

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

LINDA HOWARD

FRUMUȘETE
PERICULOASĂ

LINDA HOWARD

Blair Mallory a supraviețuit deja unei tentative de asasinat. Acum se pregătește de nuntă și reușește în ultimul moment să evite un nou glonț. Și un Buik care încercă să o lovească din plin. Deși identitatea șoferului rămîne un mister, intențiile lui criminale sînt clare. Dar nici măcar Wyatt Bloodsworth, viitorul mire, detectiv de poliție, nu pare foarte convins că ea a devenit din nou o țintă...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-1789-97-2

9 789731 789972

LINDA HOWARD

FRUMUȘEȚE PERICULOASĂ

DROP DEAD GORGEOUS
by **LINDA HOWARD**

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii **MIRON**

LINDA HOWARD

**FRUMUȘEȚE
,
PERICULOASĂ**

Editura MIRON

Traducere: Andreea Radu

CAPITOLUL I

Numele meu este Blair Mallory și încerc să mă mărit, dar Soarta nu cooperează... Urăsc Soarta. Voi nu? Oricine ar fi nemernica.

M-am așezat și m-am uitat la calendar, verificînd datele disponibile cu cele din mulțimea de calendare împrăștiate pe masă: al meu, al lui Wyatt, al mamei, al tatei, al surorilor mele, al mamei lui Wyatt, al copiilor și al soțului sorei lui Wyatt... Nu se va termina niciodată. Nu era nici o dată să se potrivească tuturor, pînă la prima zi după Crăciun, care nu va fi, în niciun caz, ziua nunții mele. Aniversările ar fi compromise pentru totdeauna dacă ne-am căsători în prima zi de Crăciun, pentru că Wyatt mi-ar fi oferit deja tot ceea ce i s-ar fi părut mai bun. În niciun caz. Nu mă sabotez singură.

— Trîntești și pufnești, remarcă Wyatt fără să ridice privirea din raportul pe care-l citea. Am presupus că era un raport al poliției avînd în vedere că el era locotenent în poliția locală, dar nu am întrebat nimic. Voi aștepta pînă cînd Wyatt va pleca din cameră

ca să-l citesc, doar ca să văd dacă e despre cineva cunoscut. Ați fi uimiți să știți de ce sînt capabili unii oameni, persoane despre care, nici într-un milion de ani, n-ați crede că pot face atîta tãmbãlãu. Am devenit foarte atentã de cînd sînt cu Wyatt sau mai bine zis de cînd îi citesc rapoartele, ceea ce, dacã mã gîndesc bine, a început înainte ca noi doi sã devenim un cuplu. Existã avantaje cînd iubitul tãu e polițist, mai ales dacã are o funcție destul de importantã. Subiectele mele de bîrfã erau îndestulãtoare.

— Și tu ai pufni dacã ai încerca sã potrivești toate datele în loc sã stai și sã citești.

— Lucrez, rãspunse el, confirmînd cã studia un raport. Speram sã fie interesant și sã-l pot vedea cînd Wyatt nu va mai fi în camerã. Și nu ai avea probleme cu datele dacã ai face ce ți-am propus.

Venise cu ideea sã ne cãsătorim în Gatlinburg, la o capelã oarecare, fãrã sã am la îndemînã tot ce-mi trebuia. Capela n-ar fi fost o problemã, dar din încercarea de a împacheta pentru o ocazie specialã, învãțasem bine o lecție: întotdeauna uiți cîte ceva. Nu voiam sã-mi petrec ziua nunții alergînd în toate pãrțile ca sã gãsesc înlocuitori pentru ce uitasem sã iau cu mine.

— Sau ne putem cãsători aici, la Primãrie, adãugã el.

Omul ăsta era lipsit de orice strop de romantism. Ceea ce nu era foarte rău, avînd în vedere că nici eu nu eram vreo visătoare și prea mult sentimentalism m-ar fi călcat pe nervi. Pe de altă parte, știam *cum trebuie făcute anumite lucruri* și voiam poze care să le dovedească asta copiilor noștri.

Și mai era ceva ce mă stresa. Cea de-a treizeci și una aniversare a mea venise și trecuse, aducîndu-mă mult mai aproape de o anumită vîrstă.. Dacă va fi să am un copil, doream să-l am înainte de a ajunge la vîrsta la care orice ginecolog cu instinct de conservare și o firească teamă de procese de malpractis îmi va recomanda o procedură sofisticată. Nu vreau un ac imens înfipt în abdomen. Dacă va lovi copilul în ochi? Dacă nemernicul ăla lung ajunge pînă la coloana mea vertebrală și o perforează? Țineți minte cum crocodilul din *Peter Pan* înghițise un ceas și îți dădeai seama că fiara se apropie pentru că ticăitul se auzea din ce în ce mai tare? Ceasul meu biologic scotea aceleași sunete ca acel crocodil. Sau poate chiar era un aligator. Nu conta. În loc de *tic-tac* la mine se auzea *bătrînețe*, chiar dacă nu avea aceeași cadență, iar eu aveam coșmaruri din cauza ei.

Trebuia să mă mărit, rapid, ca să pot arunca pastilele contraceptive.

Iar Wyatt stătea citind, în timp ce eu abia mă abțineam să nu țip. Nici măcar nu încerca să mă bine dispună spunându-mi despre ce era raportul, nu că ar fi făcut-o vreodată, dar ca să-mi pot face o idee în cazul în care va fi nevoie să-l citesc mai târziu și să nu-mi scape niciun amănunt. Era extrem de rezervat în privința chestiunilor polițienești. Ținea totul pentru el.

— Încep să cred că nu se va mai petrece nimic. Nu ne vom căsători niciodată, am spus pe un ton sumbru aruncând stiloul pe masă.

Fără să se clikească din poziția relaxată pe care o avea, Wyatt mă privi fix și spuse:

— Dacă e prea mult pentru tine, mă ocup eu de detalii.

Dacă tonul său era un pic tăios asta se datora faptului că nu mai avea răbdare cu ceea ce părea un șir fără capăt de obstacole și amînări. Dorea să se însoare cu mine. Îi era incomod să doarmă în apartamentul meu și nici nu înțelegea de ce încă mai locuiesc acolo și nu cu el. Era dispus să accepte toate amănunțele feminine, așa cum considera el detaliile legate de organizarea nunții, pentru ca să se poată ocupa și de mărunțișurile pentru bărbați.

— Vei fi Blair Bloodsworth înainte de sfârșitul săptămânii.

— Avînd în vedere că e deja miercuri, asta înseamnă că... Și m-am oprit pentru că mi se blocase creierul, la

propriu, în clipa în care cuvintele prinseseră contur. Nu! Nu era posibil să fi omis ceva atît de evident, de orbitor. Era pur și simplu exclus, doar dacă nu mai gîndeam rațional. O scuză satisfăcătoare. Dar faptul că realizam motivul pentru care încurcătura se petrecuse nu o făcea să dispară. Am luat stiloul și am scris cuvintele ofensatoare, apoi le-am scris iarăși, doar ca să mă asigur că sinapsele mele nu făcuseră scurt circuit. Nu aveam așa noroc.

— O, nu! M-am uitat îngrozită la ce scrisesem, ceea ce, bineînțeles, i-a atras atenția lui Wyatt. Și asta și dorisem. Nu planificasem mica dramă, dar cînd ocazia s-a ivit, l-am privit tragic și am declarat: nu mă pot mărita cu tine.

Wayatt Bloodsworth, locotenent de poliție, bărbat dur și omul pe care-l adoram, s-a aplecat și, încet, a început să lovească tăblia mesei cu fruntea.

— De ce eu? a gemut el. *Buf.* Am făcut ceva într-o viață anterioară? *Buf.* Cît mai trebuie să plătesc? *Buf.*

Ai fi crezut că va întreba care e motivul pentru care nu mă pot mărita cu el, dar nu, trebuia să facă pe deșteptul. De fapt, cred că încerca să creeze un moment mai dramatic decît al meu, conform teoriei, cui pe cui se scoate. Nu reușeam să mă decid ce mă irita mai tare. Ideea că putea crede că joc un teatru ieftin sau că mă putea depăși. Nu există omul care să... Nu contează. Pe unele cărări n-ar trebui să merg.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și l-am privit fix. Nu e vina mea că gestul mi-a ridicat sîinii și i-a adus mai aproape, nici că lui Wyatt îi plac sîinii, fundul, picioarele și orice altă parte a anatomiei feminine pe care o putem numi, deci, nu e vina mea că în clipa în care a ridicat capul pentru a-l mai lovi o dată de masă privirea i s-a ațintit pe decolteul meu și a uitat ce voia să spună. Tocmai făcusem duș și nu purtam decît halatul de baie și bikini, așa că era normal ca halatul să facă ce fac toate halatele, adică să se desfacă și să lase la vedere nu numai decolteul.

Întotdeauna m-a uimit ce-i poate face unui bărbat lucid, normal, slavă Domnului, imaginea unui sfîrc.

Și nici n-am omis vreodată să aduc mulțumiri pentru realitatea vieții. Slavă Domnului din nou.

Dar Wyatt era mult mai tare decît un bărbat obișnuit, așa cum îmi atrage el atenția de fiecare dată, de obicei într-o discuție despre cum îi compătimea pe bărbații obișnuiți pentru că măritîndu-mă cu el nu mai eram o femeie disponibilă. Îi intrase în cap că încerc mereu să fiu cea care domină în relația noastră, ceea ce dovedește cît de isteț este. La naiba, nu pot să sufăr cînd are dreptate.

Își fixă privirea pe sfîrcul meu iar pe chip i se întipări acea expresie de concentrare pe care o au bărbații cînd vor să facă sex și sînt destul de siguri că se va și petrece.

Apoi ochii i se îngustară și privirea îi reveni pe fața mea.

Mai întâi, trebuie să vă spun că privirea lui Wyatt poate deveni extrem de intensă. Ochii lui sînt de un verde pal și pot fi pătrunzători. Și, așa cum cred că am mai spus de două trei ori, e și polițist, deci cînd te fixează cu privirea de polițist aproape că te simți țintuit. Dar nici cu mine nu mi-e rușine și, la rîndul meu, l-am privit la fel de fix. O clipă mai tîrziu, m-am uitat în jos, de parcă habar n-aș fi avut la ce privește și mi-am rearanjat halatul, pentru ca apoi ochii mei să-i privească, la fel de neclintit, pe ai lui.

— Ai făcut intenționat, m-a acuzat.

— E un halat, i-am reamintit. Ador să subliniez amănunte evidente, mai ales în discuțiile cu Wyatt. Îl calcă pe nervi. N-am mai văzut un halat care să stea închis.

— Deci, nu negi.

Nu știu de unde îi intrase în cap că dacă nu dau un răspuns direct e ca și cînd aș admite ca reală orice fel de acuzație. Oricum, în cazul de față, mă simțeam îndreptățită să neg cu tărie, pentru că micul episod cu sînul dezgolit fusese o coincidență și orice femeie care se respectă nu scapă ocaziile care se ivesc.

— Ba neg, am răspuns cu o vagă provocare în ton. Încerc să port o discuție serioasă iar tu nu poți să te gîndești decît la sex.

Așa că, acum, trebuia să dovedească faptul că mă înșel și își trînti raportul pe masă.

— Bine. Să discutăm serios.

— Eu am început deja. E rîndul tău.

După cum i s-au îngustat ochii mi-am dat seama că a trebuit să reia discuția în gînd, dar mintea îi mergea rapid și i-au trebuit numai cîteva secunde.

— Bun. De ce nu te poți mărita cu mine? Însă înainte să începi, dă-mi voie să-ți atrag atenția *că ne căsătorim* și îți mai dau un răgaz de o săptămînă ca să hotărâști data sau facem lucrurile așa cum decid eu, chiar dacă ar fi să te răpesc și să-ți tîrăsc fundulețul pînă în Las Vegas.

— Las Vegas? m-am enervat. Las Vegas? În niciun caz. Cînd s-a măritat acolo, Britney a adus Las Vegasul în capul listei cu destinații vulgare. Disprețuiesc ideea unei nunți în Vegas.

Pe fața lui se citea că își dorește să mai lovească o dată masa cu fruntea.

— Despre cine naiba vorbești? Care Britney?

— Nu contează, domnule Habar n-am. Doar scoate-ți din minte, pentru totdeauna, Las Vegasul ca destinație de nuntă.

— Nu-mi pasă nici dacă ne căsătorim în mijlocul autostrăzii.

— Vreau să mă căsătoresc în grădina bunicii tale, dar acum iese din discuție pentru că nu mă pot mărita cu tine. Punct.

— Să revenim și să mai încercăm o dată. De ce nu?

— Pentru că numele meu ar fi Blair Bloodsworth! am urlat. Ai spus-o chiar tu!

Cum putea fi atît credul?

— Păi... da, spuse părăind în încurcătură.

Nu pricepea. Chiar nu pricepea.

— N-o pot face. E mult prea drăgălaș. La fel de bine m-ai putea striga *Buffy*. Da, știam că nu era obligatoriu să iau numele lui de familie, dar cînd începi negocieri, le începi întotdeauna cu ștacheta ridicată ca să ai cît mai mult spațiu de mișcare. Eu începusem negocierile. Nu că Wyatt trebuia să știe asta.

Frustrarea îi ajunse la limită și răcni:

— Cine naiba e Buffy? De ce vorbești despre oamenii ăștia?

Era rîndul meu să-mi vină să mă dau cu capul de masă. Nu citea niciodată reviste? Nu se uita decît la meciuri și emisiuni de știri? Era înfricoșător să realizez că trăiam în două culturi diferite și că, excepție făcînd meciurile de fotbal pe care le iubeam, nu vom fi niciodată capabili să ne uităm împreună la televizor, nu vom petrece niciodată o seară confortabilă în lumina romantică a tubului de sticlă. Aș fi fost nevoită să-l ucid și nicio femeie, din niciun juriu, nu m-ar găsi vreodată vinovată.

Într-o străfulgerare am văzut cum va fi viața noastră împreună: va trebui să am propriul televizor, ceea ce ar însemna să am propria cameră unde să mă uit la el, ceea ce însemna o remodelare a casei lui Wyatt. Am ovaționat în gând această idee pentru că mă întrebam de ceva vreme cum să pun problema. Îmi plăcea casa lui sau, cel puțin, felul în care era împărțită însă era aranjată pentru un bărbat singur, cu alte cuvinte, greu de locuit. Trebuia să-mi pun amprenta.

— Nu știi cine este Buffy? am șoptit cu ochii măriți a groază. Nu trebuia să ratez ocazia.

— Te rog, reuși el să șoptească. Spune-mi de ce ai hotărât că nu te poți mărita cu mine.

M-a trecut un fior de mulțumire. E satisfăcător să auzi un bărbat în toată firea scîncind. Și chiar dacă sunetul scos de Wyatt nu era un scîncet, era destul de aproape iar pentru mine era destul, căci, credeți-mă, nu e genul care să se smiorcăie.

— Pentru că Blair Bloodsworth e insuportabil de drăgălaș! Oamenii vor auzi acest nume și vor gândi că probabil e o toantă blondă care mestecă gumă și-și răsucește părul între degete. Nimeni nu mă va lua în serios!

El își frecă fruntea ca la o durere de cap

— Deci toate astea numai pentru că Blair și Bloodsworth încep amîndouă cu litera B?

— Și se făcu lumină, am replicat ridicînd privirea.

— Asta e o prostie.

— Și becul tocmai s-a ars. Doamne, cînd se va termina avalanșa de cuvinte care începeau cu B? Mereu pățeam așa. Cînd ceva începea să-mi bîntuie prin minte (iarăși!) nu puteam scăpa de jocurile de cuvinte.

— Bloodsworth nu e un nume drăguț, indiferent de prenume, se încruntă Wyatt. Pentru Dumnezeu, e format cu cuvîntul sînge. Ca sînge și intestine. Nu e drăguț.

— Ce știi tu? Habar n-ai cine sînt Buffy și Britney.

— Și nici nu-mi pasă pentru că nu cu ele mă însor. Mă însor cu tine. Curînd. Cu toate că am impresia că va trebui să-mi fac un examen la cap.

Îmi venea să-l lovesc. Vorbea de parcă aș fi fost o piatră de încercare cînd, de fapt, sînt o persoană cu care te înțelegi foarte ușor. Întrebați-i pe angajații mei. Sînt proprietara unui centru de fitness, *Great Bods* iar personalul mă consideră o tipă grozavă pentru că îi plătesc bine și mă port frumos. Singura persoană cu care am ceva probleme, în afară de fosta soție a lui Wyatt, care a încercat să măucidă, e chiar Wyatt și asta numai din cauză că amîndoi, încă, sîntem în cursa pentru primul loc în relația noastră. Problema e că amîndoi sîntem personalități puternice și trebuie să ne marcăm teritoriile.

Bine, recunosc, nu m-am înțeles nici cu Nicole Goodwin, o nebună care copia crimele altora și care a fost ucisă în parcare la Centrul de fitness, dar e moartă așa că nu o punem la socoteală. Uneori, aproape că o iert pentru că era psihopată. Moartea ei l-a readus pe Wyatt în viața mea, după o absență de doi ani, nu mă puneți să intru în amănunte, însă, aproape imediat, îmi amintesc ce pacoste fusese chiar și decedată și îmi trece orice urmă de compasiune.

— Permite-mi să te scutesc de nota de plată pentru psihiatru, m-am încruntat eu. Nunta se anulează.

— Nunta o să aibă loc, într-un fel sau altul.

— Nu pot trece prin viață ca Blair Bloodsworth. Totuși... Mi-am lovit ușor bărbia cu degetul, privind grădina întunecată de umbrele serii. Perii de dincolo de terasă erau împodobiți cu șiraguri luminoase și o transformau într-un loc special. Era o priveliște plăcută și îmi va lipsi când mă voi muta în casa lui Wyatt, așa că el trebuia să mă recompenseze cumva. Mi-aș putea păstra numele de Mallory.

— Nici dacă ar îngheța iadul, replică el.

— Femeile își păstrează deseori numele dinainte de căsătorie.

— Nu-mi pasă ce fac alte femei. Tu ieși numele meu.

— Sînt deja cunoscută în lumea afacerilor ca Blair Mallory. Și îmi place numele meu de familie.

— Vom purta același nume. Punct.

I-am zîmbit șăgalnic.

— Ce drăguț din partea ta să-ți schimbi numele de familie în Mallory. Mulțumesc. E soluția perfectă și numai un bărbat foarte sigur de el ar putea face asta.

— Blair. Se ridică în picioare aplecîndu-se peste mine, cu sprîncenele întunecate adunate într-un V, deasupra nasului. Avea 1,85 înălțime și cînd se apleca peste cineva, îl domina cu totul.

Ca să nu mi se întîmple asta, m-am ridicat și eu în picioare, încruntîndu-mă la rîndul meu. Mă rog, tot mai era o diferență de 10 cm, dar m-am ridicat pe vîrfuri și mi-am înălțat bărbia, așa că eram aproape ochi în ochi.

— Să te aștepți ca eu să-mi schimb numele de familie în timp ce tu ți-l păstrezi pe al tău e arhaic!

Ochii i se îngustaseră, maxilarul i se crispase, buzele deveniseră o linie subțire ce abia i s-a mișcat în timp ce a scuipat cuvintele ca pe gloanțe:

— În regatul animalelor, masculul își marchează teritoriul urinînd pe el. Eu nu-ți cer decît să-ți schimbi numele de familie cu al meu. *Alege!*

Aproape că mi se ridică părul măciucă, o expresie idioată, cum altfel să stea ridicat?

— Să nu îndrăznești să faci pipi pe mine! m-am răstit eu, indignată. Wyatt reușea să mă scoată din minți mai repede decît oricine altcineva, ceea ce echilibra cumva

situația, dar asta a durat numai câteva secunde, pînă în momentul în care imaginea și-a făcut loc în mintea mea și tonul răstit s-a transformat într-o cascadă de hohote de rîs.

Wyatt era atît de frustrat și de furios încît i-a trebuie o clipă mai mult, dar în timp ce pufnea privirea i-a ajuns pe halatul care se desfăcuse complet iar expresia i s-a schimbat total în timp ce se întindea spre mine.

— Nu te obosei, mormăi în timp ce eu încercam să leg cordonul.

Partidele de sex cu Wyatt aveau tendința de a fi tumultoase. Chimia dintre noi era la cote maxime. Îmi plăcea la nebunie pentru că asta însemna că pot conta pe un orgasm sau două, dar și că, deși eram logodiți de două luni, dorința nu se diminuase și el mă punea la orizontală indiferent unde ne aflam, excepție făcînd, bineînțeles, locurile publice.

Nu m-a dezbrăcat de halat pentru că nu-l încurca. A scăpat doar de bikini. Halatul mi-a salvat spatele de la julturi. M-a întins pe podeaua sufrageriei, mi-a desfăcut picioarele și s-a așezat între ele. Ochii lui verzi sclipeau de poftă, dorință și triumf, dar și alte trăiri masculine cînd se așeză peste mine.

— Blair Bloodsworth, spuse pe un ton aspru, poziționîndu-și penisul. Fără negocieri.

Mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce intra în mine, gros și puternic și atât de excitant încît abia puteam suporta. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui și i-am încolăcit șoldurile cu picioarele, încercînd să-l țin nemișcat, cu toate că inima îmi bătea nebunește și ochii mi se închideau. El își trecu mîna pe sub genunchiul meu, despărțindu-mi picioarele mai mult, ca să mă poată pătrunde cît mai adînc. Se înfioră și respirația îi deveni aspră și greoaie. Indiferent cît de răvășită eram de partidele noastre de amor, el era acolo, cu mine.

— Bine, am gîfîit, cu ultima brumă de luciditate. dar îmi ești dator! Pentru tot restul vieții.

Fără negocieri, pe naiba. Ce credea că facem?

El mormăi ceva de neînțeles, balansîndu-se peste mine în timp ce-și înclina capul ca să mă sărute pe gît iar eu am văzut, la propriu, stele.

Cînd douăzeci de minute mai tîrziu eram amîndoi transpirați, epuizați și foarte fericiți, el își înălță capul și îndepărtă o șuviță de păr de pe fața mea.

— O lună, spuse. Îți dau exact o lună, începînd de astăzi. Pînă atunci fie sîntem căsătoriți sau o facem cum spun eu, indiferent de locul unde se va petrece sau cine va putea sau nu să fie de față. Ai priceput?

Da. Recunoșteam oricînd o provocare. Și mai știam că nu glumește. Trebuia să pun, rapid, lucrurile în mișcare.

CAPITOLUL II

Primul lucru a doua zi dimineată am sunat-o pe mama.

— Am pierdut într-o discuție cu Wyatt și ne căsătorim într-o lună.

— Blair Elizabeth. Cum așa? a întrebat ea după o pauză și am știut că se referă la prima parte a frazei spuse de mine.

— O bătălie strategică. O prostie din partea mea, dar am realizat abia aseară că mă voi numi Blair Bloodsworth, așa că i-am spus că-mi păstrez numele de Mallory și a luat foc. Una peste alta, fie face pipi pe mine ca mă marcheze ca pe un teritoriu personal, fie îi iau numele de familie.

Mama s-a oprit din rîs destul cît să spună:

— Deci, acum ești proprietatea lui. Apoi a început iarăși să rîdă. O iubesc pe mama. Nu e nevoie să-i explic nimic. Înțelege imediat, poate și din cauză că semănăm atît de mult. Cunoscînd încăpățînarea lui Wyatt și complexitatea minții lui, precum și alte trăsături cum

ar fi posesivitatea, rezultatul discuției de seara trecută era de așteptat, pentru că nu doream să mă despart de el și, în consecință, fusesem nevoită să manevrez situația în așa fel încît să obțin cele mai bune condiții. Îmi era dator. Și o datorie eternă era grozav.

— Dar mi-a dat un ultimatum. Fie ne căsătorim pînă la sfîrșitul lunii, fie o facem cum hotărăște el.

— Și asta înseamnă ce?

— Dacă am noroc, o nuntă în grădină, dacă nu, Las Vegas.

— Nu după Britney. E vulgar.

Vedeți? Parcă sînt clona ei.

— Așa am gîndit și eu, dar a transformat asta într-o provocare. Trebuie să pun planurile în mișcare cît se poate de repede.

— Mai întîi, trebuie să ai niște planuri. O căsătorie nu e un plan, e un rezultat final.

— Știu. Încercam să țin cont de programul tuturor, dar nu se poate. Ne căsătorim în douăzeci și nouă de zile, începînd de astăzi, pentru că provocarea a început în mod oficial ieri seară, iar invitații vor fi nevoiți să-și refacă programul sau vor rata evenimentul.

— De ce douăzeci și nouă și nu treizeci?

— Argumentul lui a fost că avînd în vedere că sînt patru luni cu treizeci de zile, această perioadă reprezintă o lună legală.

— Februarie are douăzeci și opt.

— Sau douăzeci și nouă. Nu se putu decide. Așa că nu contează.

— Am priceput. Bine, douăzeci și nouă de zile începînd de azi. Asta înseamnă că te vei căsători în cea de-a treizecia zi. O pune și pe aceea la numărătoare?

— Trebuie să-mi acorde treizeci de zile, deci, da. Am luat carnetul și stiloul pe care le folosisem seara trecută și am început să scriu. Rochie, flori, tort, decorațiuni, invitații. Fără însoțitori. Fără smoching pentru el. E realizabil. O nuntă nu trebuie să fie luxoasă pentru a fi memorabilă. Pot accepta lipsa luxului, dar refuz banalitatea. Inițial mă gîndisem la o domnișoară de onoare pentru mine și un cavalier de onoare pentru el, dar însemna să reduc cît mai mult posibil.

— Tortul va fi o problemă. Mîncarea și băuturile pot fi luate de oriunde, dar tortul...

— Știu. Amîndouă am tras aer adînc în piept. Un tort de nuntă e o operă de artă. Realizarea lui cere timp. Iar la cofetarii care fac torturi de nuntă perfecte rezervările se obțin cu luni de zile în avans.

— Mă ocup eu de tort, spuse mama. Voi cere niște favoruri. O voi pune și pe Sally la treabă. Are nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la Jazz.

Un subiect trist. Sally și Jazz Arledge erau pe punctul de a rupe o relație de treizeci și cinci de ani dacă nu

reuşeau să-și rezolve problemele. Sally era prietena cea mai bună a mamei, așa că noi eram de partea ei, trup și suflet, chiar dacă ne părea rău pentru Jazz, care era total dezorientat. Sally încercase să dea cu mașina peste Jazz și, poate, să-i rupă picioarele iar el ar fi trebuit s-o lase, în loc să se ferească, pentru că atunci ea ar fi simțit că situația s-a echilibrat și l-ar fi iertat că a vîndut prețioasa ei mobilă, antică, de dormitor. Dar cred că a intervenit instinctul de supraviețuire și Jazz a sărit, ferindu-se, iar mașina a lovit casa, declanșînd perna de aer care i-a spart nasul lui Sally, episodul agravînd situația. Jazz avea mari probleme. Foarte mari.

— Deschid eu astăzi, va închide Lynn – Lynn Hill e asistenta mea la *Great Bods* – și diseară merg la cumpărături. Multe cumpărături. Sugestii?

Mama a numit cîteva magazine și apoi am închis. M-am gîndit că vom mai vorbi de cîteva ori pe parcursul zilei, pentru a mă ține la curent cu felul în care conducea forțele. Cu siguranță că vor fi chemate la datorie și cele două surori ale mele, Siana și Jenni.

Țelul meu principal era să găsesc rapid o rochie de mireasă pentru a rămîne destul timp în caz că va fi necesar să fie retușată. Nu vorbesc despre o rochie ca în povești, avusesem, deja una și fusese inutil. Nu existase niciun basm. De data sta doream ceva simplu și clasic, care să mă facă să arăt de milioane și să-l

orbească pe Wyat de dorință. Doar pentru că trăiam, deja, împreună, nu însemna că trebuia să renunț la o memorabilă noapte a nunții, nu?

Trebuia să existe o cale de a-l ține departe de mine luna următoare, ca să mă asigur că va clocoti de poftă. Pînă acum, nu mă descurcasem prea bine la capitolul ținutului departe. Wyatt reușea să înfrîngă cu ușurință rarele și ne semnificativele mele încercări, mai ales din cauză că eram înnebunită după el.

O variantă ar fi fost să merg să locuiesc cu mama lui. Asta i-ar mai fi înfrînat așteptările sexuale, cu toate că era perfect capabil să mă răpească și să mă ducă în bîrlogul lui pentru o noapte de minunată destrăbălare. Doamne, îl iubesc pe omul ăsta.

Mi-am dat seama că dacă el nu putea face sex, nu puteam nici eu. O lună întregă fără el... dacă l-aș fi determinat să mă răpească de mai multe ori?

Vedeți? Sînt demnă de milă și Wyatt s-a folosit de asta nu doar o dată.

Următoarele săptămîni se anunțau amuzante.

În acea după amiază Wyatt m-a sunat pe mobil. Eram în mijlocul unui antrenament intensiv. Din cauză că sînt proprietara centrului de fitness trebuie să mă mențin în formă sau oamenii vor crede că nu este un loc cu metode eficiente, dar m-am oprit ca să răspund la apel.

Nu știam că e Wyatt pînă nu am văzut numărul afișat pe ecran. Putea fi mama, cu toată activitatea începută în acea dimineață.

— Cred că pot pleca, măcar o dată, de aici, la timp. Vrei să ieșim la cină?

— Nu pot, trebuie să merg la cumpărături, am spus eu intrînd în birou și închizînd ușa.

El avea față de cumpărături atitudinea unui bărbat obișnuit, adică niciun fel de respect.

— Nu poți merge mai tîrziu, nu?

— Nu, pentru că nu există mai tîrziu.

Se lăsă tăcerea pentru că de fiecare dată cînd făceam astfel de afirmații, Wyatt făcea o pauză căutînd înțelesuri sau capcane ascunse. Îți mergea la inimă atenția pe care mi-o acordă mie și metodelor mele. În cele din urmă spuse:

— Dacă sfîrșitul e aproape, care e rostul mersului la cumpărături?

M-am strîmbat, cu toate că el nu putea să mă vadă. Păi dacă sfîrșitul e aproape, ce altceva mai ai de făcut decît să mergi la cumpărături? Pantofii aceia grozavi la care ți-a rămas gîndul, dar pe care n-ai putut să-i cumperi pentru că erau o avere? Cumpără-i, iubire. Nu e ca și cînd ar mai trebui să-ți faci griji pentru cît mai ai pe card. E sfîrșitul. Poate nu-i poți lua cu tine, dar vrei să riști? Dacă se poate și afli prea tîrziu? Ajungi acolo,

fără toate chestiile pe care le-ai dorit dar nu le-ai luat pentru că nu avea rost să faci depozite.

Mi-am rechemat gândurile înapoi de la eternitate, la Wyatt.

— N-am spus că e sfârșitul lumii. E vorba de tine și de prețiosul tău termen limită.

— Înțeleg. Termenul meu limită. Părea foarte satisfăcut de termenul limită. Obținuse efectul scontat. Mă pusese în mișcare ca să trec cu tăvălugul peste programele tuturor. Îl cunoșteam destul de bine ca să fiu convinsă că s-ar fi ținut de cuvânt în cazul în care manevra n-ar fi mers.

— Din cauza ultimatumului tău, am continuat pe un ton suav, probabil nu voi avea timp nici să mănînc luna următoare, cu atît mai mult să ies în oraș. Trebuie să găsesc o rochie de mireasă în seara asta, ca să fie destul timp disponibil pentru retușuri. Tu ai un costum negru, nu?

— Bineînțeles.

— Atunci, asta vei purta la nuntă. Doar să nu aibă manșetele roase, caz în care va trebui să mergi și tu la cumpărături, pentru că dacă apari la nuntă cu manșete uzate niciunul dintre noi nu te va ierta vreodată și jur că îți voi transforma în calvar tot restul vieții.

— Pot divorța de tine, dacă încerci. Un amuzament leneș se simțea în tonul lui. Îmi și imaginam ochii lui verzi, stălucind.

— Vei putea numai încerca să divorțezi de mine, pentru că mă voi opune cu toată tăria și te voi vîna pînă la capătul pămîntului. La fel va face și Siana. Iar mama va asmuți asupra ta toate surorile din asociația de studente.

Siana e avocat și, poate, din cauza asta Wyatt a tăcut cîteva momente, dar și el petrecea destul timp cu avocații, așa că nu era cine știe ce amenințare. Pe de altă parte, o respecta în mod deosebit pe mama, respect bazat pe o teamă reală. Ea chiar și-ar fi pus toate surorile din asociația de studente să-l vîneze.

— Deci vei fi în asta pentru toată viață?

— Poți să fii convins. Am așteptat o clipă și am adăugat: cel puțin, pentru toată viața ta.

Era de-a dreptul enervant cînd începea să rîdă la subiecte care ar fi trebuit să-i dea de gîndit.

— Voi verifica manșetele. Cămașa, ce culoare?

Bun. Tot fusese atent la ceva.

— Alb sau gri. Îți spun mai tîrziu. Nu eram de acord ca mirele să distragă atenția de la mireasă. Da, știu că va fi și nunta lui, dar nu-i păsa decît să legalizeze relația, așa că, acceptasem, în cele din urmă, să trăiesc sub același acoperiș cu el și să-i fac copii, cu toate că eram destul de sigură că partea cu copiii nu era una dintre preocupările presante.

— Fă-mi viața mai ușoară. Am, deja, cămăși albe.

— Să-ți fac viața mai ușoară? După ce mi-ai făcut cu termenul limită?

— În afară de a te trimite musai la cumpărături în seara asta, mai exact ce anume ți-am făcut?

— Crezi că invitațiile se comandă singure? Sau se trimit singure? Sau că mâncarea și băuturile apar ca prin minune?

— Angajează o firmă de catering.

— Nu pot, am spus pe un ton și mai suav decât înainte. La firmele de catering se fac rezervări cu luni de zile în avans. Eu nu am atît timp la dispoziție. La fel stă treaba și cu tortul pentru nuntă. Trebuie să găsesc pe cineva care să primească comanda pe ultima sută de metri.

— Cumpără unul de la cofetărie.

Am luat telefonul de la ureche și m-am uitat lung la el întrebîndu-mă dacă nu cumva am o discuție cu un extraterestru. Am pus celularul înapoi la ureche și am întrebat:

— Ai făcut ceva pentru prima ta nuntă?

— Am apărut și am stat unde mi s-a spus.

— De data asta va trebui să faci mai mult. Te vei ocupa de flori. Roag-o pe mama ta să te ajute. Te iubesc. Trebuie să închid. Pa.

— Hei! l-am auzit strigînd în timp ce închideam.

Tot restul după amiezii m-am amuzat imaginîndu-mi panica ce-l cuprinsese. Dacă era băiat deștept o suna pe

mama lui cît mai repede, dar cu toate că e foarte deștept e mai întîi bărbat, așa că mi-am imaginat că pentru început îi va întreba pe sergenții și detectivii însurați dacă își amintesc ceva despre propriile nunți și dacă da, despre fel de flori vorbeam. Pînă la sfîrșitul zilei probabil că-și va da seama că nu erau plante de pus în ghiveci. La un moment dat, îl va duce gîndul la buchetul meu de mireasă, dar nici despre acela nu era vorba. Pentru nimic în lume n-aș fi lăsat ceva atît de important în seama unui bărbat, indiferent cît de mult l-aș fi iubit. Mîine, cîndva, unul dintre băieți își va aminti de un fel de arc împodobit cu niște chestii, poate trandafiri, și, tot mîine, Wyatt va afla că nici în acea seară nu sînt liberă și va realiza îngrozitorul adevăr: viața lui intimă din luna următoare era ruinată. De el, personal.

Ador cînd planurile se îndeplinesc. Voi nu?

Nu că aș fi lăsat ceva atît de important precum florile chiar la voia întîmplării. O sunasem pe mama lui Wyatt, care e așa de înțelegătoare că aproape nu-mi vine să cred cît de norocoasă sînt să o am ca soacră, și îi explicasem toate amănuntele.

— Îl voi ține ca pe ace, îmi promisese ea. Vor exista tot felul de urgențe și de amînări, dar nu-ți face griji, mă voi asigura că totul e cum dorești.

Liniștită acum că lucrurile erau pe drumul cel bun, mi-am terminat exercițiile, am făcut un duș, mi-am

uscat părul, mi-am pus o urmă de ruj și rimel și mi-am schimbat hainele. Lynn avea totul sub control, ca de obicei iar eu am plecat spre cel mai bun dintre cele două mall-uri ale urbei. În oraș existau și câteva magazine cu haine de ocazie, dar m-am gândit că aș putea găsi ce-mi doream în unul dintre buticurile de la etajele superioare ale mall-ului. La magazinele din restul orașului retușurile durau o veșnicie.

La mall existau o parcare etajată și una în aer liber. Bineînțeles că toată lumea încerca să găsească locuri în cea de la etaj și în felul acesta rămâneau neocupate câteva locuri bune la cealaltă. M-am învățat puțin cu Mercedesul negru, decapotabil, luând curbele cu agilitatea unei pisici și am localizat unul dintre acele spații mai bune, chiar în fața unuia dintre magazinele pe care doream să le vizitez. Am parcat cu agilitate zîmbind de propria mea îndemînare. Nimic nu se sofează ca un Mercedes.

Am pășit destul de hotărîtă în magazin. Nimic nu mă determină să accelerez ritmul ca o provocare, plus că aveam o misiune: să probez haine. Uneori se aliniază planetele și apar mici bonusuri. Nici măcar nu m-am necăjit că primul magazin nu avea ce-mi doream pentru că mă pregătisem de o lungă căutare. Am găsit o pereche de pantofi, exact cum îmi imaginasem, confortabili și cu barete, cu tocuri de doi centimetri, pe care

îi pot purta ore în șir. Cel mai grozav era faptul că scliffeau de paiete aurii și cristale. Îmi plac încălțărilor cu un pic de strălucire, dar, mai ales, aveam nevoie de pantofii pentru nuntă ca să-mi dau seama dacă rochia, atunci cînd o voi găsi, va avea nevoie de tiv sau nu.

Căutam ceva în nuanța șampaniei. Nimic alb, nici măcar crem, pentru că, să fim serioși, albul transmite un mesaj care nu se potrivește unui al doilea mariaj. Și mie îmi stă bine cu nuanța asta, nuanța șampaniei, iar ideea era să-l fac pe Wyatt să se topească după mine.

Ca în facultate. Am făcut cumpărături pînă la epuizare, oprindu-mă doar pentru o cină rapidă, adică o salată. În pelerinajul meu am mai găsit niște lenjerie superbă, niște cercei pe care trebuia să-i am, încă o pereche de pantofi de un negru mortal, o fustă care-mi venea perfect și chiar cîteva daruri pentru Crăciun. Avînd în vedere că numărul cadourilor va fi dublu începînd cu acest an din cauza rudelor lui Wyatt nu strica să încep, din timp, cumpărarea lor.

Ce nu am găsit a fost o rochie în nuanța șampaniei.

Pe la nouă m-am decis că e timpul să merg acasă. Mîine va trebui să iau la rînd standurile magazinelor cu haine de ocazie și, dacă nimic nu s-a schimbat de pe vremea cînd eram în liceu, asta însemnînd în urmă cu cel puțin cincisprezece ani, orice era posibil. Chiar dacă aș fi găsit o rochie să-mi placă, ar fi fost atît de probată,

încît ar fi trebuit comandată una nouă. Iar asta însemna timp și timpul era cel de care duceam lipsă.

Plecînd de la mall, gîndurile îmi zburau cu viteza luminii. O croitoreasă. Am nevoie de o croitoreasă. Voi mai încerca o singură dată să găsesc o rochie gata făcută, ceea ce reprezenta soluția cea mai simplă, dar dacă nu aveam noroc să găsesc ceva pînă mîine seară, voi pune în aplicare planul de rezervă. Voi cumpăra material și voi comanda rochia. Durează un pic mai mult, dar se poate.

Nu dădeam atenție la ce era în jur, recunosc. Aveam lucruri importante în minte. Plecînd nu am observat că nu mai erau multe mașini în parcare. A mea era aproape de magazin, într-un loc luminat, nicio persoană suspectă nu dădea tîrcoale și mai plecau și alți cumpărători în același timp cu mine.

Am jonglat cu pachetele ca să-mi pot scoate cheia din buzunar. Am apăsat butonul pentru deblocarea ușilor în timp ce ieșeam din curbă. O dubă era parcată pe locul pentru persoane cu handicap, primul din rînd. Eu parcasem pe al doilea loc. Mașinuța mea frumoasă a semnalizat de bun venit.

Am auzit zgomotul lin al unei mașini care accelera și m-am oprit la cîțiva metri de curbă. După o privire rapidă, am considerat că am destul timp să trec înainte

ca mașina să ajungă lângă mine și am pornit mai departe.

Totul părea în regulă. Nu am dat multă atenție mașinii care se apropia. Mîna stîngă începuse să mă doară de la greutatea plaselor din plastic. Totuși, ceva, ca o șoaptă a instinctului care-mi spunea că sunetul mașinii e mult prea aproape, m-a făcut să ridic privirea la automobilul care venea direct spre mine, ca și cînd șoferul apăsase pedala de accelerație.

Mașină părea uriașă. Farurile îmi băteau direct în ochi, orbindu-mă. Am avut doar o vagă imagine a formei întunecate din spatele volanului și asta mulțumită luminilor din parcare. Era destul loc pentru ca mașina să mă ocolească, dar nu a făcut-o.

Am grăbit pasul ca să ies din calea ei și în secunda care a urmat, jur că mi s-a părut că șoferul a schimbat și el direcția, venind direct spre mine.

Panica mi-a explodat în creier. Nu puteam gîndi decît „Doamne”, ca un fel de conștientizare a faptului că dacă mașina mă lovește, voi fi strivită între ea și dubă.

La revedere nuntă. S-a zis cu mine!

Am sărit. Mai bine spus, am plonjat. Și, credeți-mă, a fost un efort substanțial. Nimic nu-ți dă mai mult avînt decît gîndul că vei fi făcut terci. Chiar dacă fusesem majoretă în facultate, tot nu puteam acoperi o distanță atît de mare.

Mașina a trecut așa de aproape încît i-am simțit căldura generată de accelerație. În clipa aceea am înlemnit. Atît de aproape trecusem pe lîngă o lovitură. Am auzit scrîșnet de cauciucuri. M-am prăbușit pe asfaltul din spatele dubei și luminile s-au stins.

CAPITOLUL III

Nu mi-am pierdut cunoștința sau, cel puțin, nu de tot. Lumea era o ceață întunecată care se învârtea. Îmi amintesc senzația ascuțită, de arsură din momentul în care am alunecat, rostogolindu-mă, pe asfalt. Îmi amintesc că am gândit: *Pantofii mei!* în timp ce încercam cu disperare să țin de pachetele cu cumpărături. Îmi amintesc zornăitul cerceilor și gustul cald al sîngelui. Și îmi amintesc un val de durere invadîndu-mi trupul.

Apoi, mișcarea s-a oprit iar eu m-am întins pe asfaltul cald încă, cu toate că se lăsase întunericul, destul de nesigură despre ce se petrecuse sau despre locul în care mă aflam. Puteam auzi sunete, dar nu reușeam să le identific sau să-mi dau seama de unde veneau. Tot ce doream era să stau întinsă acolo, încercînd să stăpînesc furia corpului meu rănit. Capul îmi pulsa într-un ritm dureros, același cu al bățăilor inimii. Mi s-a făcut frig, apoi cald și mi-a venit să vomit. Simțeam dureri ascuțite, arsuri, pulsații și înțepături, însă nu reușeam să izolez toate senzațiile și să le înțeleg,

să le determin localizarea sau gravitatea și nici să fac ceva în sensul ăsta.

Măcar nu eram moartă. Tot era un lucru bun.

Apoi un gând clar mi-a invadat creierul: nemernica aia a încercat să mă omoare!

Al doilea gând a fost: La naiba, nu din nou!

Am spus vorbele și cu voce tare și sunetul propriului glas m-a uimit, readucându-mă, cumva, înapoi în corpul care în acea clipă nu era un loc fericit unde să te afli. Aproape că mi-am dorit să revin la starea de inconștiență doar că mi-era teamă că șoferul se va întoarce ca să mai încerce o dată. Și dacă rămîneam zăcînd, acolo, aș fi devenit un cadavru. La propriu.

Impulsionată de panică, m-am ridicat și am privit în jur. N-a fost o decizie foarte înțeleaptă. Sau, poate, da. Trebuia să mă asigur că nu voi deveni o masă inertă pe pavaj, însă corpul meu s-a împotrivit imediat. Capul îmi pulsa nebunește, stomacul s-a revoltat a vomă, ochii mi s-au dat peste cap și am căzut iarăși pe asfalt.

De data asta, am rămas acolo. Chestia cu ochii fusese ciudată. În mod sigur se va grăbi cineva să-mi vină în ajutor.

Sincer vorbind, devenise obositoare încercarea oamenilor de a mă ucide. Am fost împușcată (de actuala soție a fostului meu bărbat), mi-a fost tăiată

frîna de la mașină (de către fostul meu soț) urmarea fiind un accident în lanț iar acum asta. Mă săturasem de durere. Mă săturasem de programe date peste cap. Mă săturasem să nu arăt bine.

Simțeam asfaltul dur sub obraz. De la semnalele dureroase transmise de terminațiile nervoase ale diferitor părți ale corpului îmi dădeam seama că trebuie să fi lăsat ceva piele pe pavaj. Slavă Domnului că purtam pantaloni lungi, dar, sincer, numai pielea îți protejează corpul, deci bănuiam că pantalonii nu fuseseră de cine știe ce ajutor. Juliturile sînt inestetice. Începeam să mă îngrijorez. Cum voi arăta la nuntă? Patru săptămîni erau destul ca să se vindece sau voi fi nevoită să investesc în farduri pentru corp, care sînt lipicioase și vor păta rochia? Poate va trebui să renunț la rochia mătăsoasă, fără mîneci, pe care mi-o imaginasem și să port în locul ei ceva care să mă acopere mai mult, ca o burka sau un cort, nu că între cele două ar fi mare diferență.

Pentru Dumnezeu, unde era toată lumea? Unde sînt toți cei care stau la mall pînă în miezul nopții? Cît va trebui să zac acolo pînă mă vede cineva și vine să mă ajute? Aproape că fusesem făcută terci! Aveam nevoie de puțină atenție, de ceva!

Mă indignam din ce în ce mai tare. Alo, un corp zace în parcare și nu observă nimeni? Da, era noapte, dar parcarea era luminată iar eu eram întinsă între

două mașini. Am deschis ochii și am încercat să mă orientez.

Vederea îmi era încețoșată. Nu zăream decît umbre întunecate și licăriri luminoase. Toate rotindu-se și alergînd împreună. Din reflex, am încercat să mă frec la ochi, dar brațele, amîndouă, refuzau să mă asculte. Se mișcau, dar cu greutate și nu destul de precis ca să-mi ajungă degetele la ochi. Aș fi putut să mă orbesc singură iar asta ar fi fost o rană în plus.

Nu reușeam să văd cu exactitate unde mă aflu. Totuși, ar fi trebuit să fi fost întinsă la capătul rîndului cel mai apropiat de mall, unde cineva ar fi trebuit să mă observe. Pînă la urmă.

Vag, am auzit, undeva, o mașină pornind. Cît timp nu era o mașină care să dea cu spatele peste mine, era în regulă, dar am realizat că în acest caz, șoferul ar fi trebuit să pășească peste mine ca să ajungă la mașină, ceea ce era puțin probabil. Pe de altă parte, au existat în viața mea momente cînd am fost atît de grăbită, încît dacă aș fi pășit peste un corp mi-aș fi spus „Mă ocup mai tîrziu de asta”.

Era un alt motiv de îngrijorare. Să fiu lovită de spatele unei mașini de un șofer ca mine.

Există, oare, vreo evidență despre cît de mult poate să zacă o persoană în mijlocul unei parcări fără ca să bage cineva de seamă? Și, oribil, dacă furnici sau

alte chestii se tîrau pe mine? Sîngeram. Probabil, tot felul de creaturi se îndreptau cu rapiditate spre corpul meu, avide de un festin.

Gîndul era atît de dezgustător încît dacă nu m-ar fi durut atît de rău capul, m-aș fi ridicat urgent. Nu, nu-mi plac insectele. Nu mă tem de ele, dar îmi par nesuferite și scîrboase și nu le vreau pe lîngă mine.

Dacă mă gîndesc mai bine, parcare, în sine, era un loc nesuferit și scîrbos. Oameni vulgari și needucați scuipă pe asfalt și, uneori, nu scuipă doar salivă. Tot felul de mizerii ajung pe pavaj, inclusiv, rahat.

Doamne, trebuie să mă ridic înainte să mor de o supradoză de îngreșoare. Nu venea nimeni să mă ajute, cel puțin nu atunci cînd aveam nevoie, adică ÎN CLIPA ASTA. Va trebui să mă descurc singură. Trebuie să-mi găsesc geanta, să-mi scot celularul, sperînd că blestemăția funcționează încă și că nu s-a stricat bateria, pentru că a găsi o baterie și a o înlocui pe cea actuală era ceva ce mă depășea în acest moment, — și să sun la 911. Mai trebuia și să mă așez în capul oaselor, să-mi ridic corpul de pe asfaltul nesuferit sau starea mea mentală o va ajunge din urmă, rapid, pe cea fizică.

La trei, mi-am spus în gînd, mă ridic. Unu. Doi. Trei. Și nimic nu s-a petrecut. Minte, mea știa ce vreau să fac, dar trupul meu spunea: Sigur că da. Am încercat, deja chestia asta.

Asta m-a iritat aproape la fel de mult ca faptul că zăceam nebăgată în seamă de nimeni. Bine, mint. Zăcutul neobservat era aproape de top-ul listei, dar dacă făceam o evaluare a lucrurilor care mă iritau în clipa asta, primul loc era ocupat de încercarea cuiva de a mă ucide. Iarăși. Faptul că nu-mi dădea nimeni atenție se clasa pe locul doi. Iar corpul care nu-mi răspundea la comenzi se afla undeva între locurile cinci și trei.

Totuși, fusesem majoretă ani de zile, de la începutul liceului, pînă la terminarea colegiului. Îi spuseseam de multe ori corpului meu să facă lucruri dureroase și, în majoritatea cazurilor, mă ascultase. Nu înțelegeam de ce nu mă asculta și acum, cînd miza era mult mai mare decît atunci cînd făceam roata sau vreun alt exercițiu. Viața mea era în pericol! Și nu doar atît, aveam impresia că ceva se tîra pe fața mea. Fără discuție, trebuia să mă ridic. Trebuia să găsesc ajutor.

Poate încercam să fac un efort prea mare. Să mă ridic, dintr-o mișcare, fără imboldul panicii, era mai mult decît mă simțeam în stare. Poate ar trebui, încă o dată, să-mi mișc brațul.

Încercarea mi-a reușit. Brațul drept mă durea, dar a făcut ce i-a comandat creierul. Cu destulă greutate; nu precisasem ce braț voiam să se miște, dar am ridicat mîna ca să pot îndepărta ceea ce se tîra pe fața mea.

Mă așteptam să simt o insectă. Una uriașă. Dar am simțit ceva umed și lipicios.

Evident, sîngeram. Eram destul de surprinsă, cu toate că n-ar fi trebuit să fiu. Nu faptul că sîngeram mă uimea, ci că îmi sîngera capul sau fața. Sau amîndouă. Știam că mă lovisem la cap, de unde migrena și greața, ceea ce însemna că am o contuzie. Dar situația era din ce în ce mai gravă. Dacă mă tăiasem la față, asta însemna copci, nu? La cum stăteau lucrurile, în ziua nunții voi arăta ca Mireasa lui Frankenstein.

Acest amănunt ajunsese rapid pe locul șapte sau opt în clasamentul iritabilității. Planurile mele pentru Wyatt erau complet distruse dacă aveam fața plină de cicatrici și eram acoperită de julturi. Cum să fii orbit de dorință pentru cineva care arăta așa?

Măcar de data asta nu era cu mine. Mai încercase cineva să mă omoare, de două ori. De fiecare dată Wyatt fusese de față și trecuse prin chinurile iadului. Ca polițist, se înfuriase. Ca bărbat, se indignase. Ca bărbat care mă iubea, se îngrozise. Cum era de așteptat, își manifestase trăirile devenind mai arogant și autoritar iar dacă e să luăm în calcul faptul că aceste două trăsături erau foarte accentuate, vă puteți imagina cât de insuportabil devenise. Noroc că îl iubeam deja, pentru că altfel ar fi trebuit să-lucid.

Gîndul la Wyatt nu-mi va aduce mai repede un ajutor. Eram foarte abilă în a ocoli situațiile neplăcute, dar în cazul de față nu mai puteam aștepta. Știam că o să doară, dar trebuia să fac un efort și să mă mișc.

Eram întinsă pe partea stîngă, cu brațul sub mine. Am pus palma dreaptă în linie cu umărul și m-am ridicat, cu greutate, pînă am reușit să proptesc cotul stîng pe pavaj. Apoi m-am oprit, luptînd cu greața și durerea îngrozitoare de cap, așteptînd să treacă primele momente, cele mai grele, înainte de a mă strădui să mă așez în capul oaselor.

Bun. Nu era nimic rupt. Aveam experiența unor oase rupte, deci, măcar de atît, puteam să-mi dau seama. Zgîriată, învinețită, șocată, cu o contuzie, dar fără nimic rupt. Probabil, dacă m-aș fi temut pentru viața mea aș fi putut sări să o rup la fugă, dar era evident că nemernica ce aproape că dăduse peste mine își vărsase restul furiei gonind pe șosea. Nefiind nevoită să fug, am stat și mi-am șters sîngele de pe ochi cu mîneca bluzei, ca să pot vedea. În același timp m-am asigurat că nu-mi va exploda capul și că nici nu-mi va cădea de pe umeri, cu toate că mă simțeam de parcă amîndouă evenimentele urmau să se petreacă în scurt timp.

Cu vederea mai limpede, mi-am găsit geanta. Atîrna de brațul drept și se încurcase cu unele dintre

pungile de plastic pe care nu le scăpasem pe jos. Baretele genții împiedicaseră eforturile de a-mi mișca mâna iar plasele mi se încolăciseră peste și pe sub picioare. Ce spuneți de asta? Se poate ca obiectele cumpărate să-mi fi protejat puțin pielea. Am luat asta ca pe un semn că Dumnezeu voise să merg la cumpărături.

Susținută de acest suport spiritual, am scos cu stîngăcie telefonul din geantă și l-am deschis. Micul ecran s-a luminat, așa că am apăsat 911. Mai sunasem la Urgențe, cînd Nicole Goodwin fusese ucisă și crezusem că gloanțele îmi erau destinate mie, așa că știam procedura. Cînd vocea lipsită de intonație m-a întreat care este urgența, am fost pregătită.

— Am fost rănită. Sînt în parcare de la mall... Am precizat care mall, ce magazin și în fața cărei intrări mă aflu.

— Ce fel de rană aveți? m-a interogat vocea, fără urmă de interes sau grabă. Cred că operatoarea și-a imaginat că dacă pot suna, nu e ceva grav și cred că avea dreptate.

— O rană la cap. Cred că e o contuzie. Zgîrieturi, vînații, lovituri. Cineva a încercat să dea cu mașina peste mine, dar ea nu mai e aici, acum.

— E o dispută domestică?

— Nu. Sînt heterosexuală.

— Poftim? Pentru prima oară vocea operatoarei

exprima ceva. Din păcate, exprima confuzie.

— Am spus „ea nu mai e aici” și m-ați întrebat dacă e o dispută domestică, așa că am răspuns că nu și că sînt heterosexuală, i-am explicat cu răbdare, ceea ce, avînd în vedere că stăteam sîngerînd, pe asfalt, era o dovadă de auto control. Chiar încerc să nu-i calc pe nervi pe cei ce ar putea veni să mă salveze. Spun „ar putea”, deoarece, deocamdată, nu se petrecuse nimic.

— Înțeleg. Cunoașteți identitatea persoanei?

— Nu. Tot ce știu e că este vorba de o nebună care nu are ce căuta la volan, cu atît mai pușin la cel al unui Buick.

— Voi trimite o mașină de patrulare și medici spre dumneavoastră, spuse operatoarea, recăpătîndu-și tonul profesional. Voi avea nevoie de mai multe informații, așa că, vă rog, rămîneți la telefon.

Am rămas. Cînd am fost întrebată, mi-am spus numele și adresa, telefonul de acasă și cel mobil, pe care cred că îl avea deja, datorită îmbunătățirii serviciilor 911, dar și faptului că celularul meu avea GPS incorporat. Probabil, am fost localizată, triangulată și verificată. Am rînjit în sinea mea. Numele meu circula, deja, pe stațiile mașinilor de poliție, ceea ce însemna că un anume locotenent J. W. Bloodsworth îl auzise și sărise în mașină aprinzînd sirena. Speram sincer ca

medicii să ajungă înaintea lui și să-mi curețe sângele de pe față. Wyatt mă mai văzuse însîngerată, dar aveam și un pic de vanitate.

Ușile automate ale magazinului se deschiseră lăsînd să iasă două femei, discutînd vesele în timp ce-și cărau captura. Cele două intrară pe aleea din parcare. Prima care m-a văzut a țipat și s-a oprit.

— Nu luați în seamă zgomotul, i-am spus operatoarei. A fost cineva uimit.

— Doamne! Doamne! A doua femeie se repezi spre mine. Ați fost atacată? Sînteți bine? Ce s-a întîmplat?

Trebuie să vă spun că e enervant cînd ajutorul apare după ce nu mai ai nevoie de el.

Parcarea era plină de lumini de girofaruri, mașini parcate în unghiuri ciudate și bărbați în uniformă, majoritatea discutînd. Nu era nimeni mort, deci nu era nicio urgență. Una dintre mașinile cu girofar era cea a medicilor, Dwight și Dwayne. Nu poți născoci așa ceva. Nu-mi plăcea numele lui Dwayne pentru că la fel îl chema și pe cel care o omorîse pe Nicole Goodwin, dar lui nu-i puteam spune. Era un om bun, care cu calm și grijă îmi ștersese sângele de pe față și îmi bandajase rana de la cap. Aveam fruntea julită, dar nicio tăietură pe față, ceea ce însemna că, probabil, mă lovisem la cap cînd aterizasem pe asfalt. Vești bune pentru fața mea și

neplăcute pentru cap.

Fuseseră de acord cu diagnosticul „contuzie”, ceea ce, dintr-un punct de vedere era satisfăcător, îmi place să am dreptate, dar și demoralizant, pentru că o contuzie îmi încurca serios programul stabilit, care și așa era destul de încărcat și încurcat.

Unul dintre ofițeri era Spangler. Îl cunoscusem când fusese ucisă Nicole. Când a ajuns și Wyatt eram culcată pe targa cu roți iar el îmi lua declarația în timp ce medicii mi-au curățat eficient rănilor, m-au bandajat și m-au pregătit pentru transport. Chiar și fără să mă uit am știut că era el după scrișnetul cauciucurilor urmat de zgomotul portierei trântite.

— A ajuns și Wyatt, i-am spus ofițerului Spangler. Nu am întors capul pentru încercam, din răspuțeri, să nu mă mișc.

Ofițerul a aruncat o privire în direcția noului venit și și-a strâns un pic buzele ca să nu zîmbească.

— Da, doamnă, el este. A fost în contact radio.

Între Wyatt și unii dintre polițiștii mai vechi fusese un pic de neînțelegere datorată faptului că el fusese promovată înaintea lor. Spangler era destul de nou și tânăr așa că nu avea resentimente. Rămase în poziție de drepti și înclină capul respectuos în timp ce Wyatt se apropie și mă privi fix, cu mâinile în șold. Purta blugi și o cămașă cu mâneci lungi, suflecate. Arma de

serviciu era în toc, pe partea stîngă și insigna prinsă la curea. În mînă avea radio-telefonul de serviciu. Privirea îi era încruntată.

— Sînt bine, i-am spus, urînd expresia de pe chipul său. O mai văzusem. Sau destul de bine.

Imediat, Wyatt își întoarse privirea spre Dwayne. Dwight era ocupat cu trusa medicală, așa că ținta era Dwayne.

— În ce stare e? întrebă de parcă eu n-aș fi spus nimic.

— Probabil un cucui, spuse Dwayne, ceea ce cred că nu era conform regulamentului, dar cum majoritatea medicilor și a polițiștilor se cunoșteau, cei din urmă puteau obține tot felul de informații care, altfel, ar fi trebuit să fie confidențiale. capul spart, cîteva contuzii.

— Zgîrieturi, am spus pe un ton sumbru.

Dwyane zîmbi spre mine, adăugînd:

— Și asta.

Wyatt se ghemui lîngă targă. Lumina puternică pusă de medici ca să mă îngrijească arunca umbre aspre pe chipul lui. Arăta dur și rău, dar îmi luă mîna cu un gest blînd.

— Voi fi chiar în spatele ambulanței, promise. Îi voi suna pe ai tăi de pe drum. Îl privi pe Spangler. Poți termina cu declarația la spital.

— Da, domnule, spuse ofițerul, închizînd carnetul.

M-au suit în ambulanță, sau mai bine spus, au suit targa, dar eu fiind pe targă, era cam tot aia. Băieții au închis ușile și ultima imagine cu Wyatt a fost cu el stînd acolo, calm și fioros.

Apoi au plecat din parcare, cu girofarul aprins, dar fără sirene, lucru pentru care le-am fost recunoscătoare. Mă durea capul îngrozitor.

Era o situație familiară. Însă în cazul de față, familiar nu însemna și pozitiv.

CAPITOLUL IV

Wyatt fusese ultimul pe care-l văzusem înainte ca uşile ambulanţei să se închidă şi primul pe care l-am văzut când acestea s-au deschis.

Arăta atît de furios, încruntat şi rece, toate în acelaşi timp, că am întins din nou mîna spre el în timp ce eram coborîta din vehicul.

— Chiar sînt bine, am spus. Şi cu excepţia cucuiului, chiar eram. Ameţită, dar în regulă. Voiam să par curajoasă, ceea ce l-ar fi convins că mă simt bine şi, în acelaşi timp, încercam să creez o falsă aparenţă, pentru a trezi simpatie, dar capul mă durea prea tare pentru un asemenea efort, aşa că ce am spus a părut sincer. Însă el nu m-a crezut.

Jocul pentru supremaţie în relaţia dintre noi era prea complicat în acel moment. Ai fi crezut că Wyatt va fi satisfăcut, dar vedeam după felul în care i se încheştaseră fălcile că era extrem de îngrijorat. Bărbaţii sînt atît de încăpăţînaţi.

Mergea pe lângă targă, ținându-mă de mână. Cu o privire sumbră mă întrebă:

— E vina mea?

— Am mers la cumpărături în seara asta din cauza ultimului tău idiot. Dacă m-ai fi ascultat, aş fi putut face cumpărături în timpul zilei, ca oamenii civilizați, dar nu, trebuia să-mi dai un termen limită, din cauza căruia am ajuns în parcare cu o nebună șofind un Buick.

Ochii i se îngustară. Spre ușurarea mea, privirea întunecată i se relaxă. Își dăduse seama că dacă sînt capabilă să fac o criză de nervi, chiar eram bine.

— Dacă ai fi fost în stare să te descurci cu ceva așa de simplu cum e o nuntă, spuse cu o iritantă desconsiderare față de milioanele de detalii pe care o astfel de ceremonie le implică, nu aş fi fost nevoit să intervin.

— Simplu? m-am războit. Simplu? Crezi că o nuntă e ceva simplu? O gustare e ceva simplu. Fizica cuantică e ceva simplu. A planifica o nuntă e ca și cum ai planifica un război.

— O comparație potrivită, mormăi el înfundat, dar tot l-am auzit.

Mi-am smuls mîna dintr-a lui. Uneori îmi venea să-l pleznesc.

Dwight rîse în timp ce împingea targa. Dwayne era mai amabil decît Dwight, așa că am spus:

— Nu vreau să împingi tu targa. Îl vreau pe Dwayne. Unde este?

— Se ocupă de internare, îți aduce lucrurile, chestii din astea, răspunde Dwight fără să oprească targa cu roți.

În noaptea asta lucrurile nu erau în favoarea mea, dar încercam să obțin cît mai mult din vestea că Dwayne îmi aducea lucrurile. Faptul că nu mă gîndisem nicio clipă la ce cumpărasem, mai ales la pantofii cei noi, era o dovada de cît de tare mă durea capul.

— Are și pantofii?

— Îi ai în picioare, spuse Wyatt, aruncînd rapid o privire întrebătoare spre Dwight, încercînd să afle, pe tăcute, dacă există posibilitatea să-mi fie afectat creierul.

— Nu bat cîmpii. Mă refer la pantofii cei noi, pe care i-am cumpărat în seara asta. În timp ce explicam, Dwight mă duse într-o cabină. După treizeci de secunde intră și Dwayne cu mîinile pline de hărtii, clipboard, geanta mea și cîteva plase din plastic. Mi-am văzut punga cu însemnele magazinului de unde luasem pantofii și am oftat ușurată. Nu dispăruseră. Apoi a venit o echipă de asistente. L-au dat afară pe Wyatt, Dwayne și Dwight au predat raportul despre starea în care mă

aflam, care, în bună parte, era așa cum bănuiam. Apoi și ei doi au plecat, au fost trase draperiile și hainele mi-au fost tăiate cu grijă. Urăsc cînd la camera de urgențe hainele sînt tratate în felul acesta, chiar dacă înțeleg motivul. Chiar și cineva conștient nu poate, întotdeauna, să-și dea seama cu acuratețe de condiția medicală în care se află iar rapiditatea și eficiența sînt absolut necesare.

Cu toate astea, chiar urăsc cînd sutienul îmi este tăiat, dint-o mișcare, de foarfecele uriaș. Îmi iubesc seturile de lenjerie. Mai ales acest sutien, de culoarea cafelei cu lapte, cu mici flori de satin și perle la mijloc. Acum era distrus. Cînd m-am uitat la el, am mai oftat încă o dată. Oricum era distrus de la sînge.

Dacă mă gîneam bine, tot ce purtam era făcut praf, fie de la sînge, fie de la rupturi, fie de la amîndouă. Rănile de la cap sîngeraseră abundant. Am oftat iarăși examinîndu-mă și apoi privind hainele puse grămadă. O puteam face fără să-mi mișc capul, pentru că partea superioară a tîrgii era ridicată. Nu, nu se mai putea salva nimic, excepție făcînd pantofii. Pantalonii mei negri, cu buzunare, erau sfișiați în cîteva locuri, rupturi mari, zdrențuite, ce nu mai puteau fi reparate, ca să nu pomenesc de tăieturile lungi, de la tiv pînă la betelie, făcute de asistente. Picioarele mele goale erau murdare și pline de sînge, confirmînd că teama mea, irațională,

de microbii din parcare nu era chiar atît de neînțemeiată. De fapt, aproape tot corpul îmi era prăfuit și sîngerînd. Nu era o priveliște plăcută. Ba era chiar deprimant avînd în vedere că Wyatt va trebui să mă vadă așa.

— Arăt ca naiba, am bombănit.

— Nu cine știe ce, spuse o asistentă. Arată mai rău decît este. Dar cred că nu vă simțiți foarte în regulă, nu? Vocea ei era energică, dar liniștitoare. Sau, cel puțin, așa intenționa să fie. Însă cuvintele m-au făcut să mă simt mai neplăcut, pentru că aparența era exact cea care mă îngrijora. Da, sînt orgolioasă, dar sînt și sub presiunea unui termen limită pentru o nuntă și nu doream să arăt ca un refugiat de război în pozele de la cununie. Copiii mei se vor uita la ele. Nu-mi doream să se întrebe dacă tatăl lor s-a uitat de două ori înainte de a mă lua de nevastă.

Nu am nici mentalitate de „victimă” și m-am săturat să fiu împușcată, bătută și învinețită. Nu voiam ca Wyatt să creadă am nevoie să aibă grijă de mine. Vreau să am singură grijă de mine, mulțumesc frumos, excepție făcînd momentele cînd sînt dispusă să fiu răsfățată, caz în care doresc să fiu în formă, ca să pot să le savurez.

Tocmai fusesem pe jumătate îmbrăcată cu halatul de spital cînd și-a făcut apariția un medic de

gardă, obosit. M-a consultat, le-a ascultat pe asistente, mi-a verificat pupilele ca să vadă cum reacționează și m-a trimis la o tomografie și ceva ce părea a fi o radiografie generală. După câteva ore plictisitoare și dureroase, m-au internat pînă a doua zi pentru că medicii erau de acord cu diagnosticul de contuzie. Mi-au fost curățate toate rănilile și unele dintre ele au fost bandajate, sîngele a fost, în mare parte, șters, excepție făcînd cel din păr, ceea ce mă irita pentru că îl simțeam cleios. Cel mai rău e că răsuseră o porțiune mică de păr ca să poată pune niște copci tăieturii de la cap. Va trebui să fiu inventivă în privința coafurii în următoarele câteva luni. Măcar fusesem pusă într-un pat curat și răcoros iar luminile erau diminuate, ceea ce se dovedea o alinare. Am menționat cît de tare mă durea capul?

Dar Wyatt și toată familia adunată în jurul patului, privindu-mă fix, nu erau o consolare.

— Nu e vina mea, am spus pe ton de scuză. Era ciudat să-i văd acolo, aliați, parcă, împotriva mea, de parcă aș fi făcut ceva dinadins. Pînă și Siana avea o expresie serioasă, cu toate că, de obicei, puteam conta să fie de partea mea. Dintr-un punct de vedere, îi înțelegeam. Dacă Wyatt ar fi fost rănit în ultima perioadă la fel de des ca mine, i-aș fi cerut să-și schimbe meseria și ne-am fi mutat în Mongolia ca să ieșim din zona de pericol.

Prima s-a mișcat mama. Fusese la fel de tăcută ca și Wyatt, dar acum intrase în rolul de mamă. A înmuiat o cârpă în chiuveta micuță și s-a întors lângă patul meu, începînd să șteargă, cu blîndețe, sîngele uscat pe care asistentele îl omiseseră. De cînd eram mică, mama nu-mi mai spălase urechile, dar unele lucruri nu se schimbă niciodată. Eram bucuroasă că folosea apă, nu salivă. Știți gluma cu saliva mamei care spală totul, de la cerneală la grăsime? Saliva de mamă ar trebui brevetată și vîndută ca detergent universal. Sau, poate, a fost patentată deja. N-am citit niciodată ingredientele unui detergent. Poate scrie „salivă de mamă”.

— Am cerut casetele de la camerele de supraveghere din parcare, spuse Wyatt în cele din urmă, așa că vom putea afla numărul mașinii.

Eram cu el de destul de mult timp ca să înțeleg unele aspecte ale legii.

— Dar nu m-a lovit. Cînd a accelerat, m-am ferit din calea ei. Nu este fugă de la locul infracțiunii. E fugă de la locul sperieturii.

— Din calea ei? Wyatt prinsese ideea imediat. Ai văzut-o? Știi cine era?

— Mi-am dat seama că era o femeie, dar dacă o cunosc sau nu... Aș fi ridicat din umeri, însă încercam să mă mișc cît mai puțin. Farurile mă orbiseră. Șoferul

era o femeie iar mașina un model recent de Buick. Asta e tot ce pot spune cu certitudine. Luminile din parcare distorsionează culorile, dar cred că mașina era un crem metalizat.

— Ești sigură că era un Buick?

— Te rog, am spus cât se poate de disprețuitor. Mă pricep la mașini. Era una dintre trăsăturile ciudate moștenite de la tata, pentru că mama nu poate preciza decât culoarea sau dacă e o mașină mică, mare sau camionetă. Modelul și marca nu înseamnă nimic pentru ea.

— Dacă spune că era un Buick, era un Buick, îmi ținu tata partea iar Wyatt aprobă, dînd din cap. În orice altă situație m-ar fi iritat că acceptă părerea tatei după ce o pusese la îndoială pe a mea, însă acum eram destul de dărîmată fizic și psihic. Mă simțeam stoarsă de puteri, nu doar de la durere ci și de la faptul că parcă prea se întîmplaseră multe în ultima vreme. De cîte ori pot încerca oamenii să te omoare înainte să devii un pic depresiv? Și nu încercam să calc pe nimeni pe nervi. Nici măcar nu le arătam degetul șoferilor idioți, pentru că nu știi niciodată dacă și-au luat medicamentele sau dacă nu cumva șofează cu o armă încărcată și un creier gol. Obosisem, mă durea peste tot și chiar voiam să plîng.

Dar nu puteam. Nu în fața tuturor. Nu sînt genul. Plîng la un film sau cînd apar anumite pancarte la fotbal, dar cînd e vorba de chestii personale, importante, obișnuiesc să mă resemnez și să merg mai departe. Am fost rănită mai tare de-a lungul vieții și n-am plîns. Dacă aș plînge acum ar fi pentru că mi-era milă de mine și nu voiam să o arăt. Era destul de rău că fusesem victima unui atac. Nu doream să adaug la lista de calități neatractive pe cea de smiorcăită.

Dacă voi pune mîna vreodată pe nemernică, o voi stînge de gît.

— Putem vorbi despre asta mai tîrziu, spuse mama. Are nevoie de odihnă, nu de o recapitulare. Mergeți toți acasă. În noaptea asta, eu rămîn cu ea. E un ordin.

Wyatt nu se împacă bine cu ordinele, fie ele și de la mama care, în general, îl speria de moarte.

— Rămîn și eu, spuse pe tonul de polițist.

Chiar și cu ochii pe jumătate închiși, îi vedeam înfruntîndu-se. Cu orice altă ocazie, aș fi urmărit lupta cu interes, dar acum nu doream decît pace și liniște.

— N-am nevoie să stea cineva cu mine. Toți mergeți mîine la muncă, așa că toți vă duceți acasă. Sînt bine, sincer. De luat aminte: cînd cineva spune „sincer”, de obicei minte, cum făceam și eu.

— Rămînem amîndoi, spuse Wyatt, ignorînd oferta mea curajoasă. Am privit în jos ca să-mi dau seama dacă sînt vizibilă. Toți se purtau de parcă nu eram acolo. Mai întîi zăcusem în parcare mizerabilă aproape un ceas fără să mă observe cineva iar acum, eram sigură de asta, cu toate că vorbeam, nu mă auzea nimeni.

— Probabil că sînt invizibilă, am mormăit.

— Nu, doar că sîntem foarte îngrijorați, spuse tata, bătîndu-mă, ușor, pe mînă înțelegînd bravada pe care o afixam. Se pricepea la asta, dar și din cauză că avea un al șaptelea simț în ce mă privește, pentru că semăn atît de mult cu mama. Mă tem că și Wyatt are acest simț, ceea ce ar fi în regulă dacă am fi căsătoriți de treizeci și de ani, așa cum erau părinții mei. Însă noi ne luptam încă pentru supremația în cuplu, așa că acum eram în dezavantaj și trebuia să fiu în alertă. În privința asta, Wyatt era la ani lumină distanță de Jason, fostul meu soț, care nu vedea niciodată dincolo de părul blond și popoul ferm. Despre al lui e vorba.

Jason e unul dintre acei oameni asemănători unui Hopa-Mitică. Zîmbești întotdeauna cînd ți-l imaginezi rostogolindu-se în jos, pe scări.

Oricum, să revenim la camera de spital. Mama a făcut rapid ordine. Tatăl și surorile mele au fost trimiși acasă. Era ora două și nimeni nu dormise. Se vedea că

ea și Wyatt erau extenuați, cu priviri încordate și cearcăne, dar tot arătau mai bine decît celălalt ocupant al încăperii, adică eu.

A intrat o asistentă să verifice dacă dormeam și, dacă era cazul, să mă trezească. Nu dormeam așa că mi-a măsurat tensiunea și pulsul și a plecat cu promisiunea de a reveni în două ore. În afară de durerea înnebunitoare de cap, partea cea mai neplăcută atunci cînd ai o contuzie e că personalul medical nu dorește să dormi. Sau mai bine spus, e în regulă dacă dormi, atît timp cît te pot trezi și îți dai seama unde te afli. Asta înseamnă că, pînă termină de verificat semnele vitale și de pus întrebări, pînă te calmezi și moțâi din nou, o asistentă intră iarăși ca să ia acest proces de la capăt. Prevedeam o noapte lungă, fără prea multă odihnă.

Wyatt i-a oferit mamei scaunul care se desfăcea într-un pat îngust și neconfortabil iar ea a fost de acord. El trase lîngă mine scaunul înalt pentru vizitatori și se așeză, lundu-mă de mîină printre barele patului. Inima începu să-mi bată cu putere pentru că îl iubeam atît de mult iar el știa cîtă nevoie am de un strop de comunicare, fie ea și tăcută.

— Încearcă să te odihnești puțin, dacă poți, șopti el.

— Și tu?

— Pot așipi aici. Sînt obișnuit cu ore ciudate și scaune neconfortabile.

Era adevărat. În definitiv era polițist. I-am strîns mîna și am încercat să-mi găsesc o poziție confortabilă, ceea ce era imposibil din cauza juliturilor care usturau și a capului care-mi bubuia. Totuși am închis ochii și talentul meu de a adormi oriunde, oricînd, își făcu datoria.

M-am trezit în întuneric. După ce adormisem, Wyatt stinsese lumina. Stăteam întinsă, acolo, ascultînd respirația ritmată a celor doi. Mama la capătul patului și Wyatt în dreapta mea. Era un sunet liniștitor. Nu puteam vedea ceasul ca să știu cît dormisem, dar nu conta. Nu plecam nicăieri.

Capul mă durea la fel de tare, dar greața se diminuase. Am început să mă gîndesc la toți cei pe care trebuia să-i sun. Pe Lynn ca să se ocupe singură de *Great Bods*, cel puțin două zile, pe Siana ca să-mi ude plantele, să-mi ia mașina de la mall și alte cîteva sarcini minore. Probabil că m-am mișcat pentru că Wyatt s-a ridicat imediat și m-a luat de mînă.

— Ești bine? șopti el ca să n-o trezească pe mama. N-ai dormit mult. Mai puțin de o oară.

— Mă gîndeam, am șoptit la rîndul meu.

— La ce?

— La tot ce am de făcut.

— Nu trebuie să faci nimic. Spune-mi mie și mă ocup.

Am zîmbit în sinea mea, singurul fel în care puteam zîmbi pentru că era întuneric și nu mă putea vedea.

— La asta mă și gîndeam, încercînd să-mi amintesc tot ce am nevoie să faci.

— Trebuia să-mi închipui, pufni el.

Din cauză că era întuneric, am avut curaj să continui.

— Mă gîndeam și la faptul că nu știu cum poți să te uiți la cum arăt acum și să mă mai dorești vreodată. Vorbeam pe un ton scăzut pentru că mama era în aceeași cameră, dar cu o ureche îi ascultam respirația care nu se modificase, deci era încă adormită.

Wyatt rămase tăcut o clipă, destul cît să încep să-mi simt stomacul, de parcă mai aveam nevoie și de asta peste toate celelalte dureri, apoi își trecu un deget pe brațul meu.

— Te doresc întotdeauna, șopti pe un ton la fel de cald și întunecat precum camera. Felul în care arăți într-un moment sau altul, nu are nicio legătură cu asta. Pe tine te doresc, nu trupul tău, cu toate că îmi place al naibii fundul tău, sîinii și gura aia impertinentă și toate celelalte părți.

— Și picioarele? am întrebat rapid. Doamne, deja mă simțeam mai bine. Starea mi se îmbunătățea cu fiecare clipă. Dacă va continua să vorbească, voi pleca de aici în jumătate de oră.

— Și ele îmi plac, încep el să rîdă. Mai ales cînd sînt încolăcite în jurul meu.

— Ssstt, am șuierat. Mama e acolo.

— Doarme. Îmi ridică palma și o sărută apăsător.

— Ai vrea tu, veni un comentariu tăios de la capătul patului.

După o clipă de uimire, Wyatt încep să rîdă și răspunse:

— Da, doamnă, așa este.

Îl ador pe omul ăsta. Eram mult mai binedispusă după mica discuție pe întuneric și asta îmi era de mare ajutor pentru că e un efort destul de mare să te auto compătimesti. L-am strîns de mîină și, mulțumită, am adormit. Și ce dacă, încă, mă durea capul. Totul era în regulă.

Nu ațipisem mai mult de zece minute cînd a intrat o asistentă și a aprins lumina ca să mă întrebe dacă sînt trează. Era de așteptat.

CAPITOLUL V

La scurt timp după răsărit, Wyatt a plecat acasă, să facă un duș, să-și schimbe hainele și să meargă la muncă, unde, eram sigură, se va uita mai mult decît ar fi fost cazul la casetele camerelor de supraveghere din parcare, încercînd să afle numărul de înmatriculare al Buick-ului. Mai dormise puțin. Oricum nu ar putut așipi prea mult din cauza asistentei care venea cu regularitate să verifice dacă nu mor din cauza unei hemoragii craniene. Nu muream, ce ușurare, dar nici nu reușeam să dorm cine știe ce.

Mama s-a trezit pe la șapte, a ieșit din cameră și s-a întors cu o ceașcă de cafea ce mirosea divin, dar pe care nu mi-a oferit-o mie și a început să dea telefoane. La fel am făcut și eu. Am sunat-o mai întîi pe Lynn ca s-o pun la curent cu ultimul incident nefericit care mi se petrecuse și să facă demersurile necesare pentru a prelua îndatoririle mele din următoarele cîteva zile. Capul continua să mă doară și îmi imaginam că va trece ceva timp pînă să fiu din nou funcțională.

Să vorbești și să tragi cu urechea în același timp e o artă care necesită exercițiu. Mama o poate face fără efort. Adolescentă fiind, eram la fel de bună ca ea, din necesitate. Încă puteam face față cu brio, dar nu mai aveam practică. Din conversația pe care o auzisem, mama încheiase un contract pentru o casă și mai avea o vizionare pe care o amîna pentru mai târziu. A sunat-o și pe Siana, dar fie nu i-a pomenit numele, fie mi-a scăpat mie, pentru că am fost surprinsă cînd, pe la opt jumătate, sora mea a intrat în rezervă, îmbrăcată cu o pereche de blugi strîmți și o bluză scurtă, cu paiete, plus o jachetă din piele. N-ar fi purtat așa ceva la serviciu, așa că mi-am imaginat că își luase zi liberă. Siana e avocat, cred că am pomenit, proaspăt angajată la o firmă cu mulți clienți, dar foarte serioasă ca atitudine. Îmi imaginam că Siana nu va lucra multă vreme acolo; se descurca foarte bine pe cont propriu. Era născută să aibă propria firmă și să devină un avocat de succes. Cine n-ar fi angajat-o? Era genială, avea niște gropițe mortale și era nemiloasă. Toate calități de dorit pentru această meserie.

— De ce nu ești la muncă? am întrebat.

— O înlocuiesc pe mama ca să poată încheia contractul. Se așază pe scaunul în care Wyatt petrecuse noaptea, mîncînd un măr.

Am privit, lung, mărul. Spitalul nu-mi dăduse nimic de mîncare, în afară de niște gheață. Era evident

că se feriseră să mă hrănescă pînă cînd un medic de undeva hotăra că nu voi avea nevoie de o operație urgentă pe creier. Medicul care trebuia să ia decizia nu se grăbea iar eu eram lihnită. Ha! Uimită, m-am verificat rapid. Da, greața se diminuase. Poate nu aș fi reușit să mănînc niște ouă, bacon și pîine prăjită, dar în mod sigur mi-ar fi prins bine niște iaurt și o banană.

— Nu te mai holba la mărul meu, spuse Siana neutru. Nu-l poți avea. Să invidiezi pe cineva pentru un măr nu e frumos.

— Nu-ți invidiez mărul, m-am apărât instantaneu. Mai degrabă mă gîndeam la o banană. Și nu era cazul să îți iei zi liberă. Mă vor externa, cîndva, în dimineața asta. Internarea a fost doar pentru o noapte.

— Pentru o noapte nu înseamnă același lucru pentru doctori ca pentru pacienți, spuse mama, desconsiderînd total realitatea profesiei medicale. Oricum, nu doctorul de la camera de urgență îți face externarea. Un altul se va uita, în cele din urmă, la rezultatele analizelor și, cu un pic de noroc, vei fi acasă după amiază.

Probabil avea dreptate. Cu toate că mai vizitasem de cîteva ori secția de Urgență, nu mai fusesem internată pînă acum și descoperisem că timpul avea o altă definiție acolo. „Cîteva minute” însemna, invariabil, cel puțin două ore, ceea ce era în regulă dacă

știi asta, dar dacă cineva se va aștepta să fie consultat, la propriu, în câteva minute, va trăi momente de frustrare și iritare.

— Chiar și așa, nu am nevoie de dădacă, am simțit nevoia să evidențiez, deși nu-mi doream să rămân singură și ele nici nu aveau de gând să mă lase singură, așa că orice discuție ar fi fost inutilă. Însă, uneori, mă simt bine să port dialoguri zădarnice.

— Resemnează-te, îmi spuse Siana rînjind și arătîndu-mi gropițele. Oricum, cred că firma avea nevoie de o zi fără mine. Prea sînt siguri de prezența mea și nu-mi place. Mușcă încă o dată din măr și îndesă cotorul în gunoi. Mi-am închis telefonul. Părea satisfăcută de sine, ceea ce însemna că cei care erau foarte siguri de ea probabil încercaseră de câteva ori să intre în legătură cu sora mea.

— Trebuie să plec, spuse mama, aplecîndu-se să-mi sărute fruntea. Arăta grozav, în ciuda nopții cu somn pe apucate și a grijilor pricinuite de mine. Dar te voi suna de-a lungul zilei. Să vedem. Ai nevoie de haine pentru externare. Trec pe la tine și le iau înainte de a merge acasă și le aduc la prînz. În niciun caz nu-ți vor da drumul pînă atunci. Și sînt pe urmele unui cofetar pentru torul de nuntă, am găsit și un arc iar mai tîrziu, după amiază, voi merge la Roberta – Roberta e mama lui Wyatt – ca să trecem în revistă procedurile de urgență în caz că vremea nu va ține cu noi.

— Nu-ți face griji, totul este sub control.

— E obligatoriu să-mi fac griji. Asta e treaba unei mirese. E imposibil ca toate urmele accidentului să dispară pînă atunci. Chiar și după dispariția cojilor, ce drăguț sună, tot vor rămîne pe piele urme roz.

— Oricum vei avea nevoie de mîneci lungi sau de ceva peste umeri avînd în vedere că va fi octombrie. De obicei, în Carolina de Nord, în octombrie, vremea e minunată, dar poate deveni rece rapid. Cred că pînă atunci, fața ta va fi în regulă, nu are multe zgîrieturi, iar dacă nu, pentru asta s-au inventat fardurile.

Nu apucasem să mă văd în oglindă ca să-mi dau seama de gravitatea situației așa că am întrebat:

— Și părul? Cum arată?

— Destul de rău în clipa asta, răspunse Siana. Am adus șampon și foehn.

O adoram. Îmi știa perfect prioritățile.

Mama evaluează copcile din păr. Mai bine zis, de acolo unde fusese păr iar acum era o zonă rasă.

— Ne descurcăm, dădu ea verdictul. O schimbare de coafură va acoperi partea rasă, care nu e foarte mare.

Bine. Lucrurile erau sub control.

În cameră intră o asistentă, cam de vîrsta mea, proaspătă și scrobită, în halatul roz, care se potrivea perfect nuanței ei de piele. Era o femeie drăguță, foarte drăguță, dar lăsa de dorit la capitolul culorii părului.

Cînd era vorba de culoarea părului, a lăsa de dorit însemna că se vopsea singură. Iar culoarea pe care o avea părul asistentei era un maro insipid, determinîndu-mă să mă întreb care era culoarea reală, să fim serioși, cine-și vopsește părul maro? Propria mea criză legată de podoaba capilară mă făcea foarte sensibilă la acest subiect, nu că mi se întîmplase vreodată să nu-i dau atenție. Cînd asistenta zîmbi și veni mai aproape punîndu-și degetele reci pe încheietura mîinii mele, i-am studiat sprîncenele și genele. Nu aveau nici un fel de adaos. Sprîncenele erau șatene iar genele foarte lungi erau înnegrite cu rimel. Poate albise înainte de vreme. I-am invidiat genele și am fost de acord cu rimelul. Asta mi-a amintit de propriul rimel care, probabil, se întinsese în jurul ochilor, făcîndu-i să semene cu cei ai unui raton.

— Cum vă simțiți? m-a întrebat, ținînd mîna pe pulsul meu și ochii pe ceasul de la mînă. Și ea avea abilitatea de a face mai multe lucruri deodată, număra și vorbea în același timp.

— Mai bine, am răspuns. Mi-e foame.

— Asta e un semn bun. Zîmbi aruncîndu-mi o privire. Să văd dacă vă pot trimite ceva de mîncare.

Avea ochii de un verde amestecat cu căprui și m-am gîndit că atunci cînd se aranja ca să iasă în oraș arăta foarte bine. Era calmă și stăpîină pe sine, dar avea și o

scînteiere lăuntrică. Probabil mulți dintre medicii burlaci, dar și cîțiva însurați, făceau tot posibilul să-i între în grații.

— Aveți idee la ce oră își face medicul vizita? am întrebat.

Asistenta mi-a zîmbit trist și a scuturat capul.

— Ora variază în funcție de urgențele existente. Să nu-mi spuneți că nu sînteți mulțumită de ospitalitatea instituției noastre.

— Adică de altceva în afară de faptul că nu mi s-a dat nimic să mănînc? Și că am fost trezită ori de cîte ori ațipeam ca să vă asigurați că nu sînt inconștientă? Sau de faptul că mi-a fost ras părul cu douăzeci și opt de zile înainte de nuntă? Nu, în afară de aceste amănunte m-am simțit grozav.

— Douăzeci și opt? rîse ea. Eu am fost total nebună două luni înainte de căsătorie. Ce prost moment să aveți un accident!

Mama mi-a luat cheile din geantă și mi-a făcut cu mîna în semn de la revedere. I-am răspuns cu un gest identic și am reluat conversația.

— Putea fi mai rău. Puteam să fi fost rănită de-a dreptul, nu doar plină de julituri și o tăietură.

— Probabil medicii consideră că e mai mult de atît sau nu ați fi fost aici. Vocea avea o urmă de muștrare, dar, pesemne, asistentele aveau parte mai tot

timpul de pacienți reticenți, iar eu chiar nu eram unul dintre ei. Mă afluam, doar, într-o situație de urgență. Mai rămăseseră douăzeci și opt de zile și ceasul ticăia.

Avînd în vedere că, mai mult ca sigur, îmi citise fișa n-am considerat necesar să-i spun că o noapte de spitalizare pentru observație nu indica o rană serioasă. Poate dorea să fiu un pic îngrijorată ca să nu o mai sîcîi pe ea sau pe alte asistente întrebînd cînd voi fi externată. Oricum nu mă simțeam în stare să agasez pe cineva. Dacă n-aș fi avut atît de multe de făcut, aș fi fost mulțumită să stau întinsă pe un pat de spital, lăsînd oamenii să-mi aducă lucruri. Greața se atenuase, nu și durerea de cap. A trebuit să merg de două ori la baie și mișcarea n-a fost deloc distractivă, dar nici n-a fost așa de rău cum mă așteptasem.

Asistenta, care probabil avea atașat la buzunar ecusonul cu numele, dar pe care nu-l puteam vedea din cauza poziției în care se aplecase peste pat, răsfoi fișa, verificînd toate vîntățile și zgîrieturile, în timp ce îmi puneam întrebări despre nuntă. Unde urma să aibă loc, cum va arăta rochia de mireasă, chestii de genul ăsta.

— Va fi acasă la mama lui Wyatt, am spus, mulțumită să mi se distragă atenția de la durerea de cap. În grădina de flori. Crizantemele ei sînt minunate și, în mod normal, nu mă omor după ele pentru că sînt atașate la cadavre. Dacă va ploua, ceea ce nu e foarte

improbabil pentru luna octombrie, ne vom muta în interior.

— Vă place de ea? Tonul întrebării era un pic sacadat, semn că asistenta avea probleme cu propria soacră. Păcat. Problemele cu socrii nu fac bine unei căsnicii. O plăcusem pe mama lui Jason, dar pe mama lui Wyatt o adoram. Îmi oferea informații din interior și era de acord cu mine în problemele dintre un bărbat și o femeie.

— E grozavă. Ea mi-a făcut cunoștință cu Wyatt iar acum se feliicită că a fost de părere de la bun început că ne potrivim.

— Trebuie să fie plăcut să ai o soacră care te simpatizează, mormăi ea.

Era cât pe ce să sugerez că, poate, culoarea părului reprezenta o problemă, dar m-am oprit la timp. Poate că vopsitul acasă era tot ce-și putea permite, cu toate că asistentele aveau, în general, venituri decente. Se poate să aibă trei sau patru copii de hrănit și îmbrăcat iar soțul putea fi o persoană cu dizabilități sau un neisprăvit. Trebuie să existe un motiv pentru culoarea aceea.

Ridică bandajul de pe julitura cea mai mare, cea de pe pulpa stîngă, iar asta a durut. Am înghițit în sec, strîngînd pumnii de durere.

— Îmi pare rău, spuse ea aruncându-i o privire rănii. Asta e ceva. Ce făceați, mergeați cu motocicletă?

Am reușit să-mi descleștez dinții și am răspuns:

— Nu, o psihopată a încercat să dea peste mine în parcare de la mall noaptea trecută.

Asistenta ridică privire și sprâncenele i se arcuiră.

— Știți cine a fost?

— Nu, dar Wyatt vede acum casetele camerelor de supraveghere încercând să afle numărul de înmatriculare și proprietarul. Dacă putea să le obțină fără mandat, pentru că nu eram convinsă că va obține unul de la judecător. Incidentul nu era destul de grav.

Asistenta dădu din cap apoi puse alt bandaj peste julitură.

— Cred că e convenabil să ai un iubit polițist.

— Cîteodată.

În cazul în care nu mă forța să merg la secție când nu voiam sau se încăpățîna să-mi dea de urmă cu ajutorul cărților de credit. Poate fi destul de neînduplecat atunci când dorește ceva. Însă, nu prea aveam motiv să mă plîng. Dar făcuse toate astea pentru că mă dorea. Și acum mă avea. Chiar și cu durerea năprasnică de cap, amintirea mă înfioră. Testosteronul lui Wyatt aproape că atinsese niveluri toxice, însă beneficiile... O, Doamne, beneficiile erau minunate.

Asistenta își notă ceva pe un carnetel scos dintr-un buzunar, apoi spuse:

— Sînteți în regulă. Voi încerca să vă trimit ceva de mîncare. Și ieși din cameră.

În tot acest timp Siana nu scosese o vorbă, ceea ce nu era neobișnuit. Cîntărea mai întîi oamenii înainte de a se angaja în conversații. După ce ușa se închise, vorbi în sîrșit.

— Care e treaba cu părul ăla?

Siana putea argumenta un caz în fața Curții Supreme, ceea ce nu se petrecuse încă, și, în același timp, să observe coafurile tuturor celor din sală ceea ce era destul de înfricoșător cînd te uitai la unii dintre ei. Eu și Jenni sîntem la fel și toate trei am moștenit asta de la mama, care o moștenise de mama ei. Mereu m-am întrebat cum era mama bunicii. I-am spus asta, o dată, lui Wyatt și al a ridicat din umeri. O cunoscuse pe bunica în urmă cu o lună, la o petrecere de ziua ei. Cred că fie îl impresionase, fie îl speriasse de moarte, dar se ținuse tare și după petrecere tata îl tratase cu un whisky dublu.

Nu-mi dau seama ce e așa de speriat la bunica. Doar că reușea să o depășească pe mama. Dar vreau să semăn cu ea la bătrînețe. Vreau să rămîn stilată, să conduc mașini rapide iar copiii și nepoții să-mi acorde atenția cuvenită. Totuși, cînd voi fi cu adevărat bătrînă,

voi schimba mașina rapidă cu cea mai spațioasă pe care o voi găsi și voi lăsa scaunul cît se poate de jos, pînă cînd capul abia mi se va vedea deasupra volanului. Apoi voi merge foarte încet și voi da peste toți cei care mă vor claxona. Din cauza unor astfel de planuri aștept cu nerăbdare vîrsta senectuții.

Dacă voi reuși să trăiesc pînă atunci. Alți oameni continuau să aibă planuri diferite pentru mine. Era enervant.

Am așteptat, dar mîncarea n-a apărut ca prin minune. Am stat de vorbă cu Siana. După o vreme, a venit o altă asistentă să-mi verifice semnele vitale. Am întrebat despre mîncare. Ea mi-a verificat fișa și a spus:

— Să văd ce pot face.

Am căzut de acord cu Siana că va trebui să aștept și ne-am decis să-mi spăl părul. Slavă Domnului că nu mai era necesar să feresc copcile de apă, pentru că n-aș fi reușit să rezist o săptămînă cu sînge uscat în păr care să mă facă să semăn cu un mohican. Nu copcile erau problema, ci contuzia. Dacă mă mișcam foarte încet, durerea de cap nu se întetea. Dar nu voiam doar să-mi spăl părul. Voiam să mă spăl cu totul. Siana a abordat o asistentă care a fost de acord cu scoaterea bandajelor iar eu mi-am făcut duș și m-am șamponat. Am lăsat bandajele să cadă singure, de la apă, în loc să le scot înainte de duș.

După aceea Siana mi-a uscat părul. Fără să mi-l aranjeze în vreun fel anume. Însă nu conta. Părul meu era drept. Deja mă simțeam mai bine pentru că eram curată.

Încă nu primisem mâncare.

Începusem să cred că personalul spitalului avea în plan să măucidă prin înfometare iar Siana era pe punctul de a merge la cantină ca să-mi ia ceva când, în sfârșit, a venit cineva cu o tavă. Cafeaua era doar călduță, dar am băut-o pe jumătate, recunoscătoare, înainte de a mă uita sub capacul metalic ce acoperea farfuria. Omletă din surogat de ouă, pîine prăjită rece și bacon moale. Am schimbat o privire cu Siana, apoi am ridicat din umeri.

— Mor de foame. Asta este. Dar mi-am notat în minte să scriu administrației spitalului despre oferta culinară de aici. Oamenii bolnavi au nevoie de alimente care măcar să-i tenteze să mănînce.

După ce am înghițit cam jumătate din ce mi se oferise, papilele mele gustative au învins scîncetul stomacului și am pus capacul la loc peste farfurie, ca să nu mai fiu nevoită să privesc ouăle. Ouăle reci sînt revoltătoare. Durerea de cap se mai atenuase și am realizat că ea se datora, în parte, și lipsei de cafeină.

Simțindu-mă mai bine, am început să mă agit din cauza timpului. Încă nu venise niciun medic să mă

consulte și era deja zece și jumătate, în conformitate cu ceasul de pe perete.

— Poate cazul meu nu a fost preluat de niciun doctor, m-am amuzat eu. Poate sînt aici, uitată.

— Poate ar trebui să chemi un medic obișnuit.

— Ai tu unul?

— Un ginecolog se pune?

— Nu văd de ce nu. Am și eu unul. Trebuie să iei de undeva rețeta pentru anticoncepționale. Poate ar trebui să-i dau un telefon.

E plictisitor să stai în spital. Siana a deschis televizorul și am încercat să găsim ceva la care să ne uităm. Niciuna dintre noi nu era acasă în timpul zilei așa că nu eram familiarizate cu programul de dimineață. Spune ceva faptul că tot ce am reușit să găsim a fost „Prețul corect”, dar măcar ne-a amuzat. Și eu și Siana am ghicit mai bine decît oricare dintre participanți, dar cumpărăturile cer talent.

Zgomotul de pe coridor ne distrăgea atenția. Doamna care îmi adusese mîncarea lăsase ușa pe jumătate deschisă ca aerul din încăpere să nu devină prea înăbușitor. Cerul de un albastru limpede de afară mă anunța că vara mai avea destulă putere, cu toate că filele din calendar anunțau, oficial, că e toamnă. Voiam să fiu afară, în lumina soarelui. Voiam să fiu în căutarea rochiei de mireasă. Unde era un medic, orice fel de medic?

„Prețul corect” se terminase.

— Cum a fost întâlnirea de aseară? am întrebat-o pe Siana.

— Lentă.

Am privit-o cu simpatie și ea a oftat.

— Era un tip de treabă, dar fără urmă de scînteie. Vreau ce aveți tu și Wyatt. Un bărbat care să mă privească de parcă ar dori să mă mănînce. Iar eu vreau să-l las să o facă.

Doar folosirea cuvintelor „Wyatt” și „mîncat” în aceeași propoziție m-a încălzit. Fără îndoială, reușise să mă programeze.

— L-am așteptat mult timp pe Wyatt. L-am așteptat chiar și doi ani după ce m-a părăsit. Țasta era, încă, un punct dureros pentru mine. Mă părăsise după numai trei întâlniri, presupunînd că am așteptări și nevoi mai mari decît putea el oferi.

— Nu a fost chiar o așteptare, replică Siana, amuzată. Ai fost la întâlniri. O mulțime, din cît îmi amintesc.

Cu coada ochiului am sesizat mișcare la ușă. Mișcarea s-a oprit. Nu intra nimeni în cameră.

— Dar nu m-am culcat cu niciunul dintre cei cu care m-am întâlnit. Asta înseamnă să aștepți.

Wyatt tot nu intra în cameră. Stătea afară, ascultînd. Știam că este el. Mi-am imaginat că va veni în

vizită în jurul prânzului dacă reușea să-și facă timp. Avea tendința de a se strecura, ca orice polițist care se respectă. Nu reușea să reziste să nu tragă cu urechea, numai pentru a nu rata ocazia de a auzi ceva interesant.

Am prins privirea Sianeii, am îngustat ochii și am făcut semn spre ușă. Ea rânji rapid și se prinse în joc.

— Mereu ai spus că dorești să folosești SLS-ul.

Nu era așa, dar Codul Femeilor Sudiste stipula că bărbații care trăgeau cu urechea auzeau întotdeauna mai mult decât își doreau. Rapiditatea cu care Siana gândise mă încânta.

— SLS-ul m-a interesat de la bun început. Voiam acces la el.

— Probabil că e impresionant.

— Este. Însă și viteza de reacție e la fel de importantă. N-are sens să ai un SLS mare dacă nu face ce doresc eu să facă. La fel ca o bancă.

Siana își înăbuși râsul.

— Și eu caut un SLS mare. Nu văd niciun motiv pentru care nu mă pot îndrăgosti de un tip care are unul și îmi poate satisface cerințele.

— Nici eu. Eu... Intră, am strigat, întrerupându-mă ca să răspund ciocănitului lui Wyatt. El deschise ușa larg și intră, afișînd o expresie indiferentă. Supărarea îi făcea ochii verzi și mai strălucitori iar eu a trebuit să mă abțin să nu pufnesc în rîs. Nu eram împreună de prea multă vreme și fusese dificil să-l scot din sărite.

Siana se ridică în picioare, zîmbind.

— Super. Trebuie să-mi dezmoțesc picioarele. Cobor la cantină să mănînc ceva. Vrei să-ți aduc și ție?

— Nu, mulțumesc, mormăi Wyatt. Mulțumirea era o completare. Era furios și hotărît să scoată de la mine adevărul despre SLS de îndată ce Siana ieșea din cameră. Nu se temea de ceartă, ca majoritatea bărbaților, și nici nu ceda în fața mea.

Închise ușa cu fermitate în urma Sianeii, fără să observe că ea îmi făcuse cu ochiul în timp ce pleca. Apoi se așeză lîngă pat, agresiv și întăritat. Sprîncenele întunecate erau coborîte peste ochii ce mă priponeau cu o uitătură feroasă.

— Bun, spuse pe un ton egal. Vreau să aud totul despre cum ai fost interesată de mine numai pentru că doreai să ai acces la SLS-ul meu.

Am gîndit „Wyatt” și „mîncare” și am simțit că obrajii mi se îmbujorează. Da, era infailibil. Și bine de știut. Fremătam de încîntare.

— Ai auzit? am întrebat mutîndu-mi privirea de la el și încercînd să par cît mai vinovată.

— Am auzit. Vocea lui era sumbră. Îmi ridică bărbia fără să-mi clatine capul. Oricît de supărat ar fi fost, era atent cu contuzia mea, dar dorea să mă privească în ochi. I-am întîlnit privirea supărată și am mărit ochii.

— N-am spus că eram interesată doar de SLS-ul tău.

— Dar voiai să ai acces la el.

Am clipit la el, socotind că e momentul să-i dau un indiciu.

— Într-un mare fel. Credeam că știi.

— Cum aș fi putut ști? Tonul îi era din ce în ce mai întunecat, ca un tunet ce stătea să erupă. Eu... Și se opri. Mă privi atent cum îmi fluturam genele peste ochii inocenți. Ce naiba e un SLS?

Am continuat cu ochii mari:

— Sistem de Livrare a Spermei.

CAPITOLUL VI

Wyatt plecă de lângă mine și rămase privind pe fereastră, cu mâinile în șold, încercînd să-și regleze respirația. M-am uitat la el, debordînd de mulțumire. A-l tachina în felul acesta era aproape mai amuzant decît a-l necăji în alt fel. Aproape, pentru că răsplata era mult mai mulțumitoare în cazul celuiilalt mod de a-l provoca.

— Nemernică mică, spuse el, într-un sfîrșit, răsucindu-se ca să mă privească. Licărirea din ochii lui promitea revanșă.

Am rînjit la el.

Cu înșelătoare blîndețe întrebă:

— Tu și Siana vorbeați despre organul meu genital?

— Doar pentru că trăgeai cu urechea. M-am gîndit că trebuie să auzi ceva interesant, ca să merite efortul pe care-l făceai.

Wyatt nu părea deloc jenat de faptul că fusese prins, poate și din cauză că vîrîtul nasului peste tot era a doua lui natură. Se apropie de pat, punîndu-și mâinile de-o parte și de alta a mea, aplecîndu-se. Credeam că

mă voi simți ca în capcană, dar nu era așa. În primul rînd, era Wyatt. Îmi place să mă simt prinsă în capcană de el. Se petrec chestii interesante și nostime cînd e atît de aproape.

Nu mi-am ridicat capul de pe pernă, însă mi-am pus palma pe fața lui și am simțit structura dură a maxilarului, căldura obrazului, tuleiele din barbă, chiar dacă se bărbierise cu cîteva ore înainte.

— Te-am prins, am spus.

Da, știi că nu e frumos să te bucuri, mai ales că Wyatt nu e genul care să se supună fără să crîcnească. Va găsi o modalitate să-mi plătească cu aceeași monedă, chiar dacă va fi ceva îngrozitor, să mă păcălească să pun un pariu pe care știa că-l voi pierde ca să mă oblige să mă uit la Campionatul de Baseball. Nu-mi place baseball-ul.

Zîmbi și asta mă puse în alertă.

— Deci, nu te-ai culcat cu nimeni, timp de doi ani, după ce ne-am despărțit, nu? Mă așteptai pe mine.

— Nu neapărat. Sînt mofturoasă. Să-l ia naiba, va găsi o cale să întoarcă asta în favoarea lui.

— Erai impresionată de sistemul meu de livrare.

— Am născocit subiectul pentru că știam că asculți.

— Voiai acces la el. Doreai să-l utilizezi, dacă-mi amintesc corect.

Asta e una dintre părțile proaste cînd vine vorba de polițiști. Își amintesc toate alea. Probabil, ar fi capabil

să reproducă, vorbă cu vorbă, conversația mea cu Siana. Și-apoi, în feluri diferite, am spus foarte clar că eram extrem de atașată de SLS-ul lui. Sincer. Dacă nu-mi place ceva, nu ajunge la gura mea sau în oricare altă parte a corpului meu, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Uneori, singura modalitate de a recâștiga controlul unei situații era capitularea totală și necondiționată. I-am zîmbit și mâna mi-a plecat de pe fața lui, în jos, pe piept, peste abdomen, pînă ajunse să țină în palmă SLS-ul. Am fost încîntată să simt că avea, deja, o semi erecție. Țsta e Wyatt al meu. Pomenești de sex și e pregătit. Grozav, nu?

— Îți amintești foarte corect. L-am dorit și acum îl am. M-a trecut un fior pentru că atingîndu-l, mi se făcea și mie poftă.

El se lăsă pe mîna mea și, brusc, nu mai era nimic „semi”. Era pregătit. Apoi, spuse:

— La naiba. Se ridică și plecă de lîngă mine.

— Păi, da, am spus eu. Nu fusese evident?

Mă privi insistent și se întoarse spre fereastră.

— Ai o contuzie, spuse brusc.

Gemînd, am sesizat problema. Pentru mine, fără atingeri în următoarele cîteva zile și dacă cineva descoperă cum se poate face sex fără măcar un pic de mișcare mi-aș dori să-mi dea de știre în secret. Fără sex ieri, fără sex azi, fără sex mîine, fără sex cît timp va ține

durerea de cap, adică cel puțin alte câteva zile. Acum chiar mă enervasem pe psihopata din Buick din cauza căreia eram lipsită, pe neașteptate, de această plăcută îndeletnicire și, oricum, nu e ca și când dacă ai afla că urmează o astfel de pauză ai avea posibilitatea de a pune la păstrare un orgasm pe care să-l utilizezi atunci când ai nevoie.

Ceea ce mi-a amintit ceva și ce alt moment mai potrivit să abordezi subiectul dacă nu acum, când eram rănită și Wyatt era decis să mă protejeze?

— Trebuie să redecorez casa.

Asta îl determină să se întoarcă. Continua să fie excitat, dar atenția îi era îndreptată spre mine. Din îngrijorarea privirii ai fi crezut că am spus „Am un pistol și e ațintit spre inima ta”.

Mă privi fix câteva secunde, reluînd conversația în minte. În cele din urmă, spuse:

— Capitulez. Cum am ajuns de la SLS-ul meu și contuzia ta la faptul că dorești să redecorezi casa?

— Mă gîndeam la cămări. Nu doar asta era în mintea mea, dar nu doream să abordez subiectul păstrării orgasmului când eram, temporar, pe tușă. Ș-apoi, nu era necesar ca el să afle orice mic detaliu despre cum am ajuns o anume concluzie, conversațional vorbind.

Wyatt renunță la încercarea de a face legături.

— Ce e cu cămările?

— Nu ai niciuna.

— Ba sigur că am. E acea încăpere micuță din bucătărie

— Ți-ai făcut birou acolo, deci nu e o cămară. Și, oricum, toată casa e greșită. Mai ales mobila.

— Ce nu e în regulă cu mobila mea? Întrebă îngustînd ochii. E foarte potrivită. E o mobilă bună.

— E mobilierul unui bărbat.

— Sînt bărbat, evidenție el. Ce alt fel de mobilă ar fi trebuit să am?

— Dar eu nu sînt bărbat. Cum putea să-i scape ceva atît de evident? Am nevoie de chestii pentru femei. Așa că, fie redecorez, fie va trebui să ne mutăm în altă parte.

— Îmi place casa mea. Începea să aibă acea expresie de încăpățînire pe care o capătă bărbații atunci cînd nu vor să facă ceva. Am lucrurile acolo unde le doresc.

L-am privit cu înțeles, ceea ce mi-a accentuat durerea de cap, pentru că trebuie să miști ochii pentru o astfel de privire.

— Și anume cînd va deveni casa noastră?

— Cînd te vei muta. O spusese de parcă era cea mai simplă și evidentă concluzie. Pentru el, cred că era.

— Dar dorești să nu mă ating de nimic, să cumpăr un fotoliu care să mi se potrivească, să-mi amenajez un birou pentru mine și tot așa, nu? Sprîncenele mele ridicate îi transmiteau părerea pe care o aveam și, repet, ridicatul sprîncenelor îmi amplifică migrena, dar cînd

nu folosești Botox e greu să vorbești lipsit de expresii faciale. În următoarele câteva zile mă voi strădui să o imit pe Nancy Pelosi.

— La naiba, se încruntă, la rîndul lui. Pricepuse scopul conversației, care era că nu voi fi vreodată mulțumită cu aranjamentul actual al mobilei lui și că dacă dorea să locuim împreună, trebuiau făcute unele modificări, însă îi displăcea ideea. Privirea îi căpătă, iarăși, acea licărire întunecată. Fotoliul meu rabatabil rămîne unde se află. La fel și televizorul.

Am dat să ridic din umeri, dar m-am oprit cînd mi-am amintit că mutatul mobilei nu era ce doream.

— În regulă. Nu e ca și cînd voi fi acolo.

— Poftim? Nu doar că-i displăcea ideea, dar era chiar enervat de această eventualitate.

— Gîndește-te. Ne uităm la aceleași programe la televizor? Nu. Tu te uiți la baseball, eu urăsc baseball-ul. Tu te uiți la toate sporturile. Mie îmi place fotbalul și baschetul. Atît. Îmi plac emisiunile despre decorațiuni interioare. Tu ai prefera să ți se vîre așchii sub unghii decît să te uiți la ele. Așa că, dacă dorești să nu o iau razna și să teucid, va trebui să am propriul televizor și un loc unde să mă uit la el.

Adevărurile că nu prea mă uit la televizor, excepție făcînd partidele de fotbal dintre colegii, pentru care fac tot posibilul să fiu liberă. Mai ales că în unele seri ajung

acasă după nouă și chiar și atunci am acte de făcut. Sînt două emisiuni pe care le urmăresc duminica, dar în rest nu mă dau în vînt. Asta nu înseamnă că nu sînt dispusă să mă lupt cu Wyatt pentru utilizarea televizorului ori de cîte ori vreau să văd ceva și nici că sînt pregătită să renunț la acele cîteva emisiuni pe care le urmăresc. Nu că el trebuie să afle cît de rar mă uit la televizor. E vorba de principii.

— Bine, spuse el cu ostilitate, căci, în definitiv, ce e corect, e corect. Cred că prefer să te am lîngă mine.

— Jumătate din timp ar trebui să ne uităm la vreau eu.

Și ce dezastru ar fi. Știa la fel de bine ca mine. După o pauză, renunță la idee și cedă.

— Ce cameră vei folosi? Unul dintre dormitoarele de la etaj?

— Nu, pentru că ar trebui să redecorez iarăși după cîteva ani, cînd copiii vor avea nevoie de propriile dormitoare.

Expresia nu i se îmblînzi, dar privirea i se aprinse, nu de furie ci cu înțelesul de vreau-să-te-dezbrac.

— Sînt patru dormitoare, îmi atrase atenția, cu gîndul la procesul prin care vor apare copiii ce vor ocupa acele camere.

— Știu. Dormitorul nostru, două pentru copii, nu spun că n-ar putea fi și trei, dar cel mai probabil vor fi

doi și dormitorul pentru oaspeți. Mă gîndesc că cel mai bine s-ar potrivi sufrageria. Cine are nevoie de o sufragerie oficială? Și va fi necesar să schimb designul ferestrelor. Fără supărare, dar gusturile tale în privința perdelelor, galeriilor și draperiilor lasă de dorit.

— Altceva? Întrebă Wyatt pe un ton resemnat, proptindu-și din nou mîinile în șold.

Se resemnase mai repede decît aș fi sperat. Parcă nu mai era la fel de amuzant.

— Vopseaua. Nu că nu a fost înțelept să folosești culori neutre, avînd în vedere să nu te pricepi la asta, am adăugat în grabă. Doar că acesta e domeniul meu, așa că de acum, te poți relaxa în privința asta. Crede-mă, un strop de culoare pe pereți va face minuni pentru casă. La fel și plantele. Wyatt nu are plante, aspect pe care îl evidențiasem deja. Cum poate un om normal să trăiască fără plante în casă?

— Ți-am cumpărat, deja, o plantă.

— Mi-ai adus o tufă. Care e plantată afară, acolo unde îi este locul. Nu-ți face griji, nu e necesar să faci nimic cu plantele în afară de a le muta unde îți spun eu, cînd îți spun eu.

— De ce nu le pui unde dorești de la bun început?

Nu era ăsta un punct de vedere cît se poate de masculin?

— Cu unele, așa se va petrece. Pe altele le voi pune afară, pe verandă, vara și le vom aduce înăuntru iarna. Ai încredere în mine.

Nu-și dădea seama care ar putea fi viclenia în privința plantelor, așa că aprobă.

— Bine, putem avea câteva plante.

Câteva? Era total pierdut, însă îl iubeam oricum.

— Și câteva covoare.

— E pusă carpetă.

— Vorbesc despre covorașele de deasupra carpetei.

Făcu un gest cu mîna prin aer, plin de frustrare.

— De ce naiba să pui covoare peste carpetă?

— Pentru aspect, prostuțule. Și va trebui să existe o carpetă și sub masa din camera de zi. Camera de zi e pavată cu aceleași plăci ca cele din bucătărie și țineau rece. Un covoraș pentru acolo va fi una dintre primele achiziții. I-am zîmbit. Nu a durut. Cam asta ar fi. Pentru moment, cel puțin.

— Bine, nu pare cine știe ce dureros, rînji el brusc.

O bănuială oribilă începea să-mi dea tîrcoale. Fusesem trasă pe sfoară? Își bătea joc de mine? Ca regulă generală, cel puțin jumătate din ce spuseseam se datora faptului că-mi plăcea să mă joc cu el, să forțez nota pentru că e distractiv să o faci cu un bărbat atît de căpos ca Wyatt. Credeți-mă. N-ar fi nici pe jumătate la fel de amuzant să-l tachinezi pe Woody Allen, cum ar fi să o faci cu Hugh Jackman.

Dar numai pentru că îmi place să-l sîcîi nu însemna că-mi place să fiu tachinată la rîndul meu.

— Ai vorbit cu tata? am întrebat cu suspiciune.

— Bineînțeles. Știu la ce mă înham căsătorindu-mă cu tine, așa că cer sfaturi de la experți. M-a învățat să-mi aleg bățăliile și să nu devin teritorial în privința unor prostii de care nu-mi pasă. Cît timp îmi lași în pace fotoliul și televizorul, totul e în regulă.

Nu știam dacă să mă simt ușurată sau să mă supăr. Pe de altă parte, tata nu l-ar învăța de rău și viața mi-ar fi mult mai simplă dacă nu ar trebui să-l instruiesc singură pe Wyatt. Însă nu mă pot abține.

— Poți scrie un cec, ca să trec la treabă, am spus pe un ton vesel. Te anunț cînd voi avea nevoie de mai mulți bani. Cunosc un tîmplar grozav. Nu cred că se va putea apuca imediat de treabă, dar mă pot întîlni cu el săptămîna viitoare să-i arăt ce doresc și să se apuce de făcut schițe.

El încremeni, îngrijorat din nou.

— Un cec? Un tîmplar? Ce schițe?

Un buton pe care am știut cum să apăs. Viața era bună cu mine.

— Îți amintești cum a început discuția, nu?

— Da. Tu și Siana vorbeați despre scula mea.

— Nu discuția aceea. Aceasta. Cea despre redecorare.

— Pricep. Tot nu văd legătura între organele mele genitale și designul ferestrelor, dar îți voi cînta în strună. Cum a început discuția de față?

— O cămară. Nu ai. Și mie îmi este necesară.

O privire neîncrezătoare i se întipări pe chip.

— Mă dai afară din propriul birou? Și te aștepti să plătesc pentru asta?

— Mă aștept să plătești partea ta. Ai mai mulți bani decît mine.

— Conduc un Chevrolet. Tu ai un Mercedes.

Am ignorat afirmația. Detalii.

— Nu te dau afară de nicăieri. Te mut într-un nou birou. Vom reîmpărți spațiul sufrageriei. Era o cameră spațioasă și nu aveam nevoie de atît de mult loc pentru un birou. Voi avea partea cea mai mare, adevărat, dar nu totul. Oricum ai nevoie de un birou mai încăpător, ai așa de multe înghesuite în cămară, că abia dacă mai intri și tu.

Acesta era adevărul. Pentru mine era o enigmă de ce cînd a redecorat casa, după ce a cumpărat-o, nu a prevăzut și spațiul pentru un birou. Singura explicație era că e bărbat. Măcar făcuse destule băi, deși ele ar fi putut fi soluția constructorului. Iar ideea cămării cu siguranță nu i se datora lui Wyatt.

L-am privit rumegînd propunerea de a avea un birou mai mare. Realiză că am dreptate și avea nevoie de mai mult spațiu iar eu de o cămară.

— Bine. Fă ce vrei și voi plăti. Se ciupi de baza nasului. Am venit să-ți spun despre casetele de supra-

veghere și am sfinșit cheltuind 20000 de dolari, cel puțin, mormăi mai mult pentru sine.

20000? Ar vrea el. Dar am ținut asta pentru mine. Oricum va afla curînd suma reală.

— Ai obținut casetele de la camerele de supraveghere? Eram un pic neîncrezătoare. Nu credeam că se va putea avînd în vedere că nu m-a lovit. Ți le-au dat cei de la mall?

— Ca să fiu cinstit, da. Însă le puteam lua oricum.

— Îți trebuia un mandat și nu s-a comis nicio infracțiune.

— Punerea în pericol e o infracțiune, iubito.

— Aseară n-ai spus nimic despre asta.

El ridică din umeri, treburile poliției erau domeniul lui, așa cum menținerea apei din piscina de la Great Bods cu un nivel optim de clor era treaba mea. Eu nu discutam cu el orice mic amănunt și, dacă mă gîndeam bine, nici el nu discuta cu mine orice detaliu al muncii de poliție. Nu eram întru totul de acord cu asta. Munca unui polițist e infinit mai interesantă decît nivelul clorului din apa unei piscine și de aceea, din cînd în cînd, trăgeam cu ochiul la dosarele lui. Mă rog, de cîte ori aveam ocazia.

Nu am dat atenție lipsei de comunicare, cu atît mai mult că oricum nu avea intenția de a-și schimba atitudinea cu privire la meseria lui.

— Ce ai aflat?

— Nu prea mult, admise cu frustrare în ochi. Mai întâi că mall-ul are un sistem de supraveghere învechit, care nu e digital. Casetele sînt uzate. N-am reușit să deslușesc numărul de înmatriculare, doar că mașina e un Buick. Tehnicianul nostru spune că banda trebuia înlocuită acum o lună și că e găurită, la propriu. N-a reușit să scoată nimic util de pe ea.

— Mall-ul nu înlocuiește casetele cu unele noi în mod regulat? am întrebat indignată. Mall-ul era corupt? Mă simțeam trădată.

— Multe instituții nu o fac. Sau măcar pînă nu se petrece ceva neplăcut. Cine se ocupă de supraveghere va avea parte de iadul pe pămînt și, pentru o vreme, casetele vor fi înlocuite, așa cum ar fi normal. N-ai crede cu ce mizerii sîntem nevoiți să lucrăm. Tonul îi era dur. Wyatt nu avea înțelegere pentru cei care nu-și făceau conștiincios datoria.

Vîrî mîna caldă și nișel aspră sub cearșaf și mă mîngîie pe coapsă.

— Te-a ratat la milimetru. Aproape că am făcut infarct văzînd cît de aproape a trecut pe lîngă tine. Nu încerca doar să te sperie. Încerca să te omoare.

CAPITOLUL VII

la scurt timp după aceea, mama a venit cu hainele și le-a atârnat în micuța debara, apoi mi-a pus cheile înapoi în geantă.

— Nu pot sta, spuse ea părînd frustrată, grăbită și incredibil de frumoasă, pentru că așa era mama, nu putea arăta altfel. Cum te simți, draga mea?

— Mai bine, am spus, pentru că era adevărat. reușisem să mănînc blestematele alea de ouă, nu? „Mai bine” era foarte aproape de adevăr. Mulțumesc că mi-ai adus lucrurile. Mergi și rezolvă-ți problemele și nu-ți face griji pentru mine.

Mama îmi aruncă acea privire „Da, sigur”.

— A venit vreun medic pînă acum?

— Nu.

— Unde este Siana? întrebă mama, tot mai frustrată.

— S-a dus pînă la cantină cînd am ajuns eu, răspunse Wyatt, verificîndu-și ceasul. E plecată de vreo douăzeci de minute.

— Nu pot sta pînă se întoarce, trebuia să plec de acum cinci minute. Se aplecă și mă sărută pe frunte, îl

ciupi de obraz pe Wyatt în drum spre ușă și ieși spunându-mi peste umăr: Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de mine.

— Nu i-ai spus despre casetele de supraveghere, observă Wyatt. Încă se străduia să descifreze dinamica familiei mele. În timp ce el mergea pe principiul că cea mai stabilă relație e dată de o comunicare clară și succintă, eu și mama aveam în comun tendința de a ocoli anumite situații pentru a nu fi nevoite să ne gândim la aspectele negative decât în clipa în care sîntem capabile să le facem față. Avusesem la dispoziție toată noaptea pentru a procesa ultimele evenimente, plus că mai trecusem pe aici și știam exact în ce pericol fusem, așa că analizasem cîteva digresiuni și acum mă aflam pe un teren solid.

— Știe că cineva a încercat să mă lovească cu mașina. N-are rost să-i spun cît de aproape a fost cu adevărat. E deja stresată și n-aș face altceva decât să o îngrijorez și mai mult. Incidentul trecuse. Mai rămînea partea cu pusul pe picioare. Nu aveam cum să dăm de urma psihopatei, așa că era mai bine ca toată lumea să depășească momentul. Eu eram nevoită să o fac. Am de mers la cumpărături! Tot episodul mă costase, deja, o zi și era foarte probabil să fiu nevoită să mai pierd vreo alte două și nu aveam timp de risipit.

Wyatt își verifică ceasul din nou. Avea un program foarte aglomerat, așa că știam că își rupsese din timpul prețios ca să vină la spital. L-am luat de mîină.

— Trebuie să pleci și tu. Așa-i ? Pot fi înțelegătoare.

— Da, așa este. Ai cheile de la mine?

— În geantă. De ce?

— Ca să poți intra în caz că nu reușesc să vin să te iau. Te poate duce Siana, nu?

— Nu e o problemă, dar nu merg la tine, ci la mine acasă. Am văzut că dă să se încrunte și i-am strâns mâna. Știu că simți nevoia să mă protejezi și nu încerc să fiu dificilă. Pe cuvânt, oricât ar fi de greu de crezut. Dar toate lucrurile mele și hîrțiile sînt acasă. Poate nu mă simt în stare să merg la cumpărături, dar pot vorbi la telefon și lucra la computer. Nu sînt invalidă de data asta, așa că nu e cazul să stea cineva cu mine. Și promit să nu merg singură cu mașina nicăieri. Poftim. Puteam fi mai rezonabilă de atît?

Nu i-a plăcut și din cauză că dorea să fiu permanent acasă la el, din clipa asta, dacă nu de acum o lună, două și nu-i plăcea să nu obțină ce-și dorea. Un sfat. Dacă doriți pe cineva potolit, neagresiv și modest, nu trebuie să fie polițist. Dacă polițistul respectiv a mai fost și jucător profesionist de fotbal, fiți pregătiți să faceți față unei persoane care mai întîi trage și pune întrebări mai tîrziu.

Recunosc, uneori, îl provoc intenționat, numai pentru că e foarte amuzant, dar de data asta nu era cazul. O știa și el și încercă să-și înfrîneze tendința naturală de a da ordine.

— Bine. După muncă mă duc acasă să-mi iau lucrurile. Totuși, nu știu când voi ajunge la tine, așa că fă bine și mănîncă înainte ca Siana să plece.

— Nu trebuie să stai cu mine, voi fi în regulă, am spus, pentru că ăsta era răspunsul politicoș.

— Da, sigur, replică Wyatt pe un ton ce semăna suspect de mult cu un pufnet. Era destul de deștept ca nici măcar să nu ia în considerare că ar putea face cum spun eu. Aș fi fost extrem de iritată dacă aș fi fost lăsată să mă îngrijesc singură cînd aveam o contuzie. Siana ar fi putut sta cu mine, dar consideram că e cumva de datoria lui Wyatt, ca parte a angajamentului de logodnă. Eu am grijă de el, el are grijă de mine. Simplu. Deocamdată, el nu avusese nevoie să am grijă de el, dacă nu punem la socoteală erecțiile, dar era în regulă din punctul meu de vedere, pentru că mă înfiora gîndul că Wyatt ar putea fi rănit. Îl iubeam atît de mult că nu suportam nici în gînd această posibilitate, plus că el ar fi fost un pacient îngrozitor.

Oricum, am lăsat de-o parte comentariile sarcastice, așa că m-a sărutat și a plecat. Siana, cu un impecabil simț de sincronizare își făcu apariția la cîteva minute de la plecarea lui Wyatt.

— Cum a reacționat? întrebă ea.

— Cred că a crezut, cu adevărat, că vorbim despre organele lui genitale. M-am strîmbat. Avînd în vedere

că a fost prins trăgînd cu urechea, nu l-a deranjat. Dar am reușit să transform discuția într-o înțelegere conform căreia îi pot remodela și redecora casa, așa că e bine.

Fața Sianeii exprima admirație.

— Nu știu cum ai tranzitat de la tras cu urechea la redecorare, dar ce contează e rezultatul final.

Încă o dată, nu doream să dau explicații despre orgasme puse la păstrare, așa că am zîmbit. Uneori, sora mai mică trebuie să-și admire sora mai mare.

Am petrecut după amiaza uitîndu-ne la telenovele, ceea ce era interesant. Siana mi-a spus că auzise că numai vinerea se petrecea cîte ceva interesant în telenovele și cred că e adevărat. Ne-am uitat la o tentativă de omor, o răpire și, probabil, la paisprezece cupluri făcînd sex, un număr impresionant pentru numai două ore.

Eram în mijlocul emisiunii lui Oprah cînd a venit o doctoriță. S-a prezentat. Avea cam cînzeci de ani, era obosită și îți dădeai seama că principalul obiectiv era să treacă de orele de vizită, așa că n-am înrăutățit situația atrăgîndu-i atenția că ar fi putut veni mai devreme. Ecusonul prins de buzunarul halatului alb ne spunea că este „Tewanda Hardy, MD”. Mi-a verificat ochii, mi-a citit fișa, mi-a pus cîteva întrebări, apoi mi-a spus că o asistentă îmi va da o listă cu instrucțiuni după care

puteam pleca acasă. A ieșit din cameră înainte să pot spune și altceva decît un „Mulțumesc” grăbit.

În sfîrșit!

Siana mi-a scos hainele din dulap și în timp ce ea îi suna pe mama și pe Wyatt ca să-i anunțe că plecăm acasă, eu am intrat în baie să mă schimb. Costumul pe care îl adusese mama, o bluză și pantaloni, era foarte moale, amestec de din in și vîscoză, ca să nu-mi frece pielea traumatizată iar bluza se încheia în față cu nasturi așa că nu era necesar să trag nimic peste cap. M-am simțit mult mai bine îmbrăcată cu haine normale, chiar dacă din cauza mișcărilor mi s-a intensificat durerea de cap. Nu știu cum să descriu faptul că mă simt mai bine. O vor face hainele pentru mine.

A venit o asistentă cu niște hîrtii pe care să le semnez, o listă cu ce să nu fac pînă nu-mi trece complet migrena și cam asta era tot. Știam deja cum să-mi îngrijesc juliturile. Nu-mi fuseseră prescrise medicamente. Puteam lua analgezice contra durerii de cap, în caz că aveam nevoie. Dacă aveam nevoie? Nimeni nu le spusese niciodată medicilor cum te simți cu o contuzie?

A trebuit să fiu dusă afară într-un scaun cu rotile, dar era în regulă din punctul meu de vedere. Siana îmi luase pungile cu cumpărături și geanta cînd coborîse la mașină ca să o aducă în fața spitalului. Cînd automobilul

opri în fața scărilor, și asistenta împinse scaunul cu roțile prin setul de uși automate, am simțit un val de aer rece.

— E frig, am spus, nevenindu-mi să cred. Nimeni nu mi-a spus că s-a răcit vremea.

— Un front de aer rece a venit azi dimineață, devreme, spuse asistenta cu amabilitate, de parcă mai aveam nevoie acum de această informație. Temperatura a scăzut la -1° .

Întotdeauna m-am bucurat de primul val rece al toamnei, dar, de obicei, sînt mai bine îmbrăcată. Chiar și aerul mirosea a toamnă, cu aromă aspră de frunze uscate, chiar dacă pomii nu-și schimbaseră culoarea. Era vineri, seara meciurilor de fotbal dintre licee. Curînd, oamenii se vor îndrepta către stadioane, îmbrăcați cu pulovere și jachete, prima oară din primăvară. N-am mai ajuns la un meci de fotbal de la deschiderea centrului *Great Bods* și, brusc, mi-a fost dor de arome, de sunete și de agitație. Eu și Wyatt trebuia neapărat să mergem la un meci anul acesta, al liceelor, al colegiilor, nu conta.

Am realizat că va trebui să mai angajez pe cineva la *Great Bods*, cineva capabil să ne țină locul mie sau lui Lynn. dacă lucrurile mergeau cum plănuisem, să fiu însărcinată pînă la Crăciun. Curînd, viața mea urma să se schimbe și eram nerăbdătoare.

Era o ușurare să mă urc în mașina Sianeii ca să nu mai fiu în bătaia vântului.

— Asta mi-a făcut poftă de o ciocolată caldă, am spus punându-mi centura de siguranță.

— Sună bine. Voi face cât îl așteptăm pe Wyatt.

Siana șofa cu atenție, fără porniri sau opriri bruște și am ajuns acasă la mine fără vreun puseu de durere. Mașina mea era parcată sub portic, ceea ce însemna că în timp ce avusese cheile, mama aranjase să-mi fie adus automobilul din parcare la mall-ului. Cu o seară înainte, mă gândisem la asta, dar uitasem să spun cuiva după ce m-am trezit.

Wyatt m-a sunat pe mobil în timp ce intram pe ușă și m-am oprit să scot celularul din geantă.

— Sînt acasă, i-am spus.

— Bine. Am plecat mai devreme decît mă așteptam. Sînt în drum spre casă. Îmi iau lucrurile și ajung la tine într-o oră. Pot lua ceva de mîncare de pe drum. Te tentează ceva? Și întreb-o pe Siana dacă vrea să mănînce cu noi.

Am transmis invitația iar ea a acceptat. Mai rămăsese să ne hotărîm ce vrem. O hotărîre așa de importantă nu trebuia luată în grabă. I-am spus lui Wyatt să ne sune cînd iese din casă. Apoi m-am așezat și am stat nemișcată pînă cînd durerea infernală de cap s-a domolit. Ibuprofen, pregătește-te că vin.

În apartamentul meu era rece din cauza aerului condiționat care funcționa. Siana mută termostatul pe „cald”, dar la o temperatură nu foarte ridicată, destul cât aerul să devină plăcut, apoi se ocupă de ciocolata caldă în timp ce discutam despre ce anume vrem să mâncăm. Cu ciocolata am luat și două tablete de Ibuprofen. O combinație câștigătoare.

Am hotărît să avem la cină ceva simplu și reconfortant, pizza. Știam ce fel preferă Wyatt așa că Siana comandă telefonic pentru toți. Cîteva minute mai tîrziu, telefonul sună și Siana îmi puse în mîină aparatul fără fir. Mă așteptam să fie Wyatt, dar pe ecran scria Denver. Mă aflu pe lista națională de respingere a convorbirilor cu vînzători de telemarket așa că nu aveam idee cine mă putea suna din Denver.

— Alo?

Am fost trată cu tăcere și am încercat încă o dată, un pic mai tare.

— Alo. Am auzit un clic, apoi tonul. Iritată, am închis și am pus receptorul pe masă. A închis, am anunțat-o pe Siana, care a ridicat din umeri.

După alte cinci minute a sunat Wyatt și i-am dat toate informațiile despre pizza. Douăzeci de minute mai tîrziu, a ajuns aducînd o cutie mare și două mici cu cina noastră, asupra căreia ne-am aruncat ca fiarele înfometate. Bine, exagerez, dar mi-era foame și la fel și lor.

Wyatt își schimbăse uniforma cu o pereche de blugi și o cămașă Henley, cu mîneci lungi, de un verde care, prin comparație, îi făcea ochii să pară și mai luminoși.

— Nu te-am mai văzut în haine de vreme rece, am spus. Ai fost întotdeauna o romanță de vară. Știind că voi petrece iarna cu el, mă simțeam fascinată.

El îmi făcu cu ochiul.

— Vor veni multe îmbrățișări de vreme rece.

— Pe mine să mă anunțați din timp, spuse Siana luînd o măslină și îndesînd-o în gură, ca să plec la timp.

— Așa vom face, replică Wyatt, după care adăugă cu o notă de sarcasm: nu vrem să fie vizionări accidentale ale SLS-ului.

Siana se înecă cu măslina și eu am pufnit în rîs, dar din cauza mișcării rapide capul începu să-mi pulseze dureros. M-am oprit din hohote și mi-am luat capul în mîini iar asta o făcu pe Siana să se înece și să rîdă în același timp iar pe Wyatt să ne privească cu un licăr de satisfacție în ochi.

Telefonul sună iarăși. De data asta răspunse Wyatt, pentru că amîndouă eram ocupate. Siana cu tusea și eu cu ținutul capului pe umeri. Wyatt se uită la ecran, întrebînd în timp ce apăsa butonul pentru conversație:

— Cunoști pe cineva în Denver? Alo. Repetă și a doua oară, la fel ca mine, cu voce mai puternică: Alo. Apoi închise.

— E a doua oară de cînd am ajuns acasă, am spus lăsînd capul și luînd o felie de pizza. Nu cunosc pe nimeni în Denver. Oricine a fost, a închis și prima oară.

Wyatt verifică încă o dată identitatea apelantului.

— Probabil e o cartelă plătită anticipat. Multe dintre ele sînt redirectionate prin Denver.

— Atunci, oricine ar fi, pierde minute.

Înainte să terminăm pizza a sunat și mama iar eu am asigurat-o că mă simt mai bine. Ibuprofenul își făcuse efectul, așa că nu miînceam sau, cel puțin, nu dacă nu mă mișcam brusc. Mama mă întrebă dacă Wyatt rămîne peste noapte, am spus că da, ea și-a luat la revedere și a reușit să închidă știind că fiica cea mare e pe mîini bune.

Apoi a sunat Lynn, asistenta mea, și Wyatt mormăi:

— Ce-i asta? Noaptea în care o sună toți pe Blair? dar l-am ignorat. Lynn m-a informat despre cum a fost ziua la centru, m-a asigurat că poate să-mi țină locul pînă cînd voi putea să mă întorc la muncă și m-a rugat să nu-mi fac griji. Mi-am notat în minte să-i dau cîteva zile în plus la concediu.

După asta, telefonul rămase tăcut. Siana și Wyatt au curățat resturile de pizza, apoi Siana m-a îmbrățișat și a ieșit pe ușă. Imediat, Wyatt m-a luat în brațe și s-a așezat cu mine în poală, ca să-mi demonstreze cum e cu îmbrățișările de care pomenise mai devreme. M-am relaxat în brațele lui, luptînd cu un căscat. Deși eram obosită și somnoroasă, nu voiam să merg încă la culcare.

Wyatt n-a spus nimic. Doar m-a ținut în brațe. Cred că ar trebui să fiu moartă ca să nu reacționez fizic la apropierea de el. Am început să observ ce cald îi era corpul și ce bine mă simțeam în brațele lui și cât de bine mirosea.

— Sînt aproape patruzeci și opt de ore de cînd nu am făcut sex, am anunțat, nefericită de minutele care se tot adunau.

— Sînt foarte conștient de asta, șopti el.

— Și mîine tot fără sex.

— Știu.

— Și, poate, nici duminică.

— Crede-mă, știu.

— Crezi că o poți pune înăuntru fără să te miști?

— Fii serioasă.

Așa mă gîndeam și eu, dar merita să încerc. Totuși, cînd mă voi simți mai bine, ar fi interesant de aflat cît timp ar putea sta Wyatt fără să se miște. Nu, nu cred că e o violare a drepturilor omului. Chinuitor, dar nu o tortură. E o diferență. Nu i-am pomenit despre planul meu, însă anticiparea m-a făcut să mă simt mai bine.

O femeie are mereu nevoie de ceva ce să aștepte cu nerăbdare, nu?

CAPITOLUL VIII

Sîmbătă nu am făcut mari eforturi. M-am simțit mai bine, durerea de cap persista, dar mulțumită ibuprofenului era mai puțin intensă. Mama m-a anunțat că nu reușise să ia legătura cu cofetarul. Jenni a sunat să-mi spună că a găsit un chioșc care era perfect ca dimensiuni, dar mai avea nevoie de o mîină de vopsea. Era la o vînzare în fața casei iar proprietara nu dorea să-l rețină în cazul în care apărea cineva care-l plătea pe loc. Prețul era cînzeci de dolari.

— Ia-l. Cînzeci de dolari! Era așa un chilipir, că mă miram cum de nu fusese cumpărat deja. Ai destui bani la tine?

— Mă descurc, dar voi avea nevoie de o camionetă ca să car chestia asta. Wyatt nu e cu camioneta?

Mă afluam sus, în al doilea dormitor, în fața calculatorului, căutînd prin paginile virtuale ale magazinelor o rochie de mireasă iar Wyatt era la parter, punînd rufe la spălat, așa că nu aveam cum să-l întreb decît dacă mergeam la scări și strigam. Era mai simplu să mă duc să mă uit pe fereastră. Uriașul Avalanche negru al lui

Wyatt, un monument mobil închinat bărbăției, stătea cuminte în curbă.

— Da, e cu camioneta.

— Atunci, poate veni să ia chioșcul?

— Dă-mi adresa și îl trimit acolo.

Acum trebuia să cobor, dar m-am sprijinit de balustradă și mi-am ținut capul cât se putea de nemișcat, încercînd să mă merg încet. Nu l-am strigat pe Wyatt, pentru că s-ar fi oprit din ce făcea și voiam să-l văd spălînd rufe. Mă mulțumea teribil să-l privesc făcînd treabă în casă. E atît de masculin, încît ai crede că nu se pricepe, însă se ocupa de treburile casnice cu aceeași competență cu care manevra pistolul automat. Trăise singur ani de zile și învățase să gătească și să spele rufe, plus că se pricepea la reparații și mecanisme. Una peste alta, era bine să-l ai în preajmă și mă excita să-l văd întinzîndu-mi rufe. Bine, sînt ușuratică, mă excit numai cînd mă uit la el.

— Jenni a găsit un chioșc, am spus într-un sfîrșit. Poți merge să-l iei?

— Sigur. Dar ce face Jenni cu un chioșc?

Și am realizat, dintr-o dată, că eu vorbisem cu el despre planurile nunții iar el nici măcar nu mă ascultase.

— E pentru nunta noastră, am spus cu incredibilă răbdare. Wyatt îmi întindea rufe. Nu voiam să-l sîcîi înainte să termine.

— Am priceput. Nu Jenni vrea chioșcul, ci noi.

Bun, poate, totuși, ascultase un pic. Dar, mai mult ca sigur, tata îl sfătuisese să aprobe orice aș fi planificat pentru nuntă. Un sfat bun.

— Uite adresa. I-am dat o bucățiță de hîrtie și cinzeci de dolari. A trebuit să plătească ea ca doamna să nu-l vîndă altcuiva, așa că aici sînt banii.

Wyatt luă cei cinzeci de dolari și-i îndesă în buzunar, privindu-mă atent.

— Vei fi bine cît voi fi plecat?

— Nu scot afară nici măcar un deget. Nu ridic nimic. Nu voi face nimic care să-mi clatine capul. Voi fi în regulă. Eram plictisită și frustrată, dar pentru moment acceptam restricțiile. Mîine ar putea fi altă poveste.

El mă sărută pe frunte susținîndu-mi spatele gîtului cu mîna grea și aspră.

— Oricum, încearcă să fii cuminte, mă sfătui de parcă eu n-aș fi spus o vorbă. Nu știu de ce se așteaptă să intru în bucluc. A, ba da. S-ar putea să aibă legătură cu faptul că fusesem îmпуșcată, răpită, victima unui accident de mașină, ținută prizonieră cu un pistol iar acum aproape călcată de un automobil într-o parcare.

Dacă mă gîndesc bine, de cînd sînt cu el viața mi-a fost un continuu tumult și...

— Hei! Nimic din ce mi s-a întîmplat nu a fost din vina mea! am spus indignată, pricepînd că el e convins de contrariul.

— Ba sigur că da. Ești un magnet pentru bebele, răspunse Wyatt ieșind pe ușă cu pași mari.

Bineînțeles că l-am urmat.

— Viața mea era calmă înainte să apari tu! Viața mea era ca Lake Placid! Dacă e cineva magnet de bebele, tu ești acela!

— Nicole Goodwin a fost ucisă în parcare ta înainte să apar eu, îmi aminti el.

— Și nu a avut nicio legătură cu mine. Nu eu am omorât-o. Mă simțeam bine pentru asta, căci existaseră momente când i-aș fi luat viața cucoanei, fără să clipesc.

— Te-ai bătut cu ea și asta e motivul pentru care pierdea timpul în parcare de la *Great Bods*, adică în locul unde s-a comis crima și așa i-a venit, nevastei nebune a fostului tău soț, ideea de a te ucide și de a da vina pe cel care i-a făcut felul lui Nicole.

Urăsc, câteodată, felul în care funcționează mintea lui. Wyatt rânji la mine în timp ce se suia în camionetă. N-aș fi putut lovi nimic fără să mă doară capul, nu puteam face aproape nimic fără să mă doară capul și știam bine asta, așa că m-am limitat la a închide ușa, după care am plecat în căutarea unui stilou și a unei bucăți de hîrtie pentru o listă cu recentele lui păcate. „Mușcă și spune răutăți când sînt rănită”. Am lăsat lista la vedere. Apoi, conform principiului că doar un articol nu constituie o listă, m-am dus înapoi și am adăugat „Mă acuză de lucruri care nu sînt vina mea”.

Lista era destul de subțire. Nu eram mulțumită. Am făcut hîrtia ghem și am aruncat-o. Mai bine să nu ai nicio listă decît să ai una și să se dovedească inutilă.

Enervată, am urcat și am continuat să mă uit pe Internet, însă tot fără rezultat. După aproape o oră, am renunțat. Nu mai era amuzant.

Telefonul începu să sune și l-am ridicat după primul sunet, fără să mă uit la cadranul cu identitatea apelantului, mai mult din plictiseală.

— Păcat că am ratat, s-a auzit o șoaptă plină de răutate, apoi convorbirea s-a întrerupt.

Am luat telefonul de la ureche și m-am uitat la el. Auzisem ce credeam că auzisem? *Păcat că am ratat?*

Ce naiba? Dacă auzul nu mă înșela, și nu eram prea sigură de asta, fraza nu avea sens decît în cazul în care nemernica cu Buick știa cine sînt. Dar avînd în vedere că micul incident nu fusese înregistrat, probabil din cauză că nu era foarte important, ceea ce mă scotea din sărite, însemna că șoferița știa exact cine sînt. Asta punea totul într-o altă lumină, una care nu-mi plăcea. Era singura dată cînd cineva mă „ratase” în vreun fel, măcar de cînd soția fostului meu bărbat, Debra Carson, trăsese în mine. Prima oară mă nimerise pe mine, a doua oară pe omul ei.

Dar nu putea fi Debra, nu? Ieșise pe cauțiune, la fel și Jason, însă ultima oară cînd o văzusem era extaziată

că Jason o iubea destul încît încercase să măucidă și el, și avînd în vedere că motivul ei principal fusese gelozia, situația se rezolvase de la sine, nu?

Alarmată, l-am sunat pe Wyatt.

— Unde ești?

— Tocmai am dat jos chioșcul acasă, la mama. Ce s-a întîmplat?

— Tocmai m-a sînt cineva. O femeie care mi-a spus „Păcat că am ratat” și a închis.

— Stai un pic, spuse el. Am auzit un zgomot ca și cînd ceva ar fi căzut, apoi el continuă. Repetă ce ai zis. Vocea îi era ceva mai clară, mai sonoră și aproape că-l vedeam ținînd telefonul între umăr și bărbie în timp ce își scotea din buzunar pixul și carnetul pe care le avea întotdeauna la el.

— A spus: Păcat că am ratat, am repetat eu ascultătoare.

— Ai recunoscut numele apelantului?

Asta ar fi fost prima întrebare pe care aș fi pus-o eu.

— Am răspuns prea repede ca să se afișeze.

A urmat un scurt moment de tăcere. Probabil el așteaptă întotdeauna să vadă mai întîi cine sună. În mod normal așa fac și eu. Dar Wyatt s-a decis să nu facă un capăt de țară din asta.

— Bine. Ești sigură că asta a spus?

M-am gândit, am reluat cuvintele în minte și corectitudinea m-a determinat să spun:

— Nu cu certitudine. Vorbea în șoaptă. Dar așa a sunat. În procente, sînt 80% sigură că astea au fost cuvintele.

— Dacă a fost o șoaptă, ești sigură că era o femeie și nu o glumă proastă făcută de un adolescent?

Era meseria lui să pună astfel de întrebări și învățasem că polițiștii nu iau lucrurile așa cum se prezintă, dar acum asta mă scotea din sărite. Mi-am înăbușit iritarea, mă voi ocupa mai târziu de acest aspect, și am mai reluat o dată, în gând, propoziția pe care o auzisem.

— Sînt mult mai sigură de asta, poate un procent de 95%. Nu era un complet sută la sută doar din cauză că pentru o scurtă perioadă între copilărie și adolescență, vocea unui băiat poate semăna cu a unei femei, dar și din cauză că unele femei au voci groase și unii bărbați au glasuri subțiri. Nu poți fi sută la sută sigur în astfel de cazuri.

Wyatt n-a mai pus alte întrebări, n-a mai comentat nimic despre apel, a spus doar:

— Voi fi acolo în cincisprezece minute. Dacă mai sună cineva, nu răspunde decît dacă recunoști numele. Lasă robotul să preia convorbirea.

N-a mai sunat nimeni, slavă Domnului, și Wyatt a ajuns în douăsprezece minute, nu că aș fi cronometrat.

Douăsprezece minute a fost destul cât să încep să mă întreb dacă nu cumva exagerasem, poate o luasem razna de la incidentul din parcare, ceea ce se adăuga stresului datorat nunții. Adevărul era că începeam să mă simt paranoică. Mai primisem telefoane ciudate și nu mă făcuseră să mă întreb dacă nu cumva cineva vrea să-mi facă rău.

L-am întâmpinat pe Wyatt în ușa și i-am sărit în brațe.

— M-am gândit, am spus cu gura înfundată în umărul lui, că poate, o iau razna din cauza stresului datorat ultimatumului tău.

Wyatt mă îndepărtă cu blîndețe.

— Nici nu am ajuns bine la ușa și deja e vina mea.

— Nu. A fost vina ta înainte de asta, dar o auzi abia acum.

El închise ușa cu cheia.

— Vrei să spui că ai reacționat exagerat?

Nu-mi plăcea ce spusese, cu toate că asta gîndeam și eu. A exagera suna așa de... imatur.

— Că sînt cu nervii întinși, l-am corectat. Nu doar de la faptul că aproape că m-a lovit o mașină, dar și din cauză că am fost împușcată, implicată într-un accident de automobil, apoi răpită sub amenințarea armei de Jason și pe punctul de a fi împușcată din nou de nevasta lui dusă cu pluta. De parcă am început să aștept ca astfel de chestii să se întîmple.

— Deci nu crezi că a spus „Păcat că am ratat”? Brațele îi erau încă în jurul meu, dar ochii i se îngustară studiindu-mi fața, încercînd, parcă, să vadă și cea mai mică schimbare de pe chipul meu.

Nu puteam nega, pentru că eram convinsă că asta spusese.

— Cred că se poate să fi fost o greșeală sau o glumă proastă. Sau nebuna lui Jason a ieșit la suprafață și încearcă din nou să mă omoare.

Bine, nu era foarte simplu să depășești momentul de paranoia.

— Dacă ai impresia că vei obține prelungirea termenului limită, te înșeli, spuse el, cu ochii și mai întunecați.

M-am încruntat la el, sîcîită de presupunere. Eram sincer speriată și cu toate că acum îmi dădeam seama că se putea ca apelul să fie doar o greșeală, nici măcar o dată nu-mi trecuse prin cap să mă folosesc de această situație ca să cîștig timp. Blestematul de termen limită impus de Wyatt reprezenta o provocare care în niciun caz nu mă speria. Voi ajunge la altar la timp chiar dacă voi fi adusă în scaunul cu roțile și cu bandaje atîrnînd în urma mea, ca o mumie din filmele de groază.

— Am cerut eu mai mult timp? m-am rățoit, trăgîndu-mă din brațele lui, cu un pic prea multă forță, făcîndu-mi capul să pulseze.

— Te-ai plîns din plin de termen.

— Ceea ce nu e același lucru!

Nunta va avea loc, chiar dacă aproape mă va ucide. Și toate problemele și lucrurile neplăcute vor atârna deasupra capului lui Wyatt pentru tot restul vieții. Înțelegeți cum funcționează? De ce aș renunța la un astfel de avantaj numai din cauza unei contuzii și a câtorva zgîrieturi? Nu că lui i-ar păsa de lucrurile rele care-i vor atârna deasupra capului, pentru că așa îi e felul, dar tot va fi nevoit să facă față reproșurilor ori de câte ori vom avea o discuție contradictorie.

L-am lovit peste piept.

— Singurul motiv pentru care nu ne vom căsători peste patru săptămîni...

— Trei săptămîni și șase zile.

I-am aruncat o privire. La naiba, avea dreptate. Patru săptămîni părea mai mult ca timp față de trei săptămîni și șase zile, cu toate că diferența dintre ele era de numai douăzeci și patru de ore. Timpul trecea în defavoarea mea.

— Va fi dacă tu nu-ți îndeplinești sarcinile.

— Sarcini... începu el, apoi își aduse aminte. Florile.
La naiba!

— Ai uitat? Ai uitat de florile pentru nuntă? Tonul începea să mi se ridice. Pot face față oricărei situații sau nu? Dacă s-ar fi gîndit o clipă ar fi realizat că, în niciun caz, n-aș fi lăsat ceva atît de important în grija niciunui

bărbat care nu era gay, dar deocamdată nu avusese acel răgaz de o clipă. O răzbunare infimă, dar plăcută.

— Calmează-te, spuse cu iritare, trecînd pe lîngă mine spre bucătărie ca bea niște apă. Cred că ți se face sete după ce încarci și descarci un chioșc dintr-o mașină, chiar dacă afară era tot rece. Mă voi ocupa.

L-am urmat.

— Sînt calmă. Enervată, dar calmă. Enervant de calmă. Cum ți se pare? Începusem să am și toane. Ultimele zile fuseseră stresante. Dovadă era faptul că eram pe punctul de a ne certa cu adevărat.

Wyatt bău apa apoi puse paharul jos, aproape trîntindu-l.

— Trebuie să-ți vină ciclul sau ce?

Cu un instinct desăvîrșit, descoperise marele buton pe care să apese ca să mă irite. Wyatt lupta ca să cîștige, ceea ce însemna că lupta necinstit. Îl înțelegeam pentru că așa luptam și eu, dar înțelegerea pentru reacția lui nu o putea stopa pe a mea. Îmi simțeam sîngele clocotind, la propriu.

— Poftim?

Se răsuci spre mine cu controlată agresivitate și insistă să apese punctul dureros.

— Ce se petrece în perioada ciclului de femeile devin atît de nesuferite?

Am tăcut o clipă, luptînd cu tentația de a sări pe el și de a-l face bucăți. În primul rînd, îl iubeam chiar și

cînd era măgar. În al doilea rînd, încercarea de a sări și a-l face bucăți în momentul acesta mi-ar face mie mai mult rău decît aș putea să-i fac eu lui. Era un efort, însă am spus pe un ton cît mai inocent posibil:

— Dacă sîntem nesuferite, e din cauză că atunci cînd avem ciclul ne simțim obosite, ne doare peste tot și avem mai puțină înțelegere pentru toate *idioteniile* pe care în mod normal LE SUPTĂM ÎN TĂCERE! Pînă să termin fraza, drăgălășenia din voce dispăruse de mult, fălcile mi se încleștaseră și cred că ochii dădeau să-mi iasă din cap.

Wyatt făcu un pas înapoi, părăind, în sfîrșit, alarmat.

Am făcut un pas înainte, bărbia mi-a coborît și ochii îi priveau ca ai unei pume înfometate care se uită la un iepure rănit.

— Ba mai mult, e genul de întrebare care face ca o femeie calmă și manierată în mod normal să anticipeze, cu imensă plăcere, clipa în care va sta deasupra corpului însîngerat, mutilat și dezmembrat al unui bărbat. E imposibil ca vocea să-ți sune dulce cînd dinții îți clănțnesc.

Wyatt mai făcu un pas în spate și mîna îi plecă spre sold, în căutarea pistolului, care, însă, se afla sus, în dormitor, pe noptieră.

— E împotriva legii să ameninți un ofițer de poliție, avertiză el.

Am făcut o pauză, apoi am fluturat mâna, disprețuitor.

— Unele lucruri, am mîrîit, merită blestemul veșnic.

Apoi, cu un efort imens, m-am întors, am ieșit din bucătărie, am urcat scările și m-am întins pe pat. Capul îmi pulsa, poate din cauză că-mi crescuse tensiunea în ultimele minute.

După cîteva minute, apăru și Wyatt. Se întinse lîngă mine și mă luă în brațe. Capul mi se sprijinea acum pe umărul lui. M-am ghemuit cu un oftat, iar tensiunea începea să mi se domolească de la căldura corpului solid care mă proteja. Hainele lui mai aveau aroma aerului rece, un indiciu al iernii ce se apropia iar eu mi-am îngropat nasul în cămașa lui, mirosindu-o cu plăcere.

— Plîngi? întrebă cu neîncredere.

— Bineînțeles că nu. Îți miroseam hainele.

— De ce? Sînt curate. Își ridică brațul, cel pe care nu stăteam și trase aer pe nas. Nu miros a nimic.

— Miroși a iarnă și aer rece. M-am ghemuit mai aproape. Mă face să vreau să mă ții în brațe.

— Atunci, îmi voi atîrna toate hainele afară. Gura i se arcui în timp ce se răsucea ca să fie cu fața la mine, mâna îi ajunsese pe fundul meu și îmi trase șoldurile mai aproape de ale lui. Am simțit o erecție. Unele lucruri sînt la fel de stabile ca pămîntul.

Ador să fac sex cu el. Voiam să facem sex în clipa aceea. Și conștientizarea faptului că nu puteam, că

durerea de cap va fi mult prea intensă pentru ca să mă pot simți bine în caz că am fi încercat, era în sine un motiv de excitare. Povestea cu fructul interzis. Nu ne puteam împăca așa cum o făceam în mod normal după o discuție în contradictoriu, ceea ce făcea joaca și mai plăcută.

Într-o clipă, mă dezbracă pe jumătate, mîna îi ajunsese între picioarele mele, două degete intrau și ieșeau blînd, în timp ce degetul mare se ocupa de altele.

— Nu mă face să am orgasm, am gemut. Mă va dura capul. Doamne, eram atît de aproape. Dacă s-ar fi oprit acum ar fi fost delicios de frustrant iar eu aș fi luat-o razna.

— Nu prea cred, șopti el, sărutîndu-mă pe gît și iscînd scînteii sub pleoapele mele închise. Fără mișcări bruște. Doar relaxează-te și lasă-mă să am grijă de tine. Apoi mă mușcă, blînd, de gît și, val după val, emoțiile culminară cu un orgasm, în timp ce el mă ținea să nu mă mișc.

Într-un fel, amîndoi aveam dreptate. Îmi plezneala capul, dar cui îi mai păsa?

— Și tu? am șoptit simțînd cum adorm.

— Mă voi gîndi la ceva extra ca să te revanșezi.

Extra? Extra ce? Făcuserăm, deja, tot ce eram dispusă să fac. Vag alarmată, am deschis ochii.

— Ce vrei să spui cu extra?

El chicoti fără să răspundă. Am adormit întrebîndu-mă unde aș putea găsi o armură.

Wyatt transformase împăcarea în artă.

CAPITOLUL IX

A doua zi, duminică, mă simțeam mult mai bine. Durerea de cap devenise dintr-o prezență bubuitoare într-o simplă prezență pe care aproape că reușeam s-o ignor.

Wyatt mă dusese acasă la mama lui ca să pot vedea chioșcul. Cum spusese și Jenni, avea nevoie de un strat de vopsea, dar și de curățat cu glas papir înainte de asta. Însă, ca dimensiuni, era perfect și avea o formă minunată, cu un arc grațios ce îmi amintea de domurile rotunde de pe bisericile Moscovei. Robertei îi plăcea atât de mult încît și-l dorea ca prezență permanentă în grădină. Am căzut de acord că șmirgheluitul și vopsitul sînt sarcini potrivite pentru Wyatt, avînd în vedere că trebuia să se ocupe de flori.

Din privirea lui, vag îngrijorată, îmi dădeam seama că studiind chioșcul începea să înțeleagă că florile despre care se discuta reprezentau mai mult decît două vase și un buchet. Roberta abia își putea ascunde rînjetul, dar pînă cînd el va cere ajutor avea de gînd să-l lase să fiarbă, în timp ce ea se ocupa, personal, de flori.

Exista și posibilitatea ca el să nu ceară ajutor, firea dominant agresivă l-ar putea determina să nu admită că nu poate duce sarcina la bun sfârșit. Am convenit cu Roberta să nu lăsăm șarada să țină mai mult de două săptămîni. Era o perioadă satisfăcătoare pentru a-l ține stresat, dar fără a-i permite să ne încurce planurile.

Da, era o răutate. Și ce dacă?

De acolo, am mers să luăm masa acasă la părinții mei, pentru a satisface nevoia mamei de a se agita pentru mine și a mea de a fi băgată în seamă. Am făcut coaste la grătar. Grătarul e întotdeauna binevenit în Sud, așa că tata și Wyatt au mers imediat afară, cu berile în mîină, ca să se ocupe de pregătiri. Mi s-a părut nostim felul în care relaționau, doi tipi încercînd să plutească pe marea de estrogen.

Tata e foarte filosofic și înțelept în legătură cu asta, dar are ani de experiență cu mama și bunica, bunica fiind, ca fire, cît mine la pătrat. În plus, tata crescuse trei fiice. Pe de altă parte, Wyatt era obișnuit să fie acaparat de chestii pur masculine: mai întîi fotbalul, apoi aplicarea legii. Chiar mai rău, e o personalitate alfa și îi e greu să înțeleagă cuvîntul „nu”. Faptul că mă capturase era reprezentarea trăsăturilor agresive și dominante ale personalității sale. Încercarea de a mă păstra era dovada inteligenței. Își dăduse seama imediat că tata era expert în războiul dintre sexe. Bine, nu e chiar un

război. Sînt două specii diferite. Tata cunoștea limbajul amîndoura. Wyatt învăța.

Eu și mama am pregătit totul pentru grătar, făcînd, între timp, mai multe planuri de război. Mă rog, de nunta. Cînd bărbații au preluat coastele, noi două am avut cîteva minute de odihnă. Mama își găsise o rochie online și o și comandase. Mi-a arătat-o pe computer. Nu aveam însoțitori, nunta urma să fie restrînsă, așa că nu trebuia să aleg rochii pentru domnișoare de onoare sau alte detalii de genul acesta, mulțumesc cerului. Am mai căutat un pic imagini pentru rochia de mireasă, dar tot fără succes. Era sîcîitor pentru că nu doream cine știe ce rochie, cu dantelă, flori și perle brodate. Avusesem așa ceva prima oară cînd m-am căsătorit și nu voiam să mai trec prin acea experiență.

— Știu! spuse mama de-odată. Sally poate face rochia și așa vei fi sigură că se potrivește perfect. Desenează o schiță cu modelul pe care-l dorești și mîne mergem să găsim material.

— Mai întîi, sun-o pe Sally, am sugerat, ca să fim sigure că o poate face.

În clipa asta, Sally avea propriile probleme. Jazz, care era furios că încercase să dea cu mașina peste el, și supărarea ei pentru că el îi distrusese dormitorul redecorîndu-l fără să o anunțe. Acum locuiau separat, după treizeci și cinci de ani de căsătorie și amîndoi erau

nefericiți. Totuși, mă încînta ideea că Sally mi-ar putea coase rochia pentru că era soluția perfectă. Sally făcea minuni cu mașina de cusut. Rochia de bal a lui Tammy fusese cusută de ea și arătase superb.

Mama a sunat-o imediat pe Sally iar cînd aceasta a fost de acord, mama mi-a dat telefonul și eu i-am descris rochia pe care o visam. Sally, a spus că era ușor de făcut. Designul era simplu, fără brizbizuri. Din punctul meu de vedere, magia o va reprezenta felul în care se va drapa materialul și cum se va așeza pe mine. Iar Wyatt nu se va putea gîndi decît la cum să fim singuri și să mă scoată din rochie.

Mă simțeam extrem de ușurată. Mai trebuia să cumpăr materialul perfect, dar asta era o sarcină mult mai simplă decît găsirea unei rochii gata confecționate. Dacă aș fi fost pregătită să mă mulțumesc cu ceva în care să arăt cît de cît bine nu m-aș fi îngrijorat, dar sînt o persoană greu de mulțumit. Uneori ar trebui să fiu, dar nu-mi place.

La masă, le-am spus lui tata și lui Wyatt cum, datorită lui Sally, toate erau așa cum îmi doream.

— Oricum are nevoie de ceva ca să nu se mai gîndească la Jazz, spuse mama.

Privirea mea o întîlni pe a lui Wyatt și i-am văzut expresia. Nu era vorba că nu înțelegea poziția mea și a mamei în legătură cu acel episod. Din punctul nostru de

vedere, Jazz merita să fie lovit de mașină pentru ce făcuse. Îi explicasem, dar ca polițist era indignat. Privea încercarea lui Sally de a da cu mașina peste Jazz ca pe o tentativă de crimă, chiar dacă Jazz se ferise și nu fusese rănit și era de părere că Jazz ar fi trebuit să denunțe încercarea și să depună plîngere împotriva lui Sally. Uneori, am impresia că percepția lui despre bine și rău e un pic deformată de orele de criminalistică pe care le făcuse la colegiu.

N-a spus nimic, dar știam că nu e încântat că Sally îmi va face rochia. Mai știam și că va avea destule de spus cînd vom fi singuri, dar nu va începe o discuție în contradictoriu în fața părinților mei, mai ales despre cea mai bună prietenă a mamei. Totuși, sclipirea din ochii lui mă anunța că vom vorbi destul pe această temă.

Nu-mi păsa. Mă aflam într-o poziție greu de atacat. Indiferent ce decizie se lua în legătură cu orice amănunt al nunții noastre, totul era din vina lui, pentru că termenul limită pe care-l impusese era cel care grăbise desfășurarea evenimentelor. Îmi plac pozițiile de neatacat, atît timp cît eu le ocup.

Odată urcată în scaunul camionetei, abia așteptă să-mi pun centura de siguranță că trecu la ofensivă.

— Nu poți găsi pe altcineva care să facă rochia?

— Nu e destul timp, am spus pe un ton suav.

Am intuit imediat unde vrea să ajungă.

— A încercat să-și omoare soțul.

— Nu văd legătura între asta și faptul că-mi va coase rochia. Și, ți-am spus, nu a vrut să-l omoare. A vrut numai să-l rănească puțin.

Mi-a aruncat o privire de nedescifrat.

— Acum două zile m-am uitat la film în care cineva încerca să te lovească cu o mașină. Nu-mi spune mie despre „rănit puțin”. Un automobil e mortal. Sally mergea atât de repede că n-a reușit să oprească pînă nu a lovit casa. Dacă Jazz n-ar fi sărit din calea ei, ar fi fost prins între mașină și perete. Trebuie să-ți arăt fotografiile de la locurile unor astfel de crime ca să vezi ce se petrece cu un corp într-o astfel de situație?

La naiba, uram cînd ceea ce spunea clătina poziția mea de neatacat.

Avea dreptate. Din punctul lui de vedere. Ceea ce însemna că, datorită meseriei, vedea lucruri care mie mi-ar fi dat coșmaruri. Sally reacționase fără niciun pic de considerație față de viața lui Jazz sau a integrității lui corporale. Și nu doar atât. Știam că dacă rolurile ar fi fost inversate și aș fi văzut pe cineva atentînd la viața lui Wyatt, n-aș fi găsit nici un strop de înțelegere.

— Ce porcărie.

Wyatt ridică o sprînceană.

— Înseamnă că ești de acord?

— Înseamnă că înțeleg punctul tău de vedere.

Am încercat să nu par supărată. Nu cred că am reușit pentru el își ascunse un rînjete rapid.

Era deja o situație complicată pentru că Sally fusese de acord să-mi facă rochia și era încîntată. Ne iubea pe mine și pe surorile mele la fel de mult ca pe copiii ei. Sîntem ca o familie. N-aș fi putut găsi pe altcineva să-mi coasă rochia de mireasă fără să o rănesc. De fapt, la cît de scurt era timpul pe care-l aveam la dispoziție, probabil n-aș fi găsit pe nimeni altcineva, punct.

N-am făcut prostia de a mă da cu capul de bordul mașinii, dar mă simțeam de parcă așa se petrecuse. Wyatt crease această problemă folosindu-se de logică. Trișase. Am azvîrlit mingia înapoi în grădina lui. Așa era corect, nu?

— Bine. Uite cum stă situația. Am la dispoziție foarte puțin timp. Există probabilitatea de nu găsi pe cineva care să-mi coasă rochia, pentru că toată lumea e deja ocupată cu comenzi. E posibil să găsesc ceva gata făcut, dar șansele sînt foarte mici. Am căutat în tot mall-ul și on-line. Dacă insiști, voi găsi o modalitate de a anula ce am vorbit cu Sally, dar vei fi nevoit să trăiești cu consecințele dacă voi fi nevoită să mă căsătoresc într-o rochie oarecare, găsită pe ultima sută de metri.

Tonul și expresia îmi erau extrem de serioase pentru că vorbeam extrem de serios. Nu era ceva ce să tratez cu nepăsare. Aveam o imagine despre cum îmi

doream să fie nunta și o mare parte a acestui vis era să văd privirea din ochii lui când voi merge spre altar îmbrăcată într-o rochie de mireasă care să facă furori. Era un moment de care aveam nevoie, ceva ce-mi fusese furat când am aflat că fostul soț mă înșela. Nu mă plîng de asta, dar nu ieșisem din prima căsnicie fără urme. Rămăseseră cîteva puncte dureroase de care trebuia să mă ocup.

Wyatt îmi aruncă o privire încercînd să-și dea seama cît eram de sinceră. Zău, nu știu de ce nu putea lua de bun ce spuneam. De fapt, știam. Probabil, ar fi trebuit să mă deranjeze că omul pe care-l iubesc nu are încredere în mine, dar m-ar fi deranjat mai mult dacă ar fi fost destul de prost să mă creadă fără rezerve. Nu mă refer la a-l înșela trupește sau emoțional, pentru că asta nu se va întîmpla, ci mă refer la lupta dintre noi pentru supremația în cuplu. Orice strategie era permisă. Chiar el inventase regula atunci când mă transformase într-un țel pe care-l urmărise conform principiului „După mine, Potopul”. De fapt, nici nu mă urmărise. Mă transformase în proprietatea lui și refuza să-mi dea drumul.

Amintirea îmi aduse fluturi în stomac și m-am foit.

El blestemă cu voce joasă, întorcînd privirea spre drum.

— La naiba. Nu te mai foi. Faci asta de fiecare dată cînd te gîndești la sex.

— Adevărat?

Poate că da. Dar merita.

Își încleștă mâinile pe volan și asta îmi aminti că nu făcuserăm sex de miercuri seară iar acum era duminică. Mă ajutase noaptea trecută să-mi eliberez o parte din tensiune, dar indiferent cât de priceput era cu mâinile și gura, penisul era o altă poveste. Unele chestii sînt făcute să meargă în tandem, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

Pe de altă parte, el nu avusese niciun fel de ușurare. Doar dacă se ocupase de sine, la duș. Iar paloarea articulațiilor îmi spunea că nu o făcuse.

— Discutam despre Sally, spuse cu un ton aspru.

M-am străduit să-mi adun gîndurile și să revin la subiect.

— Ți-am spus care e părerea mea.

Wyatt tresese aer în piept de cîteva ori.

— Mai exact, care ar fi consecințele dacă nu te-ai mărita în rochia asta pe care o dorești așa de mult?

— Nu știu, am răspuns simplu. Știi numai că m-ar durea foarte tare.

— Prostii, mormăi Wyatt.

Nu are nicio problemă să mă scoată din minți, să mă înfurie sau să mă facă să fiu frustrată, dar ar muta cerul și pămîntul ca să nu fiu rănită. Fiecare femeie ar trebui să fie iubită în acest fel. Creștea inima în mine. O

senzație înspăimântătoare pentru că dacă inima chiar ar crește, probabil s-ar rupe niște artere.

Pentru ceva timp, rămase tăcut iar eu începusem să mă îngrijorez întrebându-mă ce îi umbra prin minte. E prea deștept ca să-l lași să gândească prea mult pentru îi vin...

— Împacă-i, spuse.

Am avut senzația că toată materia cenușie din creierul meu se topește.

— Poftim? La naiba! Vorbea serios? Presupuneam că se referă la Sally și Jazz. Nici copiii lor nu reușiseră să-i aducă împreună în aceeași încăpere. Trebuia să fi rupt tăcerea de cu o stradă în urmă, să fi tras de volan, orice, doar că atunci m-ar fi dus la Urgență și mă săturasem de locul acela.

— Sally și Jazz, spuse Wyatt, confirmându-mi teama că dorește să mă înnebunească de tot. Împacă-i. Convinge-i să se întâlnească și să discute despre asta. Dacă reușești să-l determini pe Jazz să treacă peste faptul că soția a vrut să-l omoare, va trebui să admit că iau lucrurile mult prea în serios.

— Ești nebun? am țipat întorcându-mă spre el, ceea ce n-a fost o idee fericită. Durerea de cap, o prezență abia simțită pînă în clipa aceea, se transformase în vedetă. Mi-am prins capul în mâini.

— Ai grijă, spuse el tăios.

— Nu-mi spune să am grijă după ce trîntești una ca asta!

Exact cînd credeam că nu poate deveni mai pretențios și mai revoltător, vine cu așa o idee. E un maniac diabolic.

— E destul de asemănător cu ce mi-ai trîntit tu mie. Ochii îi scînteiau, luminițe verzi, amestec de mulțumire și temperament.

A, observase, nu?

— Nu ai un handicap cum e contuzia mea!

— Îți revii destul de repede, spuse cu perceptibilă lipsă de compasiune. Nu m-ar surprinde ca mîine să mergi la muncă.

De fapt, chiar asta aveam în plan. M-am strîmbat și el consideră asta ca pe o aprobare.

— Nu sînt consilier matrimonial, am spus cu frustrare. Mai rău, sînt ca unul dintre copiii lor. Nici pe ei nu-i ascultă. Ce te face să crezi că mă vor asculta pe mine?

— E problema ta, spuse din nou pe tonul lipsit de compasiune.

— Nu crezi că va fi problema ta dacă nu voi fi fericită la nuntă? Nu ai auzit cînd am spus că nu am destul timp la dispoziție? Asta necesită timp și eu am!

— Fă-ți timp.

Se credea isteț. Am îngustat ochii.

— Bine. Voi folosi timpul în care, altfel, am fi făcut dragoste ca să vorbesc cu Sally și Jazz.

La asta îl pufni rîsul. Da, știam că nu eram capabilă să-l refuz la acest capitol și, totuși, rîdea în hohote.

Nu poți să cobori năvalnic dintr-o camionetă cînd ai o contuzie, fie ea și pe trecute. Nici nu voiam să cobor singură. Camioneta era înaltă și o aterizare mai dură mi-ar fi făcut capul să pulseze, ceea ce nu e deloc amuzant. A trebuit să aștept să vină și să mă dea jos. I-a făcut plăcere, pentru că a fost nevoit să mă lipească de el și să mă simtă cu părți mai proeminente ale corpului. Începu să zîmbească.

Omul ăsta era diabolic.

— Dacă vom mai face sex vreodată, lucru de care, în clipa asta, mă îndoiesc, o vom face aplicînd metoda tantrică, am spus furioasă.

Urmîndu-mă în sus, pe scări, spre ușă, Wyatt rînjea.

— Nu am de gînd să cînt pe ton monoton cînd facem sex.

— Nu implică așa ceva. E vorba de disciplină.

— Nu te las să te apropii de vreun bici.

— Nu genul ăla de disciplină. Autocontrol. Sexul tantric durează foooarte mult timp.

— Cu asta mă pot obișnui, spuse el, părăind interesat. Zîmbind suav, am spus:

— Bine. Atunci, vom încerca. Promiți?

— Normal, spuse. Libidoul îl împiedica să gândească clar. Dar asta n-ar fi durat prea mult, așa că m-am grăbit să-iucid buna dispoziție.

— Apropo...

— Da?

— Durează foarte mult pentru că bărbatul nu are voie să termine!

CAPITOLUL X

Wyatt mă privi uimit și începu să rîdă, ținîndu-se de stomac, de parcă ideea de sex tantric era cea mai amuzantă poantă pe care o auzise vreodată. Hohotea. Începuseră să-i curgă lacrimi. Se opri cîteva clipe, mă privi și o luă de la capăt. Se trînti pe canapea continuînd să rîdă.

Am stat bătînd în pămînt cu piciorul, cu brațele încrucișate. Ce naiba era așa de ilar? Începuse să mă calce pe nervi. Îmi place o glumă bună, ca oricui, dar mai întîi trebuie să înțeleg poanta. Enervarea mi se amplifică pentru că aveam senzația că rîde de mine. Și asta din cauză că tot arăta cu degetul spre mine. În cele din urmă, m-am înfuriat.

Mai întîi, trebuie să vă spun că dacă aș fi dat buzna în casă, durerea de cap ar fi devenit insuportabilă. M-am limitat la pași apăsați. Am ajuns lîngă el și l-am privit de sus.

— Vrei să încetezi? am țipat, cu intenția serioasă de a-l ciupi. Ce e așa de nostim? Lucrurile nu se derulau

cum voiam și asta îmi displăcea. Evident, omisesem ceva iar Wyatt era maestru în a descoperi lacune sau a ignora total ce spuneam. În acel moment, nu mai părea o răutate să-l las să-și facă griji din cauza florilor.

— Tu, chicoti el, ștergându-se la ochi.

Ridică mâinile încercînd să mă ia în brațe, dar am făcut un pas în spate, ca să nu ajungă la mine. Nu pot lupta cînd mă atinge, pentru că îmi distrage atenția. El luptă murdar, folosindu-mi slăbiciunile împotriva mea, începînd cu gîtul, precum contele Dracula. Sîinii nu erau o problemă. Atingerea lor nu avea efect. Dar gîtul, Doamne! Era o zonă erogenă majoră și Wyatt știa asta.

— Mă bucur că mă consideri amuzantă, m-am bosumflat, dorind să-l lovesc.

Veți observa că am gînduri violente, dar nu acționez conform lor. Nu sînt o persoană violentă. Răz-bunătoare, poate, dar nu violentă. Nu sînt nici proastă. Dacă vreodată devin violentă, nu se va petrece cu un tip athletic și plin de mușchi, mai înalt decît mine cu zece centimetri și mai greu cu douăzeci de kilograme. Asta dacă am de ales.

Umerii începură din nou să i se cutremure.

— E doar că... Numai ideea...

— Că unii bărbați cred că a face o femeie să se simtă bine e mai important decît propria satisfacție? Eram total indignată că rîdea din acest motiv. Eu consideram ideea ca grozavă.

Wyatt scutură capul.

— Nu, nu e asta. Trase aer, adânc, în piept, cu ochii umezi și strălucind. Doar că... Ți-a venit această idee numai pentru că te-ai gândit că o voi lua razna din cauza frustrării.

— Zău? Vrei să spui că nu te deranjează deloc?

Nu-l puteam crede. Îl știu pe Wyatt și „excitat” era al doilea nume al lui. Nu la propriu, bineînțeles, cu toate că ar fi arătat interesant pe certificatul de naștere, nu?

Alene, se ridică în picioare, prinzându-mă de talie înainte să mă pot îndepărta și mai mult. Eram mai lentă decât de obicei pentru că trebuia să fiu atentă la cum mă mișc iar Wyatt avea grația rapidă a unui adevărat atlet. Mă trase aproape de el, încolăcindu-mă cu brațele și mă ridică pe vîrfuri ca șoldurile să ne fie lipite. Avea o erecție, mare surpriză. Nu reprezentau o surpriză nici furnicăturile care mă treceau pe mine.

— M-ar deranja, dacă s-ar petrece. Imaginează-ți. Sînt deasupra ta. Sîntem dezbrăcați. Picioarele tale sînt în jurul meu. Îți sărut gîtul. Fac dragoste cu tine de, să zicem, douăzeci de minute.

Douăzeci de minute? Hai, trebuie să dau drumul la aerul condiționat, pentru că, brusc, temperatura din apartament era prea ridicată. Sfîrcurile mi se întăriseră pentru că, deși nu-mi place să fie atinse, nu erau moarte. Mai toate părțile corpului îmi pulsau. Însemna că am probleme.

Wyatt își înclină capul și răsuflarea lui îmi încinse gâtul în timp ce el săruta locul gol din spatele urechii. M-am dezechilibrat puțin și a trebuit să mă agăț de umerii lui ca să rămân dreaptă, dar fără efect. Am continuat să mă țin de el.

— Nu ai fi capabilă să mă oprești. Aș termina, șopti el, cu buzele coborînd pe gâtul meu. Nici măcar nu ți-ar trece prin cap să o faci.

Ce să-mi treacă prin cap? m-am întrebat năucită, apoi mintea mi-a revenit la subiect. Vedeți, asta face cînd ne certăm. Îmi distrage atenția cu sex. Recunosc, uneori încep în mod intenționat o discuție în contradictoriu pentru că îmi place felul în care luptă. Nu sînt proastă. Problema e că folosește aceleași tactici cînd vorbesc serios. Îi place că mi-e greu să-i rezist, pentru că nici el nu e prost. După ce vom petrece doi ani împreună, cred că intensitatea va scădea și va trebui să găsim o altă modalitate de a rezolva neînțelegerile, dar pînă atunci cea mai potrivită cale de a lupta este atacul.

Am continuat să mă agăț de el, însă numai cu o mîină. Pe cealaltă am trimis-o să rătăcească peste umărul lui, peste braț, coaste și un pic mai jos, încet, foarte lent, masînd cu degetele, oprindu-mă și apoi reluînd mișcările, pînă a ajuns în cel mai important punct. Wyatt se înfioră în timp ce eu îl mîngîiam prin pantaloni iar brațele i se strînsesă, mai tare, în jurul meu.

— Dumnezeule mare, spuse încordat, oprind atacul asupra gâtului meu și concentrându-se la atacul meu împotriva lui. Nu se eliberase de câteva zile și mi-am imaginat că are mai multă nevoie decît mine de asta, mai ales că seara trecută fusese mai mult decît generos.

Da, dacă aș fi fost corectă, fie i-aș fi oferit aceeași eliberare sau m-aș fi oprit din a-l excita. Să fim serioși.

Dacă nu i-ar fi sunat telefonul, probabil că jocul nostru n-ar mai fi fost un joc și am fi ajuns în pat sau pe canapea, făcînd dragoste fără mișcări bruște. Setase sunetul de apel pe un sunet de modă veche, asemănător unui telefon obișnuit și din cauza ameteții am avut impresia că sună telefonul meu fix. Intenționam să-l ignor, dar în loc să continue cu ce făcea, Wyatt mi-a dat drumul și a scos celularul de la centură.

Cel mai neplăcut aspect în relația cu un polițist o reprezintă orele la care e apelat. Ba nu, cel mai rău ar fi fost să se afle pe stradă și într-un continuu pericol, dar Wyatt era locotenent, ceea ce însemna că nu mai era implicat în chestii periculoase, mulțumesc Domnului, dar și că putea fi sunat oricînd. Orașul nostru nu e o pepinieră de infractori, însă tot era chemat la datorie trei, patru seri pe săptămînă. Week-end-urile nu erau o excepție.

— Bloodsworth, spuse cu un strop de accent, rezultatul anilor de jucat fotbal în Nord. Atenția îi era

deja concentrată la situația ce îi era relatată. Am dat să plec de lângă el, dar m-a prins de încheietură ținându-mă pe loc. Bine, poate nu era complet concentrat.

— Voi fi acolo în zece minute, spuse în cele din urmă și închise telefonul.

— Ține-mi locul cald, spuse, aplecându-și capul ca să-mi dea un sărut cald și apăsător, în care a avut un rol și limba. Când mă întorc, vreau să reluăm de unde am rămas. Apoi ieși pe ușă, închizînd-o ferm în urma lui. Cîteva secunde mai tîrziu, am auzit Avalanche-ul trezindu-se la viață și cauciucurile scrîșnind un pic în timp ce lua curba.

Ofînd, am mers la ușă și am închis-o cu cheia. Fără el aici ca să-mi distragă atenția, poate voi găsi o modalitate de a simplifica viitorul imediat. Ar putea avea efect dacă mi-aș rupe un picior, pentru că nunta ar fi amînată pînă la dispariția ghipsului. Să-i rup lui un picior era o variantă care suna și mai bine. Dar avusesem parte de destulă durere. Voiam să mă concentrez la lucruri bune și frumoase. Mă voi căsători, ne vom obișnui unul cu celălalt, vom avea o familie.

Dar în loc de asta trebuia să mă joc de-a consilierul matrimonial, o sarcină pentru care nu aveam nici brumă de calificare.

Manipulare, în schimb... un pic de șantaj sentimental aici, un pic de vină dincolo... Asta aș putea face. Am sunat-o pe mama.

— Unde locuiește Jazz acum? am întrebat. Nu am dat mai multe explicații. Era cea mai bună prietenă a lui Sally. Problema e între mine și Wyatt, mărul discordiei.

— Cu Luke, răspunse mama. Luke e al treilea fiu al familiei Arledge. Copiii refuzau să fie de partea cuiva, ceea ce îi enerva pe Sally și Jazz. Amîndoi se simțeau neînțeleși, dar total justificați de modul în care acționau. Cred că Jazz îl mai temperează pe Luke.

Luke era și cel mai sălbatec dintre copiii Arledge. Nu însemna că se droga sau că intra în buclucuri. Era neîmblînzit, neinteresat să-și întemeieze o familie și avea o viață socială care deja îi distrusese, pentru totdeauna, spatele. Nu cred că era fericit să locuiască cu tatăl său.

De ce Dumnezeu îl alesese Jazz pe Luke? Oricare dintre copii i-ar fi deschis ușa. Matthew și Mark aveau, amîndoi, familii și copii, dar și dormitoare pentru oaspeți, așa că aranjamentul n-ar fi fost prea rău. John, cel mai tânăr, învăța pentru diploma de master și locuia într-o casă închiriată cu alți doi absolvenți de facultate. N-ar fi fost prea grozav să locuiască acolo. Tammy era măritată de un an iar ea și soțul ei aveau o casă mare, la țară, dar nu aveau copii, așa că acolo ar fi fost destul spațiu.

Pe de altă parte, dacă Jazz dorea ca Sally să-și facă griji, mutatul la Luke era mișcarea potrivită.

Asta îmi dădea speranțe. Dacă Jazz dorea s-o facă geloasă pe Sally, însemna că nu considera căsnicia terminată. Totuși, era furios pînă peste poate.

M-am gîndit că Luke ar fi mai mult decît dispus să mă ajute. Dacă Jazz îi încurca stilul de viață, probabil dorea ca tatăl lui să plece și ce altă modalitate mai bună de a-l determina să facă asta ar fi fost decît să mă ajute pe mine? Făceam un lucru bun. Cine n-ar dori să pună umărul?

Am căutat numărul lui Luke în cartea de telefon, apoi mi-a venit o idee și mai bună și am sunat-o pe Tammy. Faptul că telefoanele moderne afișează identitatea apelantului îmi cam încurca planurile și nu doream ca Jazz să vadă pe telefonul lui Luke numele meu. De aceea avem nevoie de numărul lui de mobil.

Cînd Tammy răspunse, i-am explicat ce încerc să fac, dar nu și motivul, iar ea decise că era o idee bună.

— Dumnezeu știe că noi n-am reușit să facem nimic în sensul ăsta, spuse Tammy îngrijorată, referindu-se la ea și la frații ei. Mama și tata sînt așa de încăpățînați că aveam impresia că mă lovesc cu capul de un perete. Succes. Mi-a dat numărul lui Luke, am mai flecărit o vreme despre diferite argumente pe care le folosisem cu îndărătnicii ei părinți, apoi am închis.

Cînd Luke răspunse, am reluat explicațiile.

— Stai un pic, spuse și am auzit o serie de zgomote care sfîrșiră cu cel al unei uși închise. Acum sînt afară, unde pot vorbi.

— Jazz? am întrebat, ca să fiu sigură. N-a fost nevoie să dezvolt.

— O, da. În glas îi simțeam îngrijorarea.

— Nu va fi bănuitor că ai ieșit afară să vorbești?

— Nu. Am făcut asta deseori în ultima vreme.

— Se întâlnește cu cineva? Vorbește serios despre divorț?

— Nicidecum. Mai întâi, n-ar putea locui cu mine dacă ar înșela-o pe mama. Pe urmă, i se face rău de la stomac și vomită ori de câte ori începe să discute despre cum nu vor mai locui împreună, niciodată. Toată chestia asta idioată... Se opri ca să nu înjure. Situația e total stupidă. Se iubesc. Ce naiba au de câștigat din războiul ăsta, mă depășește.

— Își dovedesc unul altuia cât de supărați sînt, i-am explicat. Pe undeva, îi înțelegeam, dar ajunseseră la extreme ca să-și demonstreze punctele de vedere.

— Și cu ocazia asta, dovedesc lumii cât sînt de idioți. Era evident că pentru Luke situația nu era deloc fericită.

Am trecut peste comentariu, nedorind să dezbat problema idioțeniei. Personal, eram de partea lui Sally. Luke dorea ca părinții lui să-și rezolve problemele, dar era bărbat. Probabil, gîndea că Sally lua problema decorațiunilor interioare prea în serios. Nu sînt sigură că e posibil să consideri decorațiunile ca pe ceva prea serios, dar eu nu sînt bărbat.

— Jazz a spus ceva care să ne dea o idee despre cum vede rezolvarea? Vrea ca Sally să-și ceară scuze sau doar să sune și să-l cheme înapoi?

— Numai despre asta vorbește, dar nu spune nimic nou. E aceeași plăcă iar și iar. El încerca să facă ceva frumos pentru ea și ea a explodat, era total irațională, înnebunise și tot așa. Ceva util în toată vorbăria asta?

Doar că Jazz încă nu aprecia efortul depus de Sally pentru a-și colecționa și recondiționa mobilierul antic.

— Poate, am spus. Oricum, am o idee. Și mama ta? Ea ce spune? Care e părerea ta, ca bărbat, despre toate astea?

Luke ezită și mi-am dat seama că încerca să fie nepărtinitor și corect. E un tip cumsecade, în ciuda cearșafurilor furate. Din punctul meu de vedere, erau proprietatea comunității și mă refer la întreaga comunitate. Când, în cele din urmă, se va așeza la casa lui, îi voi sfătui jumătatea să ardă acele așternuturi, pentru că altfel nu se poate scăpa de ele.

— Înțeleg ambele puncte de vedere, spuse el într-un târziu, distrăgându-mi gândul de la probleme cu rufele. Adică știu că mama a muncit din greu să recondiționeze mobila și că adoră antichitățile. Pe de altă parte, tata încerca să facă ceva frumos pentru ea. El știa că nu se pricepe la decorațiuni, așa că a mers la un expert și a plătit o mică avere ca să refacă dormitorul.

Bine, asta era interesant. Vaga mea idee prindea contur. Mai aveam și un as în mîneacă în caz că nu-mi reușea planul.

Telefonul mă avertiză cu un țuit că mai am un apel.

— Mulțumesc, mi-ai fost de ajutor.

— Nicio problemă. Orice să-l văd înapoi acasă.

Ne-am luat la revedere și am preluat noul apel.

— Alo.

A urmat un moment de tăcere, urmat de un clic și de ton. Nedumerită, am încercat să văd cine fusese, dar din cauză că vorbeam cînd sunase telefonul, identitatea apelantului nu se înregistrase. Am ridicat din umeri. Oricine ar fi fost, dacă dorea să vorbească, putea să mai sune o dată.

Am petrecut restul după amiezii plictisită de moarte. Nu aveam nimic ce să țin morțiș să citesc și era duminică, deci nimic interesant la televizor. M-am jucat un pic la calculator. M-am uitat la pantofi pe Zappos, doar pentru eventualitatea că vom avea, vreodată, ocazia să plecăm în luna de miere, pentru că anul acesta nu părea posibil. Apoi am căutat detalii despre anticoncepționale, ca să aflu cît va dura pînă cînd corpul îmi va reveni la normal după ce voi întrerupe pastilele. Speram, dacă ar fi fost posibil, să programez copiii în luni cu pietre semiprețioase frumoase. Mamele trebuie să se gîndească la aceste aspecte.

Interesul pentru subiecte on line odată dispărut, am încercat să găsesc ceva de văzut la televizor. Sincer, nu sînt o femeie care să lenevească. Inactivitatea prelungită mă enerva, dîndu-mi impresia că mușchii mi se atrofiază. Nu puteam nici măcar să fac yoga pentru că aplecările n-ar fi fost distractive în momentul de față. Presiunea în creștere îmi făcea capul să bubuie. În schimb, am executat cîteva exerciții de tai chi, întinderi lente, care au mai eliberat un pic din tensiune, dar nu se ridicau la nivelul unor exerciții serioase.

La ora cinei, Wyatt încă nu ajunsese acasă, dar nici nu mă așteptasem să apară. Fusesem implicată în investigații la locul unor crime și acolo nimeni nu se grăbește, ceea ce cred că e un lucru bun cînd ai de luat declarații și de adunat probe. Era bine dacă ajungea pînă la ora de culcare. Mi-am decongelat ceva și am sunat-o pe Lynn în timp ce mîncam ca să o asigur că a doua zi voi veni la centru. Era mulțumită, pentru că duminica și luna erau zilele ei libere. După ce făcuse ture duble vineri și sîmbătă avea nevoie de odihnă.

Avînd în vedere că zilele de luni sînt lungi pentru mine, deschideam și închideam la *Great Bods*, adică eram acolo de la șase dimineața pînă la nouă seara, și aveam nevoie de odihnă. Chiar dacă trei zile nu făcusem nimic altceva decît să stau întinsă, mă simțeam obosită. Sau, poate, tocmai acesta era motivul oboselii. Nu

făcusem nimic. La ora opt, am urcat și mi-am făcut duș, apoi, cu grijă, mi-am uscat părul.

Cît Wyatt era plecat și mă puteam concentra, am luat carnetul și m-am așezat să lucrez la lista păcatelor lui. M-am gândit la tot ce făcuse ca să mă enerveze, dar „A rîs de ideea de a face sex tantric” nu părea ceva foarte serios. Bucata de hîrtie rămînea deranjant de albă. Doamne, deveneam flexibilă? Nu mai eram în formă? O listă cu păcatele lui Wyatt era una dintre cele mai grozave idei ale mele iar acum, negăsind nimic de scris, mă simțeam cum, probabil se simțise Davy Crockett în Alamo în clipa în care rămăsese fără gloanțe. Ceva de genul: la naiba. Și acum?

Nu că ar fi fost același lucru, pentru că Davy Crockett murise, dar înțelegeți ce doresc să spun. Și la ce altceva să te aștepți cînd te hotărăști să lupți pînă la moarte? Mori. Nu asta înseamnă „pînă la moarte”?

Normal. Nu că voiam să știrbesc cu ceva reputația bătrînului Davy.

M-am uitat la bucata de hîrtie și am oftat. În cele din urmă am scris: „A amenințat că face pipi pe mine”. Bine, era mai mult amuzant decît enervant. Am chicotit numai citind. Asta punea capac.

Am dat să rup hîrtia ca să încep alt: listă, dar într-un final am renunțat. Poate trebuie doar alimentez cu ceva. Am scris: „Refuză să negocieze”.

Era jalnic. Practic, îmi făcuse o favoare refuzînd să negocieze ultimul subiect de discuție, pentru că acum îmi era dator. Am șters ultima propoziție.

Cum sună „Nunta nu mai e ceva distractiv pentru că mă forțează prea tare”? Nu. Prea lung.

Mă lovi inspirația. Cu majuscule, apăsînd pixul pe hîrtie, am scris: „A FĂCUT HAZ DE PERIOADA DE CICLU”.

Poftim. Dacă nici asta nu merita pedeapsă, nu știu ce altceva merita.

CAPITOLUL XI

M-am trezit cînd Wyatt s-a băgat în pat lîngă mine. Avea cheie de la apartamentul meu, știa codul de la alarmă, așa că nu era nevoie să mă trezească din somn ca să intre, dar m-a trezit cînd m-a tras mai aproape pentru că avea pielea rece. Cifrele roșii ale ceasului arătau 1:07.

— Bietul de tine, am șoptit, răsucindu-mă să-l iau în brațe.

Nu va dormi prea mult. De obicei, ajungea la muncă la cel tîrziu șapte jumătate. E așa de rece afară?

Oftă, relaxîndu-se. Se lăsă greu pe mine.

— Am lăsat aerul condiționat din mașină pe tare, suflîndu-mi în față ca să nu adorm, mormăi. Mîna îi alunecă peste tricoul cu care eram îmbrăcată. Ce naiba e asta? Nu-i plăcea să fiu îmbrăcată în pat. Mă dorea dezbrăcată, poate ca să ajungă mai ușor la mine, poate pentru că bărbaților le plac femeile dezbrăcate.

— Mi-a fost rece.

— Acum sînt aici. Te încălzesc eu. Să scăpăm de blestemăția asta. Deja trăgea de poalele tricoului,

pregătindu-se să mi-l treacă peste cap. Am prins materialul și am preluat sarcina pentru că știam exact unde se află copcile. Și ăștia. Îmi coborîse șortul pijamalei la șolduri înainte ca eu să-mi scot tricoul, ridicându-se în pat ca să-i dea jos de tot. Apoi se întinse la loc, trăgându-mă aproape de el. Cu un gest automat își trecu mîna peste mine, cuprinzîndu-mi sîinii înainte de a ajunge cu ea între picioare. Parcă încerca să se asigure că toate părțile lui favorite sînt la locul lor, chiar dacă nu fusese disponibil pentru ele. Apoi oftă din nou și adormi. La fel și eu.

Alarma a început să sune la cinci. Am încercat să o opresc înainte de a-l trezi, dar n-am reușit. Wyatt gemu, încercînd să dea păturile la o parte, dar l-am sărutat pe umăr și l-am împins, înapoi, pe pernă.

— Culcă-te la loc. Resetez alarma pentru șase jumătate. Va trebui să-și ia ceva de mîncare de la un fast-food, dar avea nevoie de somn.

Mormăi ceva ce am considerat a fi o aprobare, afundîndu-și fața în pernă și adormi la loc, înainte ca picioarele mele să ajungă pe podea.

Cu o seară înainte, îmi pusesem hainele în baie, gîndindu-mă că va ajunge tîrziu, așa că m-am îmbrăcat acolo. Astăzi nu aveam nevoie de farduri avînd în vedere că voi sta la *Great Bods* toată ziua. M-am pieptănat, dar nu mi-am ridicat părul. Dar nici nu voi lucra azi. Durerea de cap cauzată de contuzie nu-mi trecuse de tot. Chiar sperasem că nu mă va mai deranja.

Îmbrăcată, mi-am luat periuța de dinți și pasta și am coborât. Mă voi spăla la parter, după micul dejun. Temporizatorul automat pornise filtrul de cafea și licoarea mă aștepta. Am petrecut douăzeci de minute liniștite la masă, luînd micul dejun și bîndu-mi cafeaua. Apoi m-am spălat pe dinți, am pus restul de cafea într-un termos mare și am pregătit din nou filtrul pentru Wyatt. Am pus un măr în geantă, pentru prînz, am apucat un pulover și am ieșit pe ușa ce se deschidea spre parcare. Sau mai bine zis, aproape am ieșit, căci a trebuit să mă întorc și să pun din nou alarma. Wyatt era fanatic în privința asta.

Dimineața era destul de rece ca să am nevoie de pulover. Am tremurat un pic coborînd treptele și folosind telecomanda să deblochez mașina. Rutina obișnuită era reconfortantă, un semn că lucrurile erau din nou normale, sau pe cale să devină așa. Am fost rănită de multe ori. Majoretele se lovesc la fel de des ca și fotbalistii. E un inconvenient. Am învățat să am răbdare. Chiar dacă poți face diferite lucruri cînd ești rănit, nu înseamnă că trebuie să le și faci. Fortșarea unui mușchi lezat sau al unui os rupt încetinește procesul de vindecare. Din cauză că întotdeauna am dorit să revin la nivelul de performanță maxim cît mai repede posibil, am învățat să fac exact ce trebuia. Și am urît fiecare minut. Voiam să fiu la *Great Bods*, supraveghind fiecare

detaliu. Locul acela e al meu și îl iubesc. Doream să exersez, folosind mușchii pe care muncisem atât de mult și de intens să-i formez și să-i întrețin. Și-apoi, menținându-mă în formă deveneam o reclamă minunată pentru *Great Bods*.

Străzile erau aproape necirculate. Chiar și vara, a deschide *Great Bods* la ora șase însemna să merg cu mașina pe întuneric. În mijlocul verii, cerul începea să se lumineze când ajungeam la muncă, dar drumul îl făceam întotdeauna pe întuneric. Îmi plăceau străzile goale, liniștea dimineții.

În timp ce parcam în spate, pe locurile pentru angajați, se aprinseră luminile cu senzori. Wyatt le instalase, luna trecută, după ce ne-am întilnit aici și observase cât e de întuneric sub copertina lungă ce proteja mașinile salariaților. Încă nu mă obișnuisem cu luminile. Păreau anormal de luminoase, de parcă m-aș fi aflat pe o scenă deschizând ușa din spate. La chei, aveam atașat un led micuț, ca să pot vedea broasca și care era perfect din punctul meu de vedere. Dar Wyatt dorise ca locul să fie luminat ca o autostradă.

Întunericul de sub copertină nu mă deranjase niciodată. De fapt, mă protejase de ucigașul lui Nicole Goodwin când ea fusese omorâtă chiar în acel loc. Nu am avut nimic împotriva când aceste lumini au fost instalate și m-am bucurat când Lynn mi-a mărturisit că se simte

mult mai în siguranță știind că se aprind în secunda în care deschidea ușa.

Am descuiat, apoi am traversat clădirea, aprinzînd toate luminile, potrivind termostatul, dînd drumul la filtrele de cafea, atît cel pentru angajați, cît și cel din biroul meu. Îmi place această parte a zilei. Să văd cum locul prinde viață. Luminile reflectate de oglinzile lustruite, aparatele pentru exerciții care sclipeau, plantele sănătoase și luxuriante. Locul ăsta e chiar frumos. Îmi plăcea chiar și mirosul de clor al piscinei.

Primul client a intrat la șase și cinzeci de minute. Un domn grizonat, care avusese un atac de cord minor și era decis să rămînă în formă pentru a nu mai risca alte neplăceri de acest gen. În fiecare dimineață, petrecea ceva timp pe banda de alergare, apoi făcea cîteva lungimi de bazin. De cîte ori lua o pauză, îmi spunea ce tensiune are și care îi e nivelul colesterolului, dar și cît de mulțumit era medicul. Pînă la șase jumătate i s-au mai alăturat alți trei clienți, au ajuns doi angajați și ziua își intrase în drepturi, pe deplin.

Cu toate că zilele de luni erau pline pentru mine, după două zile de absență, lucrările în plus pe care le aveam de făcut m-au ținut în priză. Durerea de cap a revenit pentru scurt timp și am încercat să-mi limitez mișcările, dar cînd ești la comandă nu poți sta prea mult în birou.

Wyatt m-a sunat să vadă cum mă simt. La fel au făcut mama, Lynn, Siana, mama lui Wyatt, Jenni, tata și, din nou, Wyatt. Am stat așa de mult la telefon asigurînd pe toată lumea că mă simt bine, că se făcuse aproape ora trei și eram teribil de înfometată înainte de a avea timp să-mi mănînc mărul. Mai trebuia să ajung și la bancă pentru o depunere ce trebuia făcută de vineri. În acea perioadă, nu mai era așa de mare agitație. Pauza de prînz trecuse și centrul urma să se aglomereze iarăși abia după terminarea orelor de școală și serviciu, cînd soseau grupurile ce doreau să transpire, așa că am făcut, concomitent, mai multe lucruri. M-am dus la bancă și mi-am mîncat mărul în același timp.

Recunosc, eram un pic paranoică. Încercam să fiu atentă la femeii șofînd Buick-uri, dar cred că era de înțeleș. În niciun caz nu aveam cum s-o recunosc pe nebună, însă încercarea moarte n-are. Și pentru că atenția îmi era încordată, lucruri pe care în mod normal nu le vedeam, acum mă călcau pe nervi, cum ar fi o femeie într-un Chevrolet alb, care a stat în coada mea preț de cîteva străzi sau pe cea care șofa un Nissan verde și care mi-a tăiat calea, forțîndu-mă să apăs frîna, gest ce mi-a zguduit capul și m-a determinat să o insult în gura mare, numind-o „mongoloidă”. Urăsc să se întîmple asta, pentru că cei care nu sînt atenți cred că am o problemă cu persoanele cu sindrom Down. Slavă cerului că nu aveam geamurile lăsate.

Am intrat prin drive-in la bancă, apoi m-am strecurat prin trafic, înapoi la *Great Bods*. Eram cu ochii în patru după un Nissan verde și Buickuri când am observat, din nou, Chevroletul alb. Mă rog, un Chevrolet alb, condus de o femeie, dar asta nu era neobișnuit, așa că nu puteam fi sigură că e aceeași mașină. Care erau șansele ca aceeași femeie să se întoarcă pe același drum și să fie, iarăși, în urma mea? În definitiv, și eu mă întorceam pe același drum.

Când am ajuns la *Great Bods*, am întors pe o stradă laterală ca să intru în parcare din spate iar Chevroletul și-a continuat drumul. Am răsuflat ușurată. Fie trebuia să depășesc acest moment de proaspătă nebunie, fie trebuia să încep să fiu mai atentă ca să-mi dau seama dacă aceeași mașină, sau doar una asemănătoare, apare în urma mea. O reacție paranoică imprecisă nu-și avea rostul.

Capul încă mă durea de la mișcarea bruscă de mai devreme, așa că m-am dus în birou și am luat niște ibuprofen. De obicei îmi place ce fac, dar ziua de azi nu fusese una grozavă.

Pe la șapte jumătate, clienții începeau să plece, spre ușurarea mea. Am luat de la automat un pachet de biscuiți cu alune și asta a reprezentat cina. Eram așa de obosită că nu-mi doream decît să mă așez și să nu mă mișc vreo zece ore.

Wyatt a venit pe la opt jumătate ca să stea cu mine pînă închideam. M-a privit atent, de unde am tras concluzia că, probabil, nu arătam prea grozav, dar nu a spus decît:

— Cum te-ai descurcat?

— A fost bine pînă am mers la bancă și o toantă mi-a tăiat calea. Era s-ă intru în ea și a trebuit să frînez.

— Au.

— Ziua ta cum a fost?

— Destul de normală.

Ceea ce putea însemna orice, de la cadavre apărute într-o grămadă de gunoi, pînă la un jaf la o bancă, deși eram destul de sigură că aș fi auzit dacă cineva ar fi dat o spargere la una dintre băncile din oraș. Trebuia să pun mîna pe hîrțiile lui și să mă asigur că nu ratasem nimic.

A plecat și ultimul client iar personalul a început să pună lucrurile la loc și să se ocupe de curățenie. Am nouă angajați, inclusiv Lynn, în ture cu cîte trei persoane și șapte ore jumătate și patru persoane vinerea și sîmbăta, zilele cele mai aglomerate. Toți aveau două zile libere cu excepția mea. Eu aveam numai una. Asta trebuia să se schimbe curînd și mi-am notat în minte să nu uit să mai angajez încă o persoană.

Pe rînd, angajații terminară treaba și își luară la revedere. Căscînd, m-am întins resimțînd efectele impactul cu pavajul de la mall. Îmi doream să mă afund

într-o baie fierbinte, dar mai întâi trebuia să merg la culcare.

Am făcut o tură să mă asigur că totul e în regulă, verificînd de două ori dacă am încuiat ușa. Întotdeauna lăsam două lumini aprinse la intrare. Wyatt mă aștepta la ușa din spate. Am programat alarma, apoi am deschis ușa în timp ce stingeam luminile de pe hol și m-am întors să închid. Cînd m-am întors, Wyatt era ghemuit lîngă mașina mea.

— Blair, spuse el pe tonul neutru al unui polițist care nu vrea să dezvăluie niciun amănunt. M-am oprit brusc. Panica și furia mă invadau în egală măsură. Mă săturasem de porcăria asta și obosisem.

— Nu-mi spune că cineva a pus o bombă sub mașina mea! am spus, indignată. E ultima picătură. M-am săturat. Ce e asta? E sezonul „Să o ucidem pe Blair”? Dacă motivul e faptul că am fost majoretă, există lucruri mai rele pe lumea asta...

— Blair, spuse el din nou, de data asta amuzat.

Mă dezlănțuisem și nu-mi place să fiu oprită.

— Ce?

— Nu e o bombă.

— A.

— Cineva ți-a zgîriat mașina.

— Poftim? La naiba! Furioasă iarăși, m-am grăbit spre el. De-a lungul întregii părți cu volanul trona o

zgîrietură urîță și lungă. Luminile erau destul de strălucitoare ca să se vadă bine.

Am dat să lovesc cauciucul cu piciorul. Dar mi-am amintit la timp de contuzie. Probabil, durerea de cap m-a salvat de la a -mi rupe cîteva degete de la picioare. Ați încercat vreodată să loviți un cauciuc ca și cînd ați fi vrut să trimiteți mașina în poarta unui teren de fotbal? O idee foarte proastă.

În jur nu era nimic altceva în care să pot lovi fără să-mi rup degetele. Peretele, stîlpii copertinei, erau singurele ținte disponibile și toate erau chiar mai dure decît roțile mașinii. Nu aveam nicio modalitate de a-mi vărsa furia și am avut impresia că ochii îmi vor sări afară din cap din cauza presiunii interne.

Wyatt privea în jur, încercînd să evalueze situația. Mașina lui de serviciu se afla în capătul rîndului. Pe locurile libere dintre mașinile noastre fuseseră parcate mașinile angajaților, împiedicîndu-l să vadă, cînd venise, zgîrietura.

— Ai idee cînd ar fi putut fi făcută chestia asta?

— Cîndva după ce m-am întors de la bancă. Pe la trei și un sfert sau trei douăzeci.

— Deci, după terminarea orelor de școală.

Era simplu să-i înțeleg raționamentul. Un adolescent plictisit, trecînd prin parcare, s-a distrat puțin cu Mercedesul. Trebuia să fiu de acord că era cel mai

probabil scenariu. Doar dacă Debra Carson nu era, iarăși, pe picior de război sau dacă nu cumva nebuna cu Buickul mă urmărea. Dar mai trecusem în revistă aceste posibilități, când am primit apelul acela ciudat care mă speriasse, și nu erau mai plauzibile acum decît fuseseră atunci. Bine, Debra era un candidat serios pentru că știa unde lucrez și știa care e mașina mea. Mercedesul fusese un punct dureros pentru ea din cauză că Jason crezuse că va arăta bine în ochii alegătorilor șofînd o mașină făcută în America.

Dar însemna să-și asume un mare risc. Fusese deja condamnată pentru tentativă de omor, cu toate că numai Dumnezeu știe cînd se va ajunge la proces avînd în vedere legăturile familiei lui Jason, iar hărțuirea victimei nu i-ar aduce niciun beneficiu.

Pe de altă parte, era nebună. Orice era posibil.

I-am spus toate astea și lui Wyatt, dar el nu a prea fost de acord. În schimb, a ridicat din umeri spunînd:

— Probabil, a fost un puști. Nu prea ai ce face avînd în vedere că aici nu sînt camere de supraveghere.

Tonul îi era un pic mai aspru. Cînd instalase luminile cu senzor de mișcare, pomenise și de camere de supraveghere, dar eu nu fusesem de acord cu o cheltuială în plus.

— Haide, am oftat eu. Spune că tu m-ai avertizat.

— Te-am avertizat, rînji el, satisfăcut.

Nu-mi venea să cred.

— Nu pot crede că ai spus asta! A fost o mojie!

— Tu mi-ai zis să o spun.

— Dar nu trebuia să o și faci! Trebuia să ai amabilitatea de a spune că nu are sens să dezgropăm morții! Toată lumea știe că nu spui: Te-am avertizat!

Iată un nou punct pentru lista lui cu păcate. Mojic și nepăsător. Nu, fără nepăsător. Omul petrecuse sfârșitul de săptămână avînd grijă de mine. Mă voi mulțumi cu: s-a bucurat că mi-a fost zgîriată mașina.

Se ridică scuturîndu-și praful de pe mîini.

— Să înțeleg că acum ești de acord cu un sistem de supraveghere.

— La ce-mi mai folosește?

— Dacă se mai petrece ceva, vom afla cine e făptașul. Cu istoricul tău, pun pariu că vom mai avea parte de un incident.

Nu era asta un gînd îmbucurător? Am aruncat o privire la mica mea decapotabilă neagră. O aveam de numai două luni și cineva îi făcuse rău intenționat.

— Bine, am spus bosumflată. Voi instala un sistem de supraveghere.

— Mă ocup eu. Știu care e cel mai performant.

Măcar nu spusese: dacă m-ai fi ascultat pe mine... Aș fi țipat la el.

— Dacă m-ai fi ascultat...

— Aaaaaaaa! am răcnit. Eram atît de frustrată că am simțit că explodez. Acum puteam adăuga pe listă „ Mă ia peste picior”.

Uimit, Wyatt se dădu în spate.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru... pentru tot! am țipat. Pentru idiotoși și nemernici și nebune! Pentru că nu am nimic la îndemîină să pot lovi fără să mă rănesc! Pentru că am contuzia asta tîmpită și nu pot da din picioare! Am nevoie să arunc ceva. Am nevoie de o păpușă voodoo ca să înfig ace în ea și să-i dau foc la păr și să-i smulg membrele...

Wyatt păru destul de interesat de mica mea criză.

— Practici și voodoo, nu?

Doar ca idee, poți face scandal și rîde în același timp. Nu voiam să rîd, pentru că era vorba de mașina mea, dar, la naiba, uneori te pufnește rîsul oricum.

Va trebui, totuși, să i-o plătesc. Am spus:

— Voi avea nevoie să împrumut camioneta ta cît timp e Mercedesul meu la service.

Wyatt rămase nemișcat, gîndindu-se la istoricul de care tocmai pomenise.

— La naiba, oftă resemnat.

CAPITOLUL XII

De îndată ce am ajuns acasă, am scris pe lista cu păcatele lui Wyatt noile puncte, dar la fel de bine puteam folosi cerneală invizibilă avînd în vedere că el nu-i dădea niciun fel de atenție. Nu i-a aruncat nici măcar o privire, cu toate că se afla pe masa ce despărțea sufrageria de bucătărie. Se așezase pe fotoliu, cu ziarul de dimineață, pe cere, evident, nu reușise să-l citească și mă întrebasese dacă-l vreau cînd va termina. Era ziarul meu, nu? De ce aș plăti pentru el dacă n-aș dori să-l citesc? Și de ce citește ziarul în loc să fie atent la listă? Ceva nu era în regulă cu lumea.

Însă mă simțeam extenuată și mă săturasem de durerea de cap.

— Îl voi citi mîine, am spus. Mă duc să mai iau un ibuprofen, să-mi fac un duș și mă bag în pat. Eram morocănoasă, dar, în mare, nu era vina lui, așa că nu voiam să-mi vărs supărarea pe el.

— Vin imediat, spuse.

La duș, am bombănit, gîndindu-mă la Mercedes. Ar trebui să existe un sistem de securitate pe care să-l poți pune la mașini și să le electrifice, ca atunci cînd un

golan încearcă să le zgîrie cu cheile, să se prăjească. M-am amuzat imaginîndu-mi ochi holbați, păr ca al lui Einstein și, poate, pantaloni pătați de urină, pentru ca oamenii să arate cu degetul și să rîdă. Asta i-ar da o lecție nemernicului.

În caz că nu ați băgat se seamă, nu prea sînt pentru întorsul celuilalt obraz.

După duș, mi-am doftoricit vîntățile și zgîrie-turile. Niciuna nu avea nevoie de pansament, așa că doar le-am uns cu ceva ca să grăbesc procesul de vindecare. Am făcut un mic experiment pe mine. Pe unele am pus La Mer, unguent cu antibiotic, pe altele și chiar și aloe gel. Doar ca să vad care se cicatrizează cel mai repede. Pe vîntăți am aplicat spray cu vitamine. Poate va ajuta, poate nu.

Doar ce stinsesem lumina și mă băgasem în pat, dezbrăcată, pentru a-l scuti pe Wyatt de efortul de a-mi scoate hainele, cînd urcă și el. Am adormit în timp ce își făcea duș, m-am dezmeticit destul cît să-l sărut de noapte bună cînd a venit în pat lîngă mine și n-am mai știut nimic pînă dimineața.

Marțea deschide Lynn, așa că nu era nevoie să ajung la centru înainte de unu jumătate, dar, de obicei, ajungeam mai devreme. Însă astăzi aveam multe de făcut înainte de a merge la muncă. Mai întîi am sunat la firma de asigurări, pentru mașină, apoi am vorbit cu

Luke Arledge, apoi mi-am făcut rezervare la coafor pentru ora unsprezece, am găsit loc chiar în dimineața asta, dacă puteți crede și, în sfârșit, m-am dus să cumpăr material pentru rochia de mireasă. În drum spre magazin m-am oprit undeva unde se făceau restaurări de antichități ca să pun niște întrebări și, ca bonus, am găsit un fabulos pupitru Regina Anne care ar fi arătat minunat în biroul pe care-l cream pentru Wyatt. Toate s-au petrecut pînă la ora zece, așa că mă grăbeam.

Mă simțeam mult, mult mai bine. Durerea de cap devenise un spasm trecător și asta numai pentru că uitasem și grăbisem un pic pasul din cauza superbeii zile însorite. Vremea se încălzise, valul de aer rece trecuse și toți cei cu care am vorbit erau bine dispuși.

La magazinul de materiale am avut timp numai să mă uit la mătăsuri și satinuri, dar știam că nu au ce căutam. Mă grăbeam din cauza rezervării de la coafor, așa că, atunci cînd am văzut o femeie ce îmi părea cunoscută, am întors privirea intenționat, ca în cazul în care chiar o cunoșteam, să nu fiu obligată să purtăm o scurtă conversație, așa cum cereau regulile de bună purtare. Uneori, să fii sudist e o povară. Nu poți doar saluta cu un gest al capului și să-ți vezi de treabă. Trebuie să întrebi despre familie și, de obicei, conversația se încheie cu o invitație pentru o vizită, ceea ce mi-ar fi dat cu totul peste cap programul dacă, ferească cerul, ar fi fost acceptată.

Cînd am ajuns, Shay, coafeza mea, făcea ultimele retușuri unei cliente, așa că am răsfoit cîteva reviste de hairstyle.

Pentru că era una dintre acele zile în care mi se petreceau lucruri bune, și era și timpul pentru așa ceva, am găsit imediat o tunsoare care mi-a plăcut.

— Asta, i-am spus lui Shay, arătînd poza.

— Foarte drăguță, răspunse ea, studiind liniile tăieturilor. Dar înainte să încep să tai, trebuie să știi că părul va fi mult mai scurt. Ești sigură că dorești să pierzi cinci, șase centimetri din el?

Am împins scaunul în spate ca să-i arăt porțiunea de scalp rasă.

— Sînt sigură.

— Cred că da. Ce s-a întîmplat?

— M-am lovit la cap în parcare de la mall. Această versiune mă scutea de alte explicații. Cu altă ocazie, poate aș fi fost dispusă pentru nițică dramă și simpatie, dar în clipa aceea încercam să depășesc momentul și să las episodul în urma mea.

Mi-a udat părul cu apă dintr-o sticlă, mi l-a piep-tănat spre spate și a început să taie. Am avut o clipă de panică atunci cînd mi-a căzut în poală o șuviță blondă, de vreo zece centimetri, dar am fost tare și nu am scos un sunet. Ș-apoi, era prea tîrziu ca să mai dau înapoi, deci nu avea rost să scîncesc.

Cînd Shay a terminat de făcut minuni cu foenul și aparatul de ondulat eram extaziată. Noua coafură, pînă la jumătatea obrazului, era șic, ondulată și sexy. Pe o parte era pieptănată spre spate, lăsînd cerceii la vedere, în timp ce partea cealaltă se ondula în jos, acoperindu-mi jumătate din sprînceană, dar și partea rasă și cu copci. Mi-am scuturat capul, încet, doar pentru cazul în care durerea aștepta să mă lovească iarăși, dar nu s-a întîmplat. Buclele s-au răsucit jucăuș revenind, cumiți, la locul lor.

Cînd știi că arăți bine lumea întregă pare un loc mai frumos.

De îndată ce m-am suit în mașină, l-am sunat pe Wyatt.

— Mi-am tăiat părul, i-am spus. E scurt.

El a tăcut cîteva clipe și am putut auzi zgomotul din fundal, care-mi spunea că nu e singur.

— Cît de scurt? a întreat într-un sfîrșit, pe un ton scăzut și îngrijorat.

N-am cunoscut niciun bărbat căruia să-i placă părul scurt la o femeie. Cred că ADN-ul lor e defect de la otrăvirea cu testosteron.

— Scurt.

Wyatt mormăi ceva ce părea a fi „la naiba”.

— Știam că n-o să-ți placă, am spus veselă, așa că m-am gîndit ca diseară să fac sex oral cu tine ca să-ți treacă. Pa.

Am închis, simțindu-mă foarte mulțumită de mine. M-aș mira să fie capabil să se gîndească la altceva în afară de mine tot restul zilei.

Mai aveam timp să-mi iau ceva de mîncare înainte de a ajunge la centru, așa că am întors spre restaurantul meu preferat de unde am cumpărat un sandviș. Traficul era aglomerat pentru că la ora prînzului toți cei care aveau pauză de masă se grăbeau să ajungă înapoi la serviciu înainte de ora unu. Eram ultima în șirul care aștepta pe partea stîngă a șoselei să se aprindă săgeata verde cînd retrovizoarea s-a umplut de culoarea alb.

În mod automat m-am uitat în oglindă. O mașină albă se afla în spatele meu, atît de aproape încît nu puteam să-mi dau seama de model. Șoferul purta o șapcă de baseball și ochelari de soare. Un bărbat? Nu puteam spune cu certitudine. Un bărbat scund, poate. Mi-am lăsat mașina să mai ruleze un pic ca să pot vedea emblema de pe capota din față a automobilului alb. Era un Chevrolet. Imediat, șoferul a adus mașina aproape, mai aproape decît înainte.

Stomacul mi s-a strîns. Trebuia să depășesc momentul de nebunie. Aproape că mă lovise un Buick crem, nu un Chevrolet alb. Deci, care era logica? Doar pentru că ieri am văzut de două ori un Chevrolet alb în spatele meu? Nu e ca și cînd ar fi fost un model rar de mașină. Dacă aș fi fost atentă, probabil aș fi văzut cîte un Chevrolet alb în urma mea, cel puțin o dată pe zi.

Stomacul nu asculta de logică și rămase încordat. Pe semafor se aprinse săgeata verde și mașinile începuseră să înainteze asemenea unui șarpe, mai întâi capul, apoi următorul segment, pînă cînd întregul șir se puse în mișcare. Am lăsat ceva distanță între mine și automobilul alb, distanță care s-a micșorat imediat. Am privit în oglinda retrovizoare. Șoferul avea ambele mîini pe volan, creînd impresia că mă urmărește intenționat.

Conduceam o mașină sensibilă la comenzi, cu un motor puternic ce ajungea la 7000 de turații pe secundă. Dacă nu reușeam să scap de urmărirea Chevroletului, mai bine o schimbam cu o căruță.

Aruncînd o privire rapidă la traficul din jurul meu, am încadrat Mercedesul pe banda din mijloc, profitînd de un spațiu destul de mic. Un claxon răsună în urma mea, îngrozitor de aproape, dar am cotit spre banda cea mai îndepărtată și am apăsat accelerația, depășind trei alte mașini în tot atîtea secunde. O privire aruncată în oglindă mă convinsese că Chevroletul alb încercase să se strecoare pe banda din mijloc, unde aproape acroșase o dubă de livrări, înainte ca șoferul să revină pe banda din stînga.

Doamne, dacă asta chiar se întîmplă, înseamnă că nu sînt paranoică. Mașina aceea mă urmărea!

Am pus o frînă puternică și am făcut dreapta, apoi din nou dreapta. Aș fi ocolit cartierul și m-aș fi aflat în

spatele Chevroletului dacă cei de la sistematizarea străzilor, în istețimea lor, ar mai fi pus străzile ca o rețea. Dar în locul unui cartier obișnuit, m-am trezit mergînd pe o stradă largă, cu dublu sens și o mulțime de fundături, pline de clădiri de afaceri. Nici măcar nu era o zonă rezidențială. Mă iertați, dar idioților de la sistematizare urbană nu le-a spus nimeni că străzile ca o rețea sînt cel mai eficiente din punct de vedere al traficului?

După cîteva minute de frustrare, am renunțat la încercarea de a reveni pe strada pe care fusesem și am întors în direcția de unde venisem.

Episodul fusese extrem de ciudat. Nu mă refer la dispunerea străzilor, ci la Chevroletul alb. Nu știu pe nimeni care să conducă acest model. Adică, poate știu, dar nu știu că știu. Cum ar fi, de exemplu, Shay. Habar n-am care mașină din parcare salonului de coafură e a ei. Sau a vînzătorului preferat de la băcănie. Înțelegeți? Oricare dintre ei putea șofa un Chevrolet alb fără ca eu să știu.

Era ceva la mine care provoca nebunii și aducea în pragul unei crize? O atracție imperceptibilă îi atrăgea în jurul meu? Și exista vreo modalitate de a-i trimite înapoi de unde veniseră? Existau oameni care meritau mai mult decît mine să fie urmăriți.

Înainte de mă încadra din nou pe artera principală am privit atent în jur și am văzut cîteva modele diferite

de Chevrolet, toate albe. Vă spun, erau peste tot. Niciunul dintre șoferii lor nu mi-au dat strop de atenție, așa că m-am încadrat în trafic și am mers direct spre centru unde era *Great Bods*.

Un Chevrolet alb era parcat în curbă, chiar vis a vis de centru. Cineva stătea la volan, privind în oglinda laterală. Am văzut ochelarii de soare reflectându-se în oglindă și mi-am simțit, din nou, stomacul.

Am luat curba pe două roți, cauciucurile au scos fum, dar nu m-am întors, pentru că a fi singură acolo nu mi se părea înțelept. Am intrat în parcare publică din față și am patinat pînă la un stop. Am sărit din mașină și am intrat rapid pe ușa de la *Great Bods*, scoțînd, în același timp, telefonul mobil din geantă. Dacă cineva dus cu capul dorea ceva de la mine, el sau ea vor fi nevoiți să mă atace de față cu martori, nu într-o parcare pustie.

Poate ar fi trebuit să sun la 911, dar n-am făcut-o. L-am sunat pe Wyatt, în timp ce continuam să privesc prin geamuri, Chevroletul parcat peste drum.

— Blair? spuse Lynn din spatele meu. Ce s-a întîmplat?

— Blair, spuse și Wyatt în urechea mea, așa că mi-am auzit numele stereo.

— Cineva mă urmărește, am spus, cu dinții clănțănind ca reacție la puseul de adrenalină care-mi

trecea prin corp. Un Chevrolet alb, Malibu. Pare un model nou, 2006 sau 2005. M-a urmărit și ieri.

Peste drum, Chevroletul a ieșit din parcare iar șoferul a pornit ușor, fără să accelereze, ca și când el sau ea ar fi terminat de făcut cumpărături iar acum aștepta o pauză în trafic ca să poată ieși.

— Tocmai a plecat, am încheiat, simțindu-mă dezumflată, ca unul dintre sufleurile mamei. Lynn a venit lângă mine, privind pe fereastră și părînd nedumerită.

— Ai notat numărul? întrebă Wyatt.

— Era în spatele meu. Sînt destul de sigură că nimeni nu te urmărește din față.

El nu comentă, lăsînd momentul să treacă. Frumos din partea lui.

— Această persoană te-a urmărit la *Great Bods*?

— Nu. Am făcut niște manevre și am scăpat de ei... el... ea, oricine naiba o fi fost, dar cînd am ajuns la centru, mă aștepta parcat peste drum de intrare.

Am sesizat imediat imposibilitatea celor spuse, chiar dacă tăcerea de la celălalt capăt al liniei telefonice n-ar fi scos asta în evidență, tare și răspicat. Repet, nu poți urmări din față. Era o singură posibilitate ca mașina să fie aceeași, dar părea o absurditate.

— Mă cunosc, am spus siderată. Știu cine sînt și unde lucrez.

— Cine știe? Întrebă Lynn.

— Ai recunoscut șoferul? mă interogă Wyatt.

Am închis ochii, ameiță că auzeam cîte o voce diferită în fiecare ureche. Wyatt era polițistul, așa că m-am concentrat la el.

— Nu. El... ea... La naiba! Nici nu mi-am dat seama dacă e bărbat sau femeie. Șapcă de baseball, ochelari de soare. Atît pot spune cu certitudine. Parbrizul era murdar.

— Și ieri? Ești sigură că e aceeași persoană?

— Ieri conducea o femeie. Cu părul lung. A condus foarte aproape de mine.

— Ai recunoscut-o?

— Nu, dar m-a urmărit aici. M-am simțit ușurată. Eram capabilă, în sfîrșit, să am dau explicație logică faptului că Chevroletul ajunsese la centru înaintea mea. Așa a știut unde lucrez!

— Dar nu ești sigură că e aceeași persoană.

Era meticulos și logic, așa cum trebuia să fie un polițist. Din punct de vedere rațional știam asta. Dar din punct de vedere emoțional, îmi doream să nu mai pună întrebări, ci să-i adune pe toți șoferii Chevroletelor albe și să-i bată măr. Excepție făcînd persoanele în vîrstă. Puteam spune cu certitudine că șoferul acela nu era nici măcar la vîrsta mijlocie. N-ar trebui să bată nici adolescenții, pentru că nici adolescent nu era. Îți dai seama de chestiile astea. Adolescenții au aerul acela de

persoană în creștere. Ieșeau din discuție și persoanele plinuțe, dar și cele minione. Cei pe care doream să-i altoiască aveau dimensiuni obișnuite și vârsta între douăzeci și cinzeci de ani. Cît de complicat putea fi?

Luînd tăcerea mea drept o negație, ceea ce nu era, Wyatt întrebă:

— Mai era și altcineva în mașină?

Spusesem „ei” așa că era de așteptat să întrebe asta, dar singurul motiv pentru care eram atît de confuză era faptul că ieri șoferul fusese o femeie. Despre cel de astăzi nu știam ce să spun. Deci, puteau fi doi șoferi diferiți, dar eu cum naiba să-mi dau seama?

— Nu.

— Și nu ești sigură că a fost același șofer în ambele zile?

Eram. Acea parte viscerală din mine care se speriase atît de tare, era absolut sigură, pentru că altfel, ar fi trebuit să cred că două zile la rînd fusesem urmărită de cineva cu un Chevrolet alb. Dar cel mai plauzibil răspuns nu e întotdeauna cel corect.

Wyatt încercă din nou:

— Poți depune mărturie la tribunal, sub jurămînt, că ești sigură că a fost același șofer?

Bine, pune-mă la zid. Scoasă din sărite, am spus:

— Nu, nu dacă sînt sub jurămînt. Apoi, încăpățînată, am adăugat: Dar era același șofer. Poftim.

— Nu pot lua nicio măsură, oftă Wyatt.

— Mi-am imaginat.

— Data viitoare, notează numărul.

— Așa voi face, am spus politicoș. Regret că nu m-am gândit să o fac de data asta. Chiar așa. În timp ce stăteam la stop, ar fi trebuit să cobor, să trec, calmă, pe lângă un nebun și, ajungând în partea din spate a Chevroletului, să-mi notez numărul de înmatriculare. Nebunul nu ar fi avut nimic de obiectat, nu?

După o tăcere lungă, spuse:

— Nu știu dacă în seara asta ajung la *Great Bods* înainte să închizi.

— Nicio problemă. Închideam centrul fără el lângă mine de multă vreme. Eram sigură că o pot face și acum. Ai grijă de tine, bine? La revedere.

— Rahat, răspunse Wyatt cu reținută violență și închise.

De lângă mine, Lynn spuse:

— Cred că în clipa asta îți imaginezi că zîmbești, pentru că ți se văd toți dinții, dar trebuie să-ți spun că pare destul de înspăimîntător. Faină tunsoare.

— Mulțumesc, am răspuns, înfoindu-mi un pic părul. Și am continuat să zîmbesc.

CAPITOLUL XIII

La ora închiderii, Wyatt nu ajunsese la *Great Bods* și nu era nici acasă cînd am ajuns eu. Mă simțeam destul de prost că-l deranjasem. Ar fi venit dacă n-ar fi fost prins la muncă, ceea ce însemna că cineva fusese omorît. Nu mai îndeplinea sarcini de detectiv, dar superviza scenele infracțiunilor.

Pe undeva eram mulțumită că nu era acasă. Mă străduiam să-mi înfrînez supărarea pe el, singurul motiv se datora faptului că îi înțelegeam punctul de vedere. Trebuia să acționeze în limitele legale și dacă nu aveam informații precise, nu putea face nimic.

Dar există opinie profesională și opinie personală, așa cum există diferențe între ce simți și ce anume ar trebui să simți. Indiferent de ce anume putea face oficial, ar fi putut transmite ceva printre rînduri, cum ar fi „Te cred. Nu pot face nimic în legătură cu asta, dar am încredere în instinctele tale”.

Dar nu spusese nimic de genul ăsta, la fel cum nu mă crezuse cu apelul telefonic. Probabil, avea dreptate.

Nu mai fuseseră altele, dar principiul era același. Tot ce doream era un pic de susținere atunci cînd aveam nevoie.

Uneori gîndurile mele mă fac să rîd. Voiam soarele, luna și stelele. Care era rostul să-ți dorești puțin? Niciodată nu m-am mulțumit cu resturi. Voiam totul și voiam în clipa aceea. De ieri, dacă se putea, era și mai bine. Ce e rău în asta?

Am intrat, am încuiat ușa și am reprogramat alarma. Cu toate că știam că am închis mașina, m-am întors și am mai apăsat încă odată butonul prin fereastra din spate, doar ca să fiu sigură. Nu mă simțeam în siguranță în propria casă și nu-mi plăcea. Casa trebuie să fie un sanctuar, un loc în care te poți relaxa și unde te simți protejat.

Cu toate astea, aici, senzația de siguranță fusese știrbită cînd soția lui Jason încercase să mă omoare și nu reușisem să o recapăt. Mă bucuram că mă voi muta la Wyatt după căsătorie. De ce nu mă mut, acum, cu el? Pentru că. Mai întîi, nu doream să considere asta ca de la sine înțeles. Trebuia să simtă că a obținut ceva cînd mă va avea acolo. Și același motiv reprezenta și al doilea motiv. În al treilea rînd, cînd vom fi căsătoriți și mă va privi așezată la masă, lîngă el, va trebui să se simtă precum învingătorul unei bătălii, ca și cînd ar fi luptat din greu și ar fi cîștigat ceva, anume, pe mine. Mă va prețui mai mult. Aș fi reprezentat un fel de bun prețios.

E la fel ca atunci cînd tinerii au mai multă grijă de o mașină pentru care au fost nevoiți să muncească mult ca să și-o permită, decît de una care le-a fost făcută cadou. E în firea oamenilor. Voiam să fiu mașina pentru care Wyatt a fost nevoit să plătească.

Eram și neliniștită și tristă pentru că-mi părăseam apartamentul. Era casa mea. Sau, cel puțin, fusese casa mea. Decorasem fiecare centimetru din ea și arăta bine, dacă pot spune asta chiar eu. Ar trebui să o pot vinde fără probleme. de fapt, ar trebui să o pun, deja, la vânzare. Doar ca să pun ceva în mișcare.

O parte din mobilier îl voi putea folosi acasă la Wyatt. Acasă la noi. Trebuie să mă obișnuiesc să mă gîndesc la lucruri ca fiind ale noastre. Iar el va trebui să adauge numele meu pe actul de proprietate, alături de al lui. Nu voi putea considera casa și ce se afla în ea ca „a noastră” pînă nu-mi voi pune amprenta, zugrăvind, redecorînd și rearanjînd interiorul. Slavă Domnului, o cumpărase după divorț, pentru că n-aș fi putut locui acolo dacă fosta lui soție ar fi locuit pe vremuri sub același acoperiș. În niciun caz. Asta fusese marea greșală a lui Jason după divorțul nostru. Cînd se recăsătorise, se mutase cu noua soție în casa în care locuise cu mine. Asta o scosese din minți, la propriu, cu toate că părerea mea este că oricum era dusă înainte de mariajul lor.

Cînd a ajuns și Wyatt, făcusem deja duș și mă plimbam prin apartament aranjînd, în minte, diferite piese de mobilier în casa lui. Eram la etaj. Toată mobila din dormitor putea să fie mutată. Avea două dormitoare libere. Am auzit ușa deschizîndu-se, apoi sunetul alarmei dezactivate. După ce închise ușa, reactivă alarma.

Inima începu să-mi bată mai tare. Wyatt era aici! Indiferent de situație, doar simpla lui prezență mă remonta la fel ca un exercițiu dificil. Ne vom certa pentru că ne călcaserăm, reciproc, pe nervi, dar apoi ne vom împăca făcînd dragoste nebunește. Nu mai făcuserăm sex de aproape o săptămînă și Wyatt era pe punctul de a-și mîncă pantalonii.

Am coborît. Nu eram dezbrăcată, pentru că doar în pat sau la duș sînt total goală. Probabil lui Wyatt i-ar plăcea să fiu tot timpul fără haine cînd sînt acasă, dar nu e practic. Aveam pe mine un tricou scurt, de culoarea cireșei, normal, fără sutien pe dedesubt, și niște pantaloni de pijama tare simpatici, cu cireșe imprimate. Cînd mă cert, vreau să arăt bine, doar pentru eventualitatea că mă supăr atît de tare încît nu facem sex iar el va trebui să regrete teribil.

Wyatt era în bucătărie, bînd un pahar cu apă. Haina de la costum era pe spătarul scaunului. Cămașa albă era mototolită de atîta purtare pe vreme caldă și avea încă,

În toc, arma, un pistol automat, negru. Inima mi se strînse numai privind-l. Era înalt și plin de mușchi și părea periculos. Și era al meu.

Poate uităm de ceară și trecem direct la sex. Am spus!

— Un caz grav?

El privi în sus, ochii verzi sclipeau.

— Nu neapărat. Doar că au fost multe. Era evident că era extrem de nervos. Wyatt nu se îmbufna. Așa îi era felul, agresivitatea era trăsătura lui dominantă. Când era supărat, era gata de luptă. Îmi plăcea asta. În oarecare măsură. Măcar nu punea bot, cum făceam eu. Și doi la fel în aceeași casă ar fi fost prea mult.

Puse paharul jos cu un gest brusc și veni spre mine.

— Data viitoare când ai ideea smintită că cineva te urmărește, nu te supăra că nu sar ca ars încercînd să gădesc acea persoana imaginară. Dacă sînt în timpul liber și devii paranoică dintr-un motiv sau altul, e în regulă, sună-mă, dar cînd sînt la muncă, am de-a face cu infrațiuni reale și nu am de gînd să irosesc resursele publice căutînd cai verzi pe pereți. Dinții i se încleștaseră, ceea ce nu era un semn bun.

M-am retras un pas, șocată puțin. Uau! Trăsese cu toate armele! Chiar dacă mă așteptam la ceva ce aș fi putut, cu reținere, să admit, cum ar fi că avea dreptate dintr-un punct de vedere, erau așa de multe insulte în

atacul deschis față de mine că, pentru un moment, am clipit, încercînd să mă hotărăsc căreia să-i răspund prima.

Imaginară? Paranoică? Și cai verzi pe pereți?

— Nu-mi imaginez lucruri! Am fost urmărită de cineva într-un Chevrolet alb, două zile la rînd. De indignare, vocea mea era pe un ton tot mai înalt pentru că, cu toate că și eu mă întrebasesm dacă nu cumva experiențele recente mă determinau să devin paranoică, măcar știam cu siguranță că existase un Chevrolet alb, sau cîteva Chevroleturi albe, pe urmele mele.

— Oricine din orașul ăsta cînd merge undeva are, probabil, la un anume moment dat, un Chevrolet alb în spate! izbucni el. Venind înapoi, a fost unul și în urma mea, dar nu am presupus imediat că e același vehicul pe care l-ai văzut tu, azi. Ai idee cîte Chevroleturi există numai în regiunea sta, ca să nu mai discutăm de zonele care ne înconjoară?

— Probabil, trei sau patru pe metru pătrat, am spus, cu adevărat furioasă.

Avea dreptate. Dacă și-ar ține gura pentru o clipă, i-aș spune că nu se înșeală. La naiba, nu e simplu să faci ce trebuie.

— Exact! Așa că, atunci cînd ai văzut o mașină albă în urma ta ieri și încă una astăzi și erau conduse de

persoane diferite, de unde ți-a venit ideea că e același automobil?

— Știi! Știi, ai dreptate, bine? Încercînd să nu țip pentru că vecinii mei au copii care merg la școală și, probabil, la ora asta dorm, m-am mai depărtat doi pași de el și m-am sprijinit de bufet, cu brațele încrucișate pe piept. Am tras aer în piept de cîteva ori. Dintr-un punct de vedere, ai dreptate. Înțeleg ce spui. Mă ucidea să admit, dar ce e corect, e corect. Fără un număr de înmatriculare sau ceva concret, nu poți face nimic, nu ai ce să investighezi...

— Blair! urlă el, evident fără să-i pese de copiii vecinilor mei. La dracu! Scrie, ca să ții minte. Nimeni. Nu. Te. Urmărește. Nu e nimic de investigat! Nu voi dansa cum îmi cînți și nu voi cheltui banii publici pentru că ești agitată. În particular, da, sînt conștient că ești o persoană greu de mulțumit, dar nu amesteca slujba mea cu treburile personale, bine? Sînt polițist. Nu sînt polițistul tău personal, pe care-l poți suna de fiecare dată cînd îți mai vine vreo idee. Trucurile astea idioate nu sînt amuzante. Pricepi?

Bine. Am deschis gura, dorind să spun ceva, dar mintea mea era ca o foaie albă. Buzele îmi amortiseră, așa că am închis gura. Am priceput. Am priceput așa de bine!

De fapt, părea că nu mai e nimic de spus.

Am privit în jur, spre bucătărie și spre curtea micuță unde pomii erau împodobiiți cu lumini albe, ca în basme. Unele becuri se arseseră. Va trebui să le înlocuiesc. Florile din vaza de pe bufet se veștejiseră. Va trebui să culeg altele, proaspete, mâine. Am privit totul în jurul meu. Nu și pe Wyatt, pentru că mă temeam de ce voi vedea în ochii lui. Nu l-am privit pentru că... nu mă simțeam în stare.

Tăcerea din bucătărie devenise grea, întreruptă, doar, de respirația noastră. M-am gândit că ar trebui să mă mișc. Ar trebui să mă duc sus și să fac ceva, poate să împăturesc prosoapele. Ar trebui să fac orice altceva decît să stau acolo, dar nu eram în stare.

Nu mai existau argumente. Cu toate că știam că ele există. I-aș fi putut explica cîte ceva, dar, în clipa asta, părea inutil. Erau o mulțime de lucruri pe care să le spun, să le fac, dar nu puteam.

— Cred că ar trebui să te duci acasă.

Glasul meu spunea cuvintele, dar nu părea vocea mea. Era lipsită de modulație, ca și cînd toată capacitatea de expresie fusese secătuită. Nici nu-mi dădeam seama că voi spune ceva.

— Blair... Wyatt făcu un pas spre mine iar eu m-am dat înapoi, ca să nu mă ajungă. Nu se putea să mă atingă acum, în niciun caz. Erau prea multe trăiri care mă sfișiau și era dificil să le gestionez.

— Te rog, pleacă.

El rămase nemișcat. Nu îi era în fire să renunțe la luptă. Știam. Știam ce îi ceream să facă. Era prea important pentru mine, prea subtil, prea vital pentru viața mea ca să risc o reconciliere de suprafață. Voiam să fiu departe de el. Trebuia să fiu departe ca, pentru ceva vreme, să fiu numai cu mine. Inima îmi bătea încet, cu mișcări dureroase iar dacă Wyatt nu pleca mai repede, voi începe să țip de durere.

Am tras aer în piept sau am încercat să o fac. Mă strângeau coastele, de parcă inima se așezase în calea plămînilor și nu-i lăsa să funcționeze.

— Nu-ți înapoiez inelul, am spus pe același ton neutru. Nunta va avea loc. Doar dacă dorești tu să o revoci. Dar am nevoie de timp să gîndesc. Te rog.

Pentru un lung, sfișietor moment, nu am crezut că o va face. Dar s-a întors pe călcîie, și-a luat haina și a ieșit. Nici n-a trîntit ușa.

Nu am căzut pe podea. N-am fugit sus să mă arunc pe pat. Am rămas acolo, în bucătărie pentru mult timp, strîngînd marginea bufetului în mîini cu atîta putere că unghiile mi se albiră.

CAPITOLUL XIV

În cele din urmă, mișcându-mă încet, am verificat ușile ca să mă asigur că sînt închise. Erau. Cu toate că nu băgasem de seamă, ieșind, Wyatt setase și alarma. Cu toate că era furios, încă avea grijă de siguranța mea. Conștientizarea aduse o clipă de durere. Ar fi fost mai simplu dacă nu mi-ar fi purtat de grijă.

Am stins toate luminile de la parter, apoi am urcat scările. Fiecare mișcare era un efort, de parcă era o lipsă de legătură între corpul și mintea mea. M-am suit în pat, dar n-am stins lumina. Doar am stat acolo, privind în gol, încercînd să-mi pun ordine în gînduri.

Metoda mea preferată de a face față unor situații e de a mă gîndi la altceva pînă mă simt în stare să mă ocup de lucrurile importante. De data asta n-a funcționat, pentru că întreaga mea lume părea invadată de lucrurile pe care mi le spusese Wyatt. Eram sufocată de ele, strivită de ele, zdrobită sub greutatea lor și erau prea multe ca să le pot ține piept. Nu reușeam să izolez nici măcar un gînd, să detaliez măcar una dintre probleme. Sau, cel puțin, nu încă.

Telefonul începu să sune. Wyatt! a fost primul meu gând, dar nu am pus mîna pe receptor să răspund. Nu eram sigură dacă voiam să vorbesc cu el. De fapt, eram sigură că nu voiam. Nu doream ca el să tulbure apele cu o scuză care doar ar ascunde problema mai mare pe care o intuiam. Asta, presupunînd că el se simțea dator să se scuze, ceea ce era o mare presupunere.

La al treilea țîrîit, am ridicat aparatul fără fir, doar ca să văd dacă cel care suna era Wyatt și ecran se afișa, iarăși, numărul ciudat din Denver. Am pus telefonul la loc fără să răspund. După al patrulea semnal, robotul de preluare mesaje de la parter a deschis linia. Am ascultat, dar nu am auzit niciun mesaj.

Aproape imediat, telefonul a început iar să sune. Din nou Denver. Din nou am lăsat robotul să preia apelul și din nou niciun mesaj.

Cînd telefonul a sunat a treia oară, m-am enervat. Era evident că niciun operator de telemarket nu ar fi sunat după ora unsprezece seara, pentru că nimeni nu i-ar fi răspuns la întrebări. Nu știam pe nimeni în Denver iar dacă, totuși, era cineva cunoscut, de ce nu vorbea?

Wyatt spusese că numărul și locația se puteau datora unei cartele preplătite, caz în care putea fi un apel de la cineva cunoscut, care încerca să mă trezească. Chiar văzusem un scurt articol în ziarul local despre

cartelele telefonice. Erau atît de ieftine încît unele persoane le utilizau pentru convorbiri la mare distanță. Poate nu știam pe nimeni în Denver, dar știam oameni în alte locuri, așa că atunci cînd telefonul a sunat din nou, am răspuns.

Clic.

Un minut mai tîrziu a sunat iarăși. Numărul din Denver era afișat pe ecran.

Evident, apelurile erau niște glume proaste. Vreun golan aflate că aceste cartele nu pot fi localizate și se distra. Cum să mă concentrez la Wyatt cînd telefonul suna încontinuu?

Simplu. Am închis soneriile celor două unități telefonice din apartament. Pe cea de la parter și pe cea din dormitor. În felul acesta, idiotul va pierde bani și minute iar eu nu voi ști.

Apelurile fuseseră atît de enervante că reușiseră să-mi distragă atenția de la nefericirea pe care o simțeam. Acum puteam să gîndesc sau, cel puțin, destul cît să realizez că problema era mult prea mare pentru a lua vreo hotărîre în seara asta. Trebuia să-mi clarific gîndurile, pe rînd.

Cînd scriu problemele pe hîrtie reușesc să-mi fac ordine în minte, așa că am luat un carnet și un pix, m-am așezat în pat, cu carnetul pe genunchi. Wyatt făcuse o mulțime de acuzații, directe și indirecte, și doream să mă gîndesc la toate.

Am scris numere de la unu la zece și am notat în dreptul fiecărui număr câte una dintre aceste acuzații, în ordinea în care mi le reaminteam.

Smintită.

Mă așteptam să joace cum îi cîntam și mă supăram cînd nu o făcea?

Paranoică.

Cu imaginație bogată.

Greu de mulțumit

Trucuri idioate

Îl sunam pentru orice mi se năzărea și mă așteptam să verifice?

Oricît m-am străduit, nu am găsit nimic pentru ultimele trei poziții, așa că le-am tăiat. Șapte erau destul.

Una dintre acuzații știam că e greșită. Nu-mi imaginam nimic. Cineva cu un Chevrolet alb condusesse astăzi în spatele meu, încercase să mă urmărească și parcase mașina peste drum de *Great Bods*. Șapca de baseball, ochelarii de soare, structura feții. Văzusem destul ca să-mi dau seama că persoana care mă aștepta parcată la centru era aceeași care încercase să mă urmărească. Ieri o femeie conducînd un Chevrolet alb mă urmărise pînă la *Great Bods*. Nu era sigur dacă cei doi șoferi erau unul și același, dar altfel cum se explică faptul că șoferul de azi știa unde lucrez?

Dar nu găseam niciun motiv pentru care să mă urmărească cineva. Nu avem niciodată la mine sume mari de bani. Nu îngropasem nicăieri bani furați de la vreo bancă. Nu eram persoană de contact pentru vreun spion și ce ar căuta un spion în Carolina de Nord? Nici nu aveam vreun fost iubit, prieten sau rudă care să fie spion sau spărgător de bănci și să fi evadat din închisoare iar poliția federală să mă urmărească sperînd că acea persoană mă va contacta. Bine, mergeam prea departe cu presupunerile.

Am realizat că aici eu și Wyatt gîndeam diferit. Din punctul lui de vedere, nu exista niciun motiva ca cineva să mă urmărească, deci nu mă urmărea nimeni. Diferența era că eu *știam* că șoferul din spatele meu, de pe autostradă, era cel care mă aștepta peste drum de centru și că ajunsese acolo înaintea mea. Nu aveam nicio dovadă, dar a avea dovezi și a ști erau aspecte diferite.

Atunci, era de la sine înțeles că dacă nu-mi imaginez diferite lucruri, nu sînt nici paranoică. Aveam unele îndoieli pentru că nu găseam niciun motiv ca să mă urmărească cineva. Dar după ce am realizat că, în mod cert, cineva mă urmărise, motivul nu mai conta.

Două puncte lămurite, mai aveam cinci.

„Smintită” era un comentariu care mă deranja. Nu sînt nici nebună, nici smintită. Uneori, folosesc căi

întortochiate ca să obțin ce doresc, dar asta e fie pentru a-l face pe celălalt să creadă că nu prea mă duce capul, astfel încît să mă subestimeze, fie pentru că savurez la fel de mult mijloacele de a atinge un scop ca și scopul în sine. Wyatt nu mă subestimase niciodată. Realizase că a face pe proasta era o strategie. Îmi place să cîștig la fel de mult ca și lui.

Deci, la ce se referea ca „sminteală”? Nu aveam cum să răspund. Wyatt va trebui să dea această explicație.

Celelalte patru puncte erau mult prea complicate și serioase ca să încerc să le abordez acum. Eram prea obosită, prea stresată, prea emotivă. Eu și Wyatt eram pe punctul de a ne despărți și nu știam ce puteam face în privința asta.

Eram pe cale să adorm cînd am realizat că nu spusese nimic despre tunsoarea mea. Asta a pus capac la toate. Am început să plîng.

Am dormit. Nici mult, nici bine. Și nici n-am primit vreun răspuns miraculos de la subconștient la problemele care mă frămîntau.

Însă rațiunea îmi spunea că nu mă pot comporta ca și cînd timpul s-ar fi oprit în loc. Pînă cînd eu și Wyatt hotărăm altceva, nunta urma să aibă loc. Adică aveam treabă. Entuziasmul nu-mi era la nivelul zilei dinainte,

de fapt era aproape de zero, dar nu puteam încetini ritmul.

Prima oprire din acea dimineață a fost la sediul afacerii lui Jazz, *Arledge Termocentrale și Aere Condiționate*. Jazz nu mai executa personal instalațiile. Avea angajați care se ocupau de asta. Însă mergea la locațiile comenzilor pentru a evalua numărul unităților necesare, mărimea lor, amplasamentul și montajul canalelor de aerisire pentru eficiență maximă. Dar pentru că Luke se interesase pentru mine, știam că azi Jazz va fi la birou.

Firma avea sediul într-o clădire micuță, din cărămidă, într-o hală industrială și avea nevoie de renovare. Întreaga hală, nu doar clădirea lui Jazz. Nu mai fusesem aici, așa că văzînd construcția am avut o altă perspectivă a viziunii lui Jazz despre căsnicie. Era gîndită simplu, fără ornamente, nici măcar o tufă plantată lîngă cimentul crăpat care ducea spre parcare din fața intrării. Ferestrele din față aveau obloane, dar, clădirea fiind orientată spre vest, dacă acestea n-ar fi existat, personalul ar fi fost orbit de soarele după amiezii. Cred că de asta se numesc „obloane”.

În prima încăpere existau două birouri gri, metalice. La primul era așezată o navă de război în formă umană. Cunoașteți genul: părul grizonat prins în coc, ochelari cu șnur, piept imens care intra înaintea ei

în cameră. Femeia de la al doilea birou era mai tânără decît prima, dar nu cu mult: patruzeci, cinzeci de ani. Cînd am intrat, le-am auzit flecărind, dar s-au oprit cînd m-au văzut.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întreat prima dintre ele, în timp ce degetele ei pline de inele nu s-au oprit din răsfoit hîrtii.

— Jazz este aici? am întreat.

Amîndouă au încremenit, zîmbetele le-au înghețat, și ochii m-au privit cu ostilitate. Am realizat, cu întîrziere, că întrebînd de Jazz în loc de domnul Arledge le-am creat o impresie greșită. Era un pic derutant. Întotdeauna mă gîndisem la el ca la un unchi. Avea Jazz obiceiul să fie prieten cu femeii de vîrsta fiicei sale?

— Eu sînt Blair, am încercat să sparg gheața.

Nici un licăr în ochii lor din care să reiasă că m-ar recunoaște. De fapt, atitudinea le-a devenit și mai ostilă.

— Blair Mallory, am dezvoltat.

Nimic.

La naiba, ne aflam în Sud sau nu? Nu-mi spuneți că nu recunosc numele celei mai bune prietene ale soției angajatorului. Zău!

Dar nicio reacție. Așa că le-am dat în cap cu informația.

— Sînt fiica Tinei Mallory, prietena cea mai bună a mătușii Sally.

În sfîrșit, începeau să realizeze. „Mătușa Sally” făcuse diferența. Apărură zîmbetele și nava de război ridică ancora ca să mă îmbrățișeze.

— Draga mea, nu te-am recunoscut! spuse ea, în timp ce mă ataca cu pieptul planturos, la fel de tare ca un cauciuc umflat bine și am realizat că posesoarea îl restrînsese atît de mult, încît, probabil, seara cînd se dezbrăca, se elibera ca un arc. Gîndul era bulversant. Mai înspăimîntător era să-ți imaginezi cum arăta sutienul capabil să restrîngă așa niște sîni. Nu m-ar fi mirat să-l poți folosi ca lansator de rachete.

Cea mai rapidă cale de a scăpa era să nu-ți arăți teama și să faci pe mortul. Așa că am stat acolo și am lăsat-o să mă îmbrățișeze, clipind des în timp ce încercam să nu arăt că am nevoie de aer, dar zîmbind cît de drăguț puteam. Cînd, într-un final, mi-a dat drumul, am inspirat din plin.

— Cum ați fi putut să mă recunoașteți? N-am fost aici niciodată.

— Ba ai fost, iubito! Mama ta și Sally au venit într-o zi, nu mult după ce Jazz a deschis afacerea. Matt și Mark erau cu Sally iar mama ta vă ținea de mîină pe tine și pe sora ta. Erați cele mai drăguțe păpuși pe care le văzusem vreodată. Sora ta abia începuse să meargă.

Sînt cu doi ani mai mare decît Siana, deci vizita de care își amintea doamna trebuie să fi avut loc pe cînd împlinisem trei ani. Și nu m-a recunoscut? Doamne, ce nu era în regulă cu ea? N-aș fi putut să mă schimb așa de mult între trei și treizeci și unu de ani, nu?

Undeva, dintr-un sat, lipsea un prost.

— Eu nu prea mi-aduc aminte, am spus, cîntărindu-mi cuvintele și întrebîndu-mă dacă să o rup sau nu la fugă. M-am lovit acum cîteva zile și am o contuzie. Nu stau foarte bine cu memoria.

— O contuzie? Sfinte! Trebuie să stai jos. Uite, aici. Mi-a apucat mîna dreaptă și m-a condus spre o canapea îmbrăcată în vinil portocaliu. Cum de nu ești la spital? Nu are nimeni grijă de tine?

De cînd „contuzie” înseamnă „leziuni ireparabile ale creierului”?

— Mă simt bine, m-am grăbit să o asigur. M-au externat vinerea trecută. Unchiul Jazz e la birou?

— Bineînțeles că este. E în clădirea cu magazinul.

— Îl sun pe pager, spuse cealaltă femeie, ridicînd telefonul. Apăsă un buton, apoi două numere și un țîrîit puternic se auzi afară. După un minut, spuse: te caută cineva. Ascultă răspunsul, apoi închise și îmi zîmbi. Vine într-un minut.

A durat chiar mai puțin de atît, pentru că magazinul era chiar în spatele clădirii cu biroul și avea de mers

numai douăzeci de metri. A intrat grăbit. Nu foarte înalt, chel, cu musculatura unui om ce a muncit din greu toată viața și cu multe griji întipărite pe față. Înainte de problema cu Sally, se îngrășase puțin, dar acum dăduse jos kilogramele în plus și alte câteva pe lîngă. Se opri brusc la vederea mea, încruntîndu-se din cauza uimirii.

— Blair? spuse într-un sfîrșit.

— Arăți bine, i-am răspuns și m-am dus să-l îmbrățișez. L-am sărutat pe obraz, cum făceam întotdeauna. Putem vorbi o clipă?

— Sigur. Vino la mine în birou. Vrei niște cafea? Lurleen, avem cafea?

— Pot face, spuse nava de război, zîmbind.

— Nu. Nu e nevoie, dar mulțumesc oricum, i-am zîmbit și eu.

Jazz mă conduse în birou, un spațiu deprimant, dominat de praf și hîrtii. Biroul lui era tot din metal gri, la fel ca acela din prima încăpere. Existau și două dulapuri verzi, cu sertare, scaunul lui, cîrpit cu bandă adezivă, și două scaune pentru vizitatori, într-o nuanță de verde ce se apropia de verdele dulapurilor. Pe birou erau un telefon, o tavă metalică pentru documente, o cană de cafea cu o colecție de creioane și o șurubelniță cu mînerul spart.

Era total dezorientat. Bietul om, fusese moale ca lutul în mîinile Monicăi Stevens cînd a angajat-o pentru redecorarea dormitorului lui Sally.

Închise ușa și zîmbetul îi dispăru de pe față, de parcă nici n-ar fi existat. Mă întrebă cu suspiciune:

— Sally te-a trimis?

— Doamne, nu! am spus, uimită cu adevărat. Nu știe că sînt aici.

Jazz se relaxă un pic și își trecu mîna peste cap.

— Bine.

— De ce bine?

— Ea nu vorbește cu mine, dar trimite mesaje prin persoane cu care știe că voi discuta.

— Îmi pare rău. Nu am niciun mesaj.

— N-are de ce să-ți pară rău. Își trecu, iarăși, mîna peste cap. Nu mai vreau mesaje de la ea. Dacă vrea să vorbească cu mine, se poate comporta ca un adult. Poate să ridice, naibii, receptorul cînd sun. Îmi aruncă o privire vinovată, de parcă aveam tot trei ani. Scuze.

— Cred că am mai auzit cuvîntul, am spus zîbind la el. Vrei să auzi lista mea de cuvinte urîte? Cînd eram mică, recitam toate cuvintele pe care nu aveam voie să le spun. Chiar și atunci aveam o listă.

Zîmbi și el.

— Cred că și eu le-am mai auzit. Ce pot face azi pentru tine?

— Două lucruri. Unu, mai ai chitanța de la Monica Stevens pentru lucrările din dormitor?

Jazz îmi făcu cu ochiul.

— Normal. Sînt 20.000 de dolari duși pe apa... irosoți, vreau să spun.

-20.000? Am fluierat lung.

— Da. Mie-mi spui? mormăi Jazz. Un idiot și banii lui. O parte i-am primit înapoi din suma cu care a vîndut vechea noastră mobilă.

— O ai aici?

— Sigur. Doar nu era să trimit chitanța acasă, să o vadă Sally, nu? Era o surpriză pentru ea. Ce mai surpriză! Ai fi zis că i-am tăiat gîtul. Se ridică și deschise unul dintre sertarele dulapului de lîngă el, răsfoi niște dosare, apoi scoase un teanc de hîrtii și-l trînti pe birou. Uite.

Am luat chitanțele și m-am uitat peste ele. Totalul nu era de exact 20.000, dar se apropia. Jazz plătise cu vîrf și îndesat pentru mobila avangarde, handmade, urîță ca iadul și de două ori mai scumpă. Monica înlocuise și carpeta din dormitor, punînd în loc ceva nou, ce costase tot o mică avere. Și ce anume era „Luna”? Știam că înseamnă lună, dar agățase o lună falsă în camera de dormit?

— Ce este „Luna”? am întrebat, fascinată.

— E o vază albă. Înaltă și subțire. Monica a pus-o pe un suport luminat. Spunea ceva de „efect dramatic”.

Jazz plătise mai bine de 1000 de dolari pentru o bucata aceea de dramă. Nu puteam decît să spun că

Monica crezuse cu tărie în „viziunea” sa. Îi plăceau sticla și oțelul, albul și negrul, lucrurile ciudate și scumpe. Era semnătura ei.

— Pot împrumuta astea? am întrebat, cu toate că deja vîram în geantă chitanțele.

— Sigur. Jazz părea uimit. Ce vrei cu ele?

— Informații. M-am grăbit să ies înainte ca el să întrebe despre natura informațiilor. Și mai poți face ceva pentru mine? Știu că nu e momentul potrivit.

— Nu sînt ocupat. Azi e o zi la fel de bună ca oricare alta. Spune.

— Vino cu mine la un magazin de mobilă.

CAPITOLUL XV

Jazz era nedumerit, dar amabil. Se gîndise că am nevoie să mă ajute cu ceva, așa că a mers cu mine, fără ca măcar să întrebe de ce nu îi rog pe tata sau pe Wyatt să mă ajute, nu că ar fi știut numele lui Wyatt, dar știa că mă mărit pentru că anunțul de logodnă fusese tipărit în ziarul local și, probabil, îi spusese și Tammy. A întrebat cînd va fi evenimentul și i-am răspuns că va avea loc peste douăzeci și trei de zile.

Poate, îmi șopti o voce la ureche și inima mi se strînse de durere și panică.

Îmi pusesem telefonul pe silențios ca să nu fiu distrasă în caz că sună. În timp ce conduceam, am scos celularul din geantă ca să verific dacă aveam apeluri. Pe ecran era afișat mesajul că fuseseră trei apeluri nepreluat. Mutînd privirea cînd la telefon, cînd la șosea, da, știu, e periculos, am vizualizat apelurile. Sunase mama, mama lui Wyatt și Wyatt.

Inima îmi tresări, la propriu. Sunase Wyatt. Nu știam dacă era bine sau nu.

Nu am returnat apelurile atunci. Trebuia să mă concentrez la Jazz. Eram bucuroasă că mă puteam gândi la altceva, pentru că nu eram pregătită să fac față problemei mai complicate. Totuși, am fost atentă la mașinile albe. Cît am mers cu Jazz nu a fost nicio mașină albă în spatele meu, dar asta nu însemna că puteam să mă relaxez.

Cînd am intrat în parcare a unui magazin de restaurare mobilier, Jazz aproape că a explodat.

— Nu! În niciun caz! Nu mai cheltuiesc nici un ban pe ceva ce ea oricum nu apreciază. Și așa cum, plină de amabilitate mi-a spus, nu fac nicio diferență între fundul meu și o gaură în pămînt, cînd vine vorba despre decorațiuni.

— Calmează-te. Nu vreau să cumperi nimic. Începeam să-mi pierd răbdarea cu el și Sally, așa că vocea îmi era puțin tăioasă. Mă simțeam destul de ciudat. Jazz și Sally chiar erau ca niște rude, așa că reprezenta o schimbare de atitudine faptul că-mi foloseam vocea de adult cu el. Jazz m-a privit și el uimit, de parcă în mintea lui eram tot copil.

— Scuze, a mormăit. Credeam...

— Și Sally avea dreptate dintr-un punct de vedere. Habar nu ai de decorațiuni. O privire aruncată în biroul tău și puteam să-ți spun asta și eu. De aceea voi avea o lungă discuție cu Monica Stevens.

Jazz a rămas o clipă pe gânduri, apoi în ochi i-a apărut speranța.

— Crezi că-mi va înapoia mobila lui Sally?

— Nici într-o mie de ani. Era moștenire. Oricine a cumpărat-o din consignația Monicăi n-o va returna vreodată.

Jazz oftă și pe față îi reveni tristețea. Privi la atelierul de reconșionări. Arăta destul de neîngrijit, cu vechituri îngmădite la intrare. Lîngă ușa era sprijinită o masă veche de călcat.

— Ai găsit ceva aici ce aduce cu ce am avut noi?

— Nu de asta am venit. Haide.

Ascultător, mă urmă. Începeam să-mi dau seama cum gîndește. Fiind încăpățînat din fire, nu se lăsa influențat de nimic. Însă, din cauză că o iubea la nebunie pe Sally, își dorea cu disperare ca să facă cineva ceva, orice, ca fie el să se simtă forțat să cedeze și să trăiască cu iluzia că nu a avut de ales, că trebuia să o convingă pe Sally că lui îi părea rău.

Nu-mi păsa cine făcea prima mișcare. Aveam un termen limită și eram disperată.

Am pășit în dugheana cu vechituri. Înăuntru era la fel de înghesuală ca afară. Un clopoțel de deasupra ușii a sunat la intrarea noastră, avertizîndu-l pe domnul Potts, proprietarul, că venise cineva. El scoase capul din camera din spate, unde lucra.

— Sînt aici! Bună dimineața, domnișoară Mallory. Veni spre noi, ștergîndu-și mîinile cu o cîrpă. Își amintise numele meu pentru că de aici cumpărasem ieri un birou și după aceea stătuserăm ceva vreme la vorbă. Privirea îi exprima un strop de uimire. Arătați altfel.

— Părul, am răspuns scurt, mișcînd capul. Un bărbat pe care îl întîlnisem o singură dată observase că m-am tuns iar Wyatt nu. Un junghi îmi trecu iarăși prin inimă. Am gonit gîndul la el și m-am concentrat la problema actuală. I-am făcut cunoștință lui Jazz cu domnul Potts. Putem vedea ce lucrați?

L-am informat pe scurt despre situație iar el a priceput imediat.

— Sigur, veniți în spate. Lucrez la acest vechi șifonier, dar trebuie să vă spun, că e mare bătaie de cap. Am muncit șaiszeci de ore, deja, numai ca să dau jos vopseaua veche și lacul. Nu-mi pot imagina de ce ar vopsi cineva o piesă de mobilier ca asta. Conducîndu-ne în atelier a continuat să comenteze.

Camera de lucru era și mai aglomerată, dar mult mai bine luminată, cu ferestre mare pe fiecare parte. Toate ferestrele erau deschise pentru aerisire, dar mergea și un ventilator de tavan. Însă mirosul persista. Podeaua era acoperită cu o prelată uriașă, gigantică adunătură de pete de lacuri și baițuri. În mijloc se afla

piesa de mobilier, un șifonier din mahon, înalt de doi metri jumătate, cu uși duble și intarsii sculptate de jur împrejur.

Jazz clipi la vederea șifonierului uriaș.

— Cîte ore spuneți că ați lucrat la ăsta?

— Cam șaizeci. E o operă de artă. Domnul Potts își trecu mîna aspră peste lemn. Uitați-vă la ornamente. Sînt mult mai dificil de restaurat, pentru că trebuie să dai jos vopseaua și lacul din toate săpăturile, dar ăsta e prețul pentru așa ceva. Nu se mai fac la fel în ziua de azi.

— Cît vă ia să-l finisați?

. Nu pot să spun. Poate încă două săptămîni. Partea dificilă e să scoți toată mizeria asta fără să strici lemnul.

Jazz se roti în jurul șifonierului, punînd mai multe întrebări, apoi trecu la alte piese din atelier, majoritatea în diferite faze de restaurare. Cunoștințele lui Jazz despre antichități, recondiționare și mobilă, în general, erau egale cu zero. Știa numai că pe scaune te așezi, în paturi dormi și tot așa, deci domnul Potts a putut să dezvolte subiectul după pofta inimii. Cînd Jazz a aflat că șifonierul avea două sute șaptezeci și nouă de ani, s-a răsucit să-l privească plin de uimire.

— Chestia asta era aici cînd s-a născut George Washington.

Am ținut minte multe lucruri, dar data nașterii lui Washington nu se afla printre ele. Domnul Potts nici măcar nu clipi.

— Cu siguranță că era. Cunoașteți familia Evers?

Și eu și Jazz am dat din cap în semn că nu.

— Șifonierul a fost moștenit din generație în generație. Emily Tylo l-a moștenit de la bunica sa... A continuat să ne explice cum a ajuns masiva piesă de mobilă în locuința lui Emily Tylo, oricine ar fi fost ea.

Într-un sfârșit Jazz ajunse la ce îl interesa cel mai mult.

— Cît valorează așa ceva?

Domnul Potts scutură capul.

— Nu știu pentru că nu e de vânzare. Nu știu ce preț i-ar pune un colecționar de antichități, dar Emily Tylo îl adoră pentru că a fost al bunicii ei. Dacă eu l-aș vinde, n-aș cere mai puțin de cinci mii, numai pentru orele de muncă depuse cu el.

Vedeam numerele formându-se în capul lui Jazz. Cinci mii! Nimic nu atrage atenția unui afacerist ca numerele cu multe zerouri. Partea dificilă a fost de a-l lua de lângă domnul Potts, care profita de o audiență atât de interesată de munca lui. Într-un sfârșit, am apucat brațul lui Jazz și am început să-l trag spre ușă.

— Mulțumesc, domnule Potts. V-am reținut destul, am spus peste umăr.

El ne făcu semn cu mîna de rămas bun și se întoarse la frecat șifonierul din mahon. Jazz nu era prost. Știa exact de ce l-am dus să-l cunoască pe domnul Potts. Cînd am ajuns la mașină, spuse:

— Vizita asta mi-a deschis ochii.

Eu nu am comentat, mai ales pentru că se descurca foarte bine și singur la priceput situația.

— N-am știut că e atît de multă muncă la recondiționare, șopti el. Sally era mereu la subsol, așa că nu am dat atenție. Nu părea să lucreze prea mult la chestiile alea.

— Nu lucra atunci cînd erai acasă. Spunea mereu că preferă să petreacă timpul cu tine. Sarea e bună pentru răni. Le ajută să nu se infecteze.

Jazz tresări și preț de cîteva minute privi afară, pe geam. Eram aproape înapoi la biroul lui cînd vorbi iarăși.

— Adora mobila aia veche, nu?

— Da. Căuta luni de zile piesa perfectă.

Buzele îi tremurară o clipă. După ce înghiți de cîteva ori în sec, spuse pe un ton agresiv:

— Presupun că ești de părere că ar trebui să-mi cer scuze.

— Nu.

Mă privi uimit.

— Nu?

— Așa am crezut înainte. Nu știu. Acum cred că ea ar trebui să-și ceară scuze prima. După aceea va trebui să te scuzi și tu. Bine. Și eu eram surprinsă de mine. Dar era adevărat. Jazz greșise că nu-i dăduse mai multă

atenție soției, apoi greșise din ignoranță, dar nu încercase să o rănească intenționat. Sally încercase deliberat să-l lovească cu mașina. Wyatt avea dreptate. Erau două feluri de greșeli. Sentimentele lezate nu erau echivalentul unui trup rănit.

Pe de altă parte, aș fi preferat o contuzie în locul a ce simțeam acum. Aveam senzația că sînt în cădere liberă. Durerea de inimă are o denumire foarte pertinentă. N-aș muri dacă m-aș despărți de Wyatt. Nu mi-aș neglija afacerea, nu m-aș călugări. Păstrez gesturile dramatice pentru lucruri mai puțin importante, cum ar fi să obțin ce doresc, ceea ce e destul de important pentru mine, dar nu reprezintă o situație de viață sau moarte. Însă, fără el, nu aș fi la fel de fericită și, poate, n-aș fi fericită din nou multă vreme.

În acest moment nu puteam face nimic în privința asta, dar puteam face progrese cu Sally și Jazz.

Am parcat în fața clădirii unde avea biroul și am stat uitîndu-ne la ea.

— Nu i-ar strica un pic de amenajare, am spus, într-un sfîrșit.

El mă privi fără expresie.

— Clădirea, am precizat. E ca o cutie urîță. Ai nevoie de niște plante. Și pentru numele lui Dumnezeu, scapă de canapeaua aia!

Atît eram în stare într-o singură zi, iar dimineața era pe sfîrșite. Dar am încercat să o prind pe Monica Stevens și am oprit la „Sticks and Stones”.

Cum am mai spus, sticla și oțelul erau preferatele ei, amprenta ei și era un designer destul de cunoscut. Eu nu îi înțeleg stilul, dar nici nu e nevoie. „Sticks and Stones” era decorată în stilul personal. Am intrat și am rămas un moment nemișcată ca să mă opresc din tremurat înainte de a vorbi cu cineva.

O femeie foarte slabă și foarte șic, la vreo patruzeci de ani, a venit spre mine.

— Vă pot ajuta cu ceva?

I-am dăruit un zîmbet de majoretă, larg și alb.

— Bună. Numele meu este Blair Mallory, proprietara de la *Great Bods*. Aș dori să vorbesc cu doamna Stevens, dacă e liberă.

— Îmi pare rău, dar este la un client. Îi pot spune să vă sune?

— Vă rog. I-am dat o carte de vizită și am plecat. Nu mai aveam nimic altceva de făcut pînă nu vorbeam cu Monica în persoană și dacă ea tot nu era acolo, acum aveam timp să iau prînzul și să le telefonez celor care mă sunaseră.

Mai întîi am mîncat, pe principiul că dacă aș vorbi cu Wyatt înainte mi-aș putea pierde pofta de mîncare. Dacă urma să fiu nefericită, aveam nevoie să fiu puternică.

Cînd m-am întors la mașină, da, trăgeam de timp, am sunat-o mai întîi pe mama. Apoi pe Roberta. Mama m-a anunțat că reușise, în cele din urmă, să stea de vorbă cu cofetarul și era în negocieri pentru o ofertă de urgență. Roberta mi-a spus că florile erau ca și luate. Avea o prietenă floristă și ea ne va face aranjamentele în timpul liber. Mai trebuia să mă hotărăsc în legătură cu buchetul de mireasă.

După ce am terminat de vorbit cu ele, eram aproape în lacrimi, pentru că nu știam dacă nunta va avea sau nu loc, însă trebuia să mă prefac că totul e în regulă. Nu voiam să-mi permit să plîng, pentru mi-ar fi curs nasul și, vorbind cu Wyatt, vocea mi-ar fi sunat ca și cum aș fi plîns, ceea ce nu ar fi fost adevărat și... nu contează. E complicat.

Speram să nu răspundă. Să fie în mijlocul unei ședințe cu șeful Gary sau cu primarul și să aibă telefonul închis, dar știam că nu-l închide niciodată. Doar îl pune pe vibrație. Am sperat că poate scăpase telefonul în closet. Era evident că nu reușisem să pun în ordine gîndurile din seara trecută.

Dar l-am sunat. La al treilea semnal, speram deja că nu va răspunde. Apoi a răspuns.

— Blair.

Plănuisem pe jumătate ce voi spune, însă cînd i-am auzit vocea am uitat ce planuri făcusem. Așa că am spus ceva total inteligent.

— Wyatt.

— Acum că știm fiecare cine e la telefon ar trebui să stăm de vorbă, spuse el sec.

— Nu vreau să stăm de vorbă. Nu sînt pregătită să stau de vorbă. Încă mă gîndesc.

— Voi fi la tine cînd ajungi acasă de la muncă. Încheie convorbirea la fel de abrupt cum răspunsese.

— Măgarule! am țipat, începînd să tremur de furie. Am aruncat telefonul pe podeaua mașinii, ceea ce nu a avut niciun rezultat. Acum trebuia să-l pescuiesc de unde căzuse. E un lucru bun că sînt flexibilă, pentru că e o mașină mică.

Nu voiam să vorbesc cu el încă. Cele patru puncte pe care încă nu le atacasem erau atît de importante că nu le puteam face față deocamdată. Cel mai teamă mi-era că Wyatt mă va convinge să uităm de ceartă și să depășim momentul, doar pentru ca mai tîrziu aceste probleme mari să revină și să ne dea peste cap relația. El ar fi putut să mă convingă, pentru că îl iubeam. Și el va dori să mă convingă, pentru că și el mă iubea.

Asta mă îngrijora. Pentru prima oară de cînd realizasem că Wyatt mă iubește, și știam de ceva timp că îl iubescși eu, măgarul, nu eram sigură că putem face o căsnicie să meargă.

Doar iubirea nu e suficientă. Niciodată. Mai sînt și alte aspecte, cum ar fi respectul și simpatia, pentru că

altfel iubirea va obosi în fața realităților zilnice. Îl iubeam pe Wyatt. Îl adoram. Chiar și în ciuda tendinței agresive de a câștiga întotdeauna, cea care îl ajutase să fie un jucător bun de fotbal. Wyatt era destul de puternic încât să nu fie nevoie să-mi strunesc pornirile dominante. Făcea față tuturor reacțiilor mele.

Una dintre problemele pe care nu o înfruntasem încă ieșea brusc la suprafață. Poate Wyatt *nu dorea* să facă față reacțiilor mele.

În urmă cu doi ani, ne-am despărțit după doar trei întâlniri pentru că decisese că sînt greu de mulțumit. Asta era, nu merita efortul! Cînd, pentru scurt timp, crezuse că eu sînt victima, cînd fusese ucisă Nicole în fața sălii de fitness, fusese nevoit să admită că ce era între noi era ceva special, ca un fulger într-un borcan. Așa că s-a întors și m-a convins că mă iubește și nu ne-am mai despărțit de atunci. Dar, și ăsta e un „dar” uriaș, doi ani trăise foarte bine fără să fie cu mine. Asta mă iritase întotdeauna, ca o eczemă iar acum înțelegeam motivul.

Eu nu mă schimbam. Eram la fel de greu de mulțumit cum fusem întotdeauna.

Nici el nu se schimbase. Am făcut niște compromisuri la unele aspecte, ne-am adaptat altora, dar, fundamental, eram aceleași persoane de acum doi ani, cînd pentru el, nu meritam efortul. În aceste ultime

două luni, poate ce mie mi se păruse o delicios de amuzantă cursă pentru poziție, pentru el reprezentase un efort.

Evident, erau multe despre mine care fie nu îi plăceau, fie nu le știa. Și mi se rupea inima că trebuia să fac față acestei probleme.

CAPITOLUL XVI

— Compania de securitate a sunat pentru a programa instalarea, îmi spuse Lynn cînd am ajuns la *Great Bods*, dîndu-mi lista apelurilor telefonice. Și am scris un anunț pentru ziar, pentru secretară a asistentului manager. Mi-am imaginat că din cauza pregătirilor vei fi prea ocupată. E la tine pe birou.

— Mulțumesc. Au fost plîngeri astăzi?

— Nu. Toți sînt mulțumiți. Și tu? Îmi aruncă o privire subtilă. Te-a urmărit cineva azi?

— N-am văzut.

Ceea ce era enervant. După ce mă urmărise două zile la rînd, ai fi crezut că cine conducea blestematul de Malibu alb va apare și după ce m-am certat cu Wyatt, dacă mă urmărea sau nu pe mine, nu? Atunci aș fi putut s-o pun pe Lynn să verifice dacă era acolo și să-i noteze numărul. Dar nu există un ciudat care să fie dispus să te ajute.

După ce Lynn a plecat, m-am străduit să mă concentrez la muncă. Eram furioasă pe Wyatt și asta era

bine așa că mi-am centralizat atenția la asta, nu la faptul că aveam inima frîntă. Oamenii furioși își îndeplinesc sarcinile. Oamenii cu inima frîntă stau degeaba, ceea ce cred că era în regulă pentru cei ce doreau să le plîngă de milă cei din jur.

Eu preferam să fiu supărată. Restul zilei a trecut repede. Mi-am terminat sarcinile și mi-am îndeplinit responsabilitățile. Nu se știe de ce, au fost puțini clienți în acea după amiază și am avut răgazul să pun la punct actele, plus un pic de timp liber.

Pentru prima oară de cînd aproape fusesem pusă la pămînt am făcut exerciții. Nimic brusc, fără gimnastică sau alergare. Nu doream ca durerea de cap infernală să revină. Exerciții yoga obișnuite, am ridicat cîteva greutatea fără să exagerez, apoi am înotat. Mi-era destul de teamă că supărarea îmi va trece de la efort, dar era la fel de sănătoasă și cînd am terminat.

Nu mă grăbeam să închid și să plec acasă. Nu trăgeam de timp în mod deliberat. Doar nu mă grăbeam. Am făcut tot ce era necesar și m-am simțit conștiincioasă.

Niciodată nu m-am simțit în nesiguranță să plec singură, noaptea, de la sală, dar în seara aceea am deschis ușa și m-am uitat în jur înainte de a ieși, asigurîndu-mă că nu e nimeni prin preajmă. Mulțumesc nebun ciudat, că mă faci să mă tem la locul meu de

muncă. Teama nu e o stare naturală pentru mine și nu o gestionez foarte bine. Mă calcă pe nervi.

Mașina mea era singură sub copertină, așa cum fusese și alte o mie de noți. Nu-mi plac oamenii care numără orice, cum ar fi câte noți au lucrat, dar în seara asta sînt nervoasă și profund recunoscătoare luminilor puternice care dezvăluiau fiecare centimetru al parcării. După ce am încuiat ușa, m-am grăbit la mașină. De cum m-am suit am încuiat ușile și aici. Cînd pornești motorul, portierele se blochează automat, dar pînă atunci sînt cinci secunde în care ești vulnerabil, nu? Se pot petrece multe în cinci secunde, mai cu seamă cînd ai de-a face cu nebuni. Ca grup, sînt foarte rapizi. Cred că din cauză că nu-i trage în jos conștiința.

Spre casă nu am mers pe ruta obișnuită. Cînd am ieșit din parcare, în loc să o iau spre dreapta ca să mă încadrez pe drumul principal, am întors spre stînga, traversînd o zonă rezidențială, unde aș fi putut observa imediat dacă mă urmărea cineva. Apoi am mers spre casă pe un drum ocolit. Nimic. Nimeni în urma mea. Sau, cel puțin, nu un Chevrolet alb.

Cînd am ajuns în cartierul meu, Beacon Hill, am observat cîteva mașini albe parcate în fața unor clădiri, dar așa cum Wyatt scosese în evidență, mașinile albe nu sînt ceva neobișnuit și, da, aceste mașini albe sînt parcate, probabil, mereu pe timp de noapte pentru că

nimeni altcineva nu le dă atenție. O doamnă dintr-un apartament de lângă al meu, are o abordare mai diferită atunci cînd cineva necunoscut parchează pe locul ei. Le dezumflă cauciucurile. Un tip dintr-o altă clădire își parchează camioneta chiar în spatele intrusului, așa că respectivul nu poate pleca fără a fi remarcat. După cum vedeți, parcare urbană e ca un război de guerilă. În seara asta nu vedeam ostilități, deci nu exista niciun intrus.

Avalanche-ul lui Wyatt staționa în fața casei mele. Locuiesc în cea de-a treia clădire, primul apartament din capăt. Aceste apartamente au mai multe ferestre și un spațiu de parcare mai generos, cu copertine, deci și prețul este pe măsură. Eu consideram că merită. A avea apartamentul în capăt însemna și că ai vecini doar pe o parte, ceea ce poate fi o binecuvîntare, mai ales dacă ai discuții care ajung la țipete.

Am urcat treptele și am intrat pe ușa laterală. Puteam auzi televizorul din sufragerie. Wyatt nu reprogramase alarma pentru că știa că vin acasă și, cu toate că am încuiat ușa, nu am reprogramat-o nici eu pentru că el urma să plece plece. Simțeam că nu venise ca să rămînă peste noapte. Va spune ce avea de spus și va pleca. Și nici nu aveam de gînd să-l opresc.

Am lăsat geanta cu lucrurile transpirate de la gimnastică pe podea, în fața mașinii de spălat și m-am

dus în camera de zi trecînd prin bucătărie. De acolo puteam vedea în sufragerie, unde Wyatt era tolănit pe canapea, uitîndu-se la un meci de baseball. Avea o atitudine relaxată și deschisă. Picioarele lungi erau întinse, brațele de-a lungul spatelui canapelei. Făcea asta. Devenea stăpînul unei piese de mobilier, a unei camere, a unei scene, datorită prezenței fizice și a atitudinii plină de încredere. Altădată, m-aș fi dus în camera de zi și m-aș fi ghemuit lîngă el, simțindu-mă bine în brațele care m-ar fi ținut strîns. Dar azi, am rămas pe loc, încremenită pe podea.

Cumva, nu puteam intra în propria cameră de zi ca să mă așez pe canapeaua mea. Nu acum, nu cu el aici. Am pus geanta pe masa din sufragerie și am rămas acolo, la o distanță sigură, privindu-l.

Mă auzise intrînd, normal, probabil observase farurile luminînd ferestrele. Înainte de a mă privi, a dat sonorul televizorului mai încet, apoi a pus telecomanda pe măsuta de cafea.

— Nu te așezi?

— Nu.

Ochii i s-au întunecat. Nu i-a plăcut răspunsul. Atracția sexuală dintre noi deja invadase aerul în ciuda... „Înstrăinarii” e un cuvînt prea dur? Cît mă urmărise se folosise de atracția sexuală dintre noi fără milă, aruncînd în luptă toate armele, ca să-mi distrugă

apărarea. Atingerea e un lucru puternic și el era învățat să mă atingă, oricînd dorea, oriunde dorea.

Se ridică, umerii largi părăind a bloca toată încăperea. Fusese acasă și se schimbase. Purta blugi și o cămașă verde, cu mânecile suflecate.

— Îmi pare rău, spuse.

Mi-am simțit stomacul așteptînd să încheie fraza cu „Nu pot face asta. Nu mă pot căsători cu tine”. Mîntea mi s-a clătînat și am apucat tăblia mesei, în caz că trupul se lua după mîntea.

Dar Wyatt n-a adăugat nimic altceva. Doar aceste două cuvinte. Au trecut cîteva clipe pînă să realizez că îmi cerea scuze.

Nedreptatea m-a plesnit drept în față.

— Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze! am izbucnit. Nu atît timp cît crezi că ai dreptate și o spui numai ca să mă împaci!

Sprîncenele i s-au ridicat de neîncredere.

— Blair, cînd vreodată am încercat să te împac?

— Niciodată, a trebuit să admit. Conștientizarea m-a făcut să mă simt mai bine, cu excepția acelei mici dive din mine care, uneori, dorea să fie împăcată. Atunci pentru ce îți ceri scuze?

— Pentru că te-am rănit.

Să-l ia naiba! Să-l ia naiba! M-am întors cu spatele înainte ca el să poată vedea lacrimile care-mi ardeau

ochii. Chiar de la început, reușise să se strecoare pe sub mecanismul meu de apărare cu simplul adevăr. Nu voiam să știe că m-a rănit. Preferam să creadă că sînt furioasă.

Nu spunea că-și dăduse seama că greșise cu tot ce mi spusese seara trecută, doar că îi părea rău că m-a rănit. Și nici nu spusese toate acele lucruri ca să fie răutăcios. Nu era un bărbat răutăcios. Spusese ce spusese pentru că era convins că ăla e adevărul și, da, asta mă rănise atît de mult.

Mi-am stăpînit lacrimile, gîndindu-mă intenționat la ceva dezgustător, cum ar fi oameni care merg la cumpărături desculți. A funcționat. Încercați. Mi-a dispărut total nevoia de a plînge și am fost capabilă să mă întorc spre el, cu sentimentele sub control.

— Atunci, mulțumesc pentru scuze, dar nu era necesar.

Mă privea intens.

— Nu mă mai îndepărta. Trebuie să vorbim despre asta.

Am scuturat capul.

— Nu. Nu încă. Tot ce-ți cer e să lași lucrurile să meargă de la sine pentru o vreme. Lasă-mă să mă gîndesc.

— La asta? Întrebă, aplecîndu-se să ridice carnetul deschis de pe canapeaua pe care stătuse. L-am recu-

noscut imediat. Era cel pe care scrisesem vorbele lui Wyatt și știam că-l lăsasem pe noptieră.

M-am îngrozit.

— Ai spionat sus! l-am acuzat. E lista mea, nu a ta! A ta e pe bufet! Am arătat cu degetul spre lista cu păcatele lui, listă care nu se mișcase de unde o pusesem și pe care o ignora. Nu-mi plăcea că știe că stătusem trează noaptea trecută, preocupată de acuzațiile pe care mi le adusese, cu toate că, probabil, nu avea nevoie să vadă lista ca să-și dea seama că nu prea dormisem.

— Mă eviți, spuse. Trebuia să iau informații de undeva. Și pentru că nu rezolv problemele fugind de ele...

Acuzația era evidentă.

— Nu fug de nicio situație. Încerc să triez totul în capul meu. Dacă aș fugi de situație, nu m-aș gândi deloc la ea.

Era adevărat și știa. Sînt foarte talentată la a evita diverse. Ce nu am spus e că avea dreptate și erau multe cărora nu reușisem să le fac față încă, pentru că dacă le luam la bani mărunți ar fi însemnat sfîrșitul nostru, ca pereche.

— Dar mă eviți.

— Trebuie. l-am întîlnit privirea. Nu pot gândi cînd ești în preajmă. Știi cum ești tu. Știi cum sîntem noi. Ar fi prea simplu să ajungem împreună în pat, să trecem peste asta și să nu rezolvăm nimic.

— Nu te poți gândi cînd ești la muncă?

— Sînt ocupată cînd sînt la muncă. Tu îți petreci tot timpul gîndindu-te la mine cînd ești la serviciu?

— Mai mult decît ar trebui, spuse sumbru.

Recunoașterea m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Dar numai un pic.

— Sînt prea multe întreruperi la muncă. Am nevoie de tăcere, de timp petrecut singură, să sortez lucrurile și să-mi dau seama cum stăm. Atunci vom vorbi.

— Nu crezi că e ceva ce ar trebui să rezolvăm împreună?

— Cînd voi ști ce anume e de rezolvat, da.

Frustrat, își frecă fața cu mîna.

— Ce vrei să spui? Asta e de rezolvat, spuse ridicînd carnetul, ca pe o probă la un proces.

Am dat din umeri, incapabilă să iau punct cu punct lista, ceea ce era, de fapt, ceea ce-și dorea el.

— Te-ai gîndit la diverse noaptea trecută, evident, altfel nu ai fi scris.

— La unele. La cele trei evidente.

— Și ai avut toată dimineața la dispoziție să te gîndești la celelalte patru.

Hei, eram suspect într-o triplă omucidere? Cît de curînd îmi va aprinde o lumină în ochi.

— Din întîmplare, azi dimineață am fost ocupată. Am fost cu Jazz.

Expresia i se schimbă, împlînzită cumva. Dacă am fost cu Jazz însemna că încă făceam eforturi pentru nuntă.

— Și?

— Și voi fi ocupată și mîine dimineață.

Căutînd material pentru rochia de mireasă și, dacă va fi posibil, întîlnindu-mă cu Monica Stevens.

— Nu asta am vrut să spun.

— Dar atît sînt eu dispusă să-ți spun ție.

În tot acest timp, am stat unul în fața celuilalt, ca soldați inamici, el în camera de zi, în timp ce eu rămăsesem în sufragerie, la cîțiva metri distanță. Dar tot nu era destul de departe pentru că încă simțeam atracția dintre noi și căldura din privirea lui, ceea ce însemna că se gîndea să facem dragoste. Aș fi fost foarte fericită să-i cedez. În ciuda tuturor divergențelor nerezolvate dintre noi, îl doream.

Tentația de a mă duce în brațele lui și de a uita era puternică. Mă cunosc. Știu cît de patetic de slabă sînt cînd e vorba de Wyatt, așa că mi-am ferit privirea. Lumina roșie care pîlpîia pe unitatea telefonului fix mi-a atras atenția și, automat, am mers și am apăsat butonul ca să aud mesajul.

— *Știu că ești singură.*

Șoapta abia dacă se auzea, dar mi-a răscolit toate terminațiile nervoase și mi-a ridicat părul. Am sărit în spate, de parcă atinsesem un șarpe.

— Ce este? întrebă Wyatt, ajuns brusc lîngă mine,

sprijinindu-mă cu o mișcare fermă. De unde stătuse, nu auzise mesajul.

Primul impuls, a fost să nu-i spun. Nu după ce mă acuzase că îl sun pentru orice lucru mărunț ce-mi vine în minte. Mîndria rănită poate determina oamenii să facă gesturi prostești. Cu toate astea, cînd sînt speriată, mîndria poate să meargă să se spînzure iar povestea cu oamenii care mă urmăreau mă speriasse.

Am arătat cu degetul robotul telefonic.

Wyatt apăsă butonul de replay și se auzi, iarăși, șoapta:

— *Știi că ești singură.*

Expresia de pe fața lui deveni dură și de nepătruns. Fără o vorbă, se întoarse în camera de zi, ridică telecomanda și închise televizorul. Apoi se întoarse lîngă telefon și puse mesajul încă o dată.

— *Știi că ești singură.*

Ecranul micuț afișă data și ora mesajului, ca și numele și identitatea apelantului. Mesajul fusese lăsat de persoana din Denver, la 12:04, azi noapte.

Wyatt accesă identitatea apelantului. Cînd aceeași persoană sună de mai multe ori, aparatul afișează numărul total de apeluri de la acel număr. Nebuna din Denver sunase de patruzeci și șapte de ori, ultima oară la 3:27 dimineața.

— De cînd durează chestia asta? Întrebă, cu buzele strînse, în timp ce își scotea telefonul de la centură.

— Știi de cînd. La al doilea apel ai răspuns chiar tu,

vinerea trecută, după ce am ajuns acasă de la spital, în timp ce mîncam pizza.

Wyatt dădu din cap în timp ce forma un număr pe telefonul lui.

— Foster, aici e Bloodsworth, spuse, încă ținîndu-mă lîngă el cu mîna liberă petrecută în jurul meu. Am o situație. Cineva a sunat-o pe Blair de patruzeci și șapte de ori, începînd de vineri. Se opri și se uită la mine. Sau ai șters jurnalul de cînd ai ajuns acasă?

Am dat din cap. Ștersul jurnalului telefonic era ultima mea grijă.

— Bine. De patruzeci și șapte de ori. Noaptea trecută, apelantul a lăsat un mesaj care mă face să cred că locuința lui Blair e supravegheată.

— Supravegheată? am spus, complet iritată de gînd. Sfinte!

Wyatt mă strînse mai tare lîngă el, pentru a mă calma sau ca să nu vorbesc prea tare. Alegeți. Eu am preferat dorința de a mă calma.

— Jurnalul arată un număr din Denver, Colorado, ceea ce mă face să cred că e vorba de o cartelă, continuă el. Putem urmări aceste numere? Așa gîndeam și eu. La naiba. Bine. Ascultă o clipă, apoi privi aparatul meu telefonic. E digital. Bine. Îl aduc.

Închise celularul și îl puse înapoi la centură, apoi deconectă aparatul meu telefonic de la toate prizele și înfășură firele în jurul unității ca să țină fixat receptorul.

— Îmi arestezi telefonul? am întreat.

— Da. La naiba, aș fi vrut să fi spus ceva pînă acum. Ei, asta a pus capac.

— Scuză-mă! m-am rățoit, indignată. Cred că te-am sunat prima oară cînd ea a spus ceva. Îți amintești duminica trecută și femeia care mi-a șoptit: *Păcat că am ratat?* Ai spus ceva cum că ar fi o farsă. Cît despre celelate apeluri, cred că au fost noaptea trecută, pentru că n-am văzut nimic afișat la identitatea apelantului și nici nu a existat un mesaj pînă acum. Azi noapte, după al patrulea apel, am închis soneria la toate unitățile.

Se întoarce să mă privească.

— Vrei să spui că e aceeași voce ca la primul apel?

— Da, exact, am spus pe un ton beligerant. Da, știu că e o șoptă. Și data trecută șoptise. Nu, nu pot fi sută la sută sigură, dar sînt nouăzeci și nouă convinsă că e aceeași voce și, da, cred că e o femeie! Poftim! Matură și rezonabilă. Așa sînt eu.

— Și nu doar asta, am continuat, dacă tot mă pornisem. O femeie m-a urmărit! Poftim verificare, locotenente! O femeie a încercat să mă calce cu mașina în parcare de la mall, o femeie mă hărțuiește cu telefoane, care sînt șansele ca *trei femei diferite* să aibă, dintr-o dată, ceva împotriva mea? Nu prea mari, nu? Doamne, crezi că poate fi *aceeași femeie?*

Cineva ar putea adăuga „sarcastică” la lista cu trăsăturile mele.

— Se poate, spuse Wyatt sumbru. Pe cine ai călcat pe nervi de data asta?

CAPITOLUL XVII

— Altcineva în afară de tine? am întrebat suav.

— În caz că n-ai verificat în ultima vreme, nu sunt femeie. Și a dovedit-o. M-a prins cu mîna liberă, încă ținînd telefonul în cealaltă. Mă așteptam să mă sărute și eram pregătită să mușc, ceva ce n-am mai făcut de cînd m-a dus mama prima oară la dentist. Asta dacă nu punem la socoteală mușcătura... nu contează. Probabil că mi s-a citit pe față intenția, pentru că Wyatt începu să rîdă și mă trase cu totul lîngă el. I-am simțit erecția.

M-am tras din mîna lui, privindu-l fix, cu gura căscată de uimire.

— Nu pot crede! Tocmai ai aflat că cineva mă urmărește și te-ai excitat? Asta e perversitate!

El ridică din umăr.

— E criza asta micuță cînd te enervezi. Mă înnebunește de fiecare dată.

— Nu fac nicio criză! am țipat. Sunt furioasă pe bună dreptate!

— Îmi plac crizele mult mai mult decît privirile de parcă te-aș fi plesnit. Acum, ascultă.

Nu aveam chef să „ascult”. Cu pași mari, am intrat în camera de zi și m-am așezat pe unul dintre scaune, ca el să nu se poată așeza lângă mine.

Wyatt puse telefonul pe măsuta pentru cafea și se aplecă prinzînd brațele scaunului cu mâinile, țintuindu-mă în loc. Privirea îi strălucea.

— Blair, o să mă ascuți. Îmi cer, sincer, scuze. Ești tu multe, dar nu ești paranoică. Trebuia să te fi ascultat și să fi pus lucrurile cap la cap.

Mi-am strîns buzele, așteptînd urmarea comentariului. Dacă ar fi avut toate detaliile, ar fi pus lucrurile cap la cap mai devreme. Dar nu a mai spus nimic. Wyatt nu simte nevoia să afirme ceva evident, așa cum, deseori, mi se întîmplă mie.

— Cu astea fiind zise, continuă, există posibilitatea ca această țicnită să-ți supravegheze apartamentul. Altfel, de unde să fi știut că noaptea trecută erai singură? De obicei sîntem împreună.

— N-am văzut nicio mașină suspectă în drum spre casă.

— Știi ce conduce fiecare din complexul ăsta de apartamente? Nu cred. Dacă te-ar fi amenințat nu te-aș lăsa singură, dar s-a oprit la limită.

— Nu crezi că încercarea de a mă lovi cu mașina e o amenințare?

— Acea persoană conducea un Buick crem, nu un Chevrolet alb. Nu exclud cu totul posibilitatea unui

scenariu, dar e foarte posibil ca acela să fi fost un incident separat și pînă cînd nu va apare o dovadă că șoferul Buick-ului este același cu cel al Chevrolet-ului, îl voi considera un incident separat. Apelurile de hărțuire sunt infracțiuni de gradul doi și dacă îl găsesc pe cel care a sunat, poți depune plîngere. Dar pînă atunci...

— Ce spui este că nu pare destul de serios ca să fie în atenția poliției.

— Tu ai toată atenția mea, spuse. Nu tratez asta superficial. Vreau să-ți iei niște haine și să mergi acasă cu mine. Nu are rost să fi hărțuită și sîcîită cînd nu e cazul.

— Dar aș putea să-mi schimb numărul și să-l trec la secret.

— Oricum te vei muta cînd ne vom căsători. De ce nu de acum?

Pentru că nu sunt sigură că ne vom căsători. Scuza pentru că nu mă crezuse în legătură cu femeia care mă urmărea și presupusa mea paranoia erau satisfăcătoare, dar nu aveau legătură cu celelalte probleme.

— Pentru că, am spus. Poftim. Scurt și la obiect.

El se îndreptă de spate. Părea teribil de iritat, avînd în vedere că eu eram partea vătămată.

Pentru un minut, am crezut că va insista, dar a preferat să nu mă contrazică și a schimbat subiectul.

— Îți duc telefonul la secție. Poate unul dintre tehnicieni scoate ceva de pe înregistrare, poate un zgo-

mot în fundal sau, poate, îmbunătățește calitatea audio a vocii. Nu răspunde la telefon decît dacă sînt eu. De fapt, deschide celularul. Te voi suna pe el. Dacă vine cineva în vizită, nu deschide ușa. Sună la 911. Ai priceput?

— Am priceput.

— Există posibilitatea să nu te supravegheze nimeni, ci doar să treacă să verifice dacă mașina ta e aici, așa că o voi lua eu și voi lăsa camioneta parcată în față.

— De unde ar putea ști că avem o relație dacă nu m-ar urmări?

— Dacă știe unde lucrezi, atunci mi-a văzut camioneta parcată la *Great Bods* în serile cînd închizi. E un vehicul care iese în evidență. Ar fi putut să ne urmărească pe amîndoi pînă aici.

Brusc, am realizat ceva și n-am mai avut aer.

— Ea mi-a zgîriat mașina!

— Probabil. Rapiditatea cu care m-a aprobat îmi spunea că deja se gîndise la asta.

— Țsta e vandalism! Sper că măcar asta e infracțiune de grad A. Eram un pic bosumflată că reprezentam numai un grad B.

— Infracțiune de gradul unu, mă corectă. Și da, așa este. *Dacă* această persoană chiar a comis infracțiunea, sau a pus pe altcineva să o comită.

— Da, da, știu, am spus repede. nevinovat pînă la proba contară și toate prostiile astea. Fundul meu.

Wyatt rîse scurt și se aplecă să ia telefonul de pe măsuta de cafea.

— Sunt impresionat de simțul tău de dreptate. Și îți ador fundul.

Asta o știam deja.

Am făcut schimb de chei sau, mai bine spus, Wyatt le-a schimbat între ele. Eu i-am dat cheia de rezervă de la Mercedes, care nu era pe un port-chei, în timp ce cheia de la Avalanche trebuia scoasă de pe inel, cea de rezervă fiind la el acasă. I-am atras atenția, cîndva, că nu era bine ca rezervele să fie acasă, în cazul în care pierdea originalele, la care el a răspuns cu îngîmfare că nu-și pierde niciodată cheile.

— Am închis cu cheia ușa de la intrare, spuse în timp ce ieșea pe ușa laterală. Nu uita să pui alarma.

— N-o să uit.

— E deja tîrziu și nu am aici haine pentru mîine, așa că nu mă întorc în seara asta decît în cazul că vezi sau auzi ceva, dar dacă se întîmplă sună la 911 înainte de mă suna pe mine. Priceput?

— Wyatt.

— Sună la 911 pe linia cu prefix ca să vadă adresa și folosește celularul ca să mă suni pe mine.

— Wyatt! am spus tot mai iritată cu fiecare vorbă care îi ieșea pe gură.

Se opri și se întoarse.

— Da?

— Alo, expert în telefoane aici! Am crescut cu unul atașat de ureche. Și știu să folosesc serviciul de urgențe. Cred că mă descurc.

— Alo, polițist aici, răspuse el, imitându-mi tonul. Eu le spun oamenilor ce să facă. E meseria mea.

— Minunat, am bombănit. Te transformi în mine.

El rânji, mă apucă de după gât și mă trase aproape, pentru un sărut rapid și înfometat. N-am avut timp să mușc.

— Trei chestii, spuse. Pentru luare aminte.

— Ce?

— Unu: nu doar toanele tale mă excită. Deocamdată, orice legat de tine are efect.

Nu m-am uitat la pantalonii lui, deși aș fi vrut.

— Doi: nu credeam că se va petrece, dar ador noua tunsoare. Ești drăguță foc.

Mi-am atins părul involuntar. Observase!

— Și trei...

Am așteptat, aproape pierzându-mi răsuflarea.

— Încă îmi ești datoare cu o partidă de sex oral.

Am verificat de două ori fiecare ușă și fereastră și m-am asigurat că am pus alarma. Am tras draperiile peste ușile duble dintre sufragerie și veranda acoperită.

Mica mea curte din spate avea un gard de aproape doi metri și o poartă ce putea fi deschisă numai din interior, dar gardul nu era insurmontabil. Zidul era pentru intimitate, nu pentru protecție.

Dacă ar fi fost să pătrund eu prin efracție undeva, aș fi ales partea din spate, ca șansele de a fi observată să fie minime. Cu asta în minte, am aprins luminile care împodobeau pomii și pe cele de pe verandă. Apoi am aprins-o și pe cea de deasupra ușii din lateral. M-am simțit un pic exagerată aprinzând luminile ca pentru Crăciun, dar nu voiam ca vreo intrare să fie în întuneric.

Pe cât eram de obosită, pe atât eram și de agitată. Și mai trebuia să mă gândesc la Wyatt, să-mi dau seama ce se rezolvase în seara asta și ce nu, dar să și fiu atentă la o nebună într-un Malibu. Nu știam dacă pot fi, în același timp, super vigilentă și pertinentă în privința problemelor. Cred că nu.

Am făcut un compromis rămânând trează fără să mă uit la televizor și fără să-mi pun căștile iPad-ului ca să pot auzi orice zgomot neobișnuit. M-am apucat să fac treburi normale care nu aveau nevoie de concentrare. Am scos hainele pe care uma să le port în ziua următoare. Am scos din debara pantofii cei noi și i-am mai probat încă o dată. Erau la fel grozavi cum fuseseră și cu o joi în urmă, când îi cumpărasem. Am făcut câțiva pași, să mă asigur că sînt confortabili. Erau. Mă aflu în Raiul pantofilor.

Asta mi-a amintit de cizmele albastre de la Zappos. Ar fi trebuit să fi ajuns, dar coletele erau lăsate afară, la ușă și nu fusese nimic acolo. Cred că un curier recent angajat ar fi putut să le lase și pe verandă, dar, în acest caz, le-ar fi adus Wyatt în casă. Deci nu fuseseră livrate.

Purtam, încă, geanta de vară și era timpul să fie schimbată cu una de toamnă, așa că mi-am luat geanta de la parter, am dus-o sus și am golit-o pe pat. Chitanțele lui Jazz, de la Sticks and Stones, mi-au atras, bineînțeles, atenția. M-am uitat din nou peste ele, foaie cu foaie. O parte din mine, era indignată de Monica Stevens, dar o altă parte o admira. Îți trebuia curaj să supraevaluezi obiectele atât de mult.

Am pus totul într-o geantă din piele iar geanta de vară am așezat-o pe raftul de sus, în debara. Apoi am verificat ecranul aparatului fără fir de la etaj, să văd dacă mai apăreau apeluri din Denver. Nimic.

În cele din urmă, nu am mai reușit să mă gândesc la lucruri obișnuite și pentru că începusem să casc, m-am băgat în pat. De îndată ce am făcut asta, bineînțeles că n-am reușit să adorm. Orice sunet părea ciudat, chiar și cele familiare.

M-am dat jos, am aprins luminile și am coborât în bucătărie, unde am ales cel mai mare cuțit pe care l-am găsit. Liniștită de armă, oricum era mai bună decât nimic, am urcat iarăși. Cinci minute mai târziu, eram din

nou la parter, scotocind în debaraua de sub scări, de unde am scos umbrela uriașă, achiziționată, parcă, din Mary Poppins. Închisă, părea foarte solidă. Mi-am imaginat că putea ține la distanță o nebună în timp ce o tăiam cu uriașul cuțit de bucătărie. Cu umbrela odihnind pe pat și cuțitul pe noptieră, mă simțeam cât se putea de pregătită. Mai rămânea să cumpăr o pușcă.

Am stins luminile, m-am întins pe pat și, imediat, m-am ridicat. Nu va avea efect. M-am dat jos și am aprins luminile din hol și de pe scări. În acest fel, aveam lumină, dar nu bătea direct spre mine, plus că aș fi văzut umbra oricui ar fi încercat să intre pe ușa dormitorului, fără ca eu să fiu văzută. Un plan bun.

În timp ce adormeam, m-am întrebat de ce nu am o pușcă. Femeie singură, locuind singură. Posesia unei puști avea sens. Fiecare femeie singură are nevoie de o pușcă.

M-am trezit, o oră mai târziu și m-am răsucit să privesc ceasul. Două și un sfert. Era liniște peste tot. Am verificat, din nou, telefonul. Nu sunase nimeni.

M-am gândit că ar fi trebuit să mă duc la părinții mei. Sau la Siana. Măcar acolo aș fi putut dormi. Mîine voi fi extenuată.

Am ațipit și m-am trezit puțin după ora trei. În lumină, nu se vedea silueta nici unei nebune. N-am mai verificat telefonul. La ora asta nu-mi mai păsa dacă

cineva dus cu capul a sunt. Pe jumătate adormită, am încercat să mă așez mai confortabil în pat. Cu genunchiul am lovit umbrela. Mi-era cald și incomodă poziția iar lumina intermitentă era agasantă.

Lumină intermitentă? O pană de curent m-ar fi adus în pragul nebuniei.

Am deschis ochii și am privit spre hol, unde lumina părea constantă. Cu toate astea, lumina din dormitorul meu licărea enervant.

Doar că nu lăsasem lumina aprinsă în dormitor. M-am ridicat în capul oaselor și am privit spre fereastră. Dincolo de draperiile trase, dansau lumini roșii.

De undeva, de jos, s-a auzit un zgomot puternic, ca și când ceva ar fi spart ferestrele și alarma a început să sune cu precauție, avertizând că va erupe într-un sunet asurzitor. „Rahat!”. Am sărit din pat, apucând umbrela și cuțitul și am dat buzna în hol, doar ca să dau înapoi din cauza căldurii și a scînteilor care mă întîmpinaseră.

— Rahat, am spus iarăși, retrăgîndu-mă în dormitor și trîntind ușa în fața valului de căldură și fum.

Am apucat telefonul și am format 911, dar nu s-a petrecut nimic. Serviciul nu mai era disponibil. Ce mai plan! Trebuia să ies de aici! Nu aveam intanția să fiu arsă de vie. Am înșfăcat celularul și am format 911 în timp ce fugeam spre fereastra din față.

— 911. Care e natura urgenței dumneavoastră?

— Casa mea e în flăcări! am țipat La naiba! Întreaga parte din fața a clădirii era în flăcări. Adresa este trei-unu-șapte, Bacon Hill!

Am fugit spre cealaltă fereastră, cea care dădea spre verandă. Flăcările mîncau, deja, din acoperișul înclinat. La naiba!

— Am trimis un echipaj spre dumneavoastră, spuse operatoarea, calmă. Mai este cineva în casă?

— Nu, sînt singură, dar e un complex și sînt patru apartamente în clădire. Căldura și flăcările creșteau într-un ritm alarmant și toate ferestrele erau blocate de foc. Nu puteam coborî să ies pe ușile duble din spate, pentru că orice fusese aruncat prin ferestre aprinsese întreaga cameră de zi iar scările sfirșiseră la ușa din fața.

Al doilea dormitor! Ferestrele de acolo dădeau spre spatele clădirii care era protejat de gard.

— Puteți ieși afară ca să direcționați echipajul spre clădirea corectă?

— Mă aflu la etaj și tot parterul e în flăcări, dar voi încerca, am spus tușind din cauza fumului. Mă duc la fereastră. La revedere.

— Vă rog, rămîneți la telefon, spuse operatoarea rapid.

— Poate nu ați înțeles, am țipat. Voi ieși pe fereastră. Nu pot face asta și să vorbesc la telefon în același timp.

Echipajul de pompieri va reuși să localizeze clădirea, bine mersi. Spuneți-le să se uite după cea pe ferestrele căreia ies flăcări!

Am închis telefonul și l-am pus în geantă, apoi am intrat în baie și am udat un prosop pe care mi l-am legat peste gură și nas, apoi mi-am înfășurat capul cu un altul.

Toți experții recomandă să nu-ți faci probleme pentru geantă sau altele, doar să ieși, pentru că ai numai câteva secunde la dispoziție. Nu i-am ascultat. Nu am luat doar geanta, în care erau portofelul, mobilul și chitanțele lui Jazz de la Sticks and Stoes, chitanțe care păreau extrem de importante, am mai apucat și cuțitul și l-am pus în geantă. Plănuiam ca atunci când voi ieși din această capcană mortală, să mă uit după o nebună cu un Malibu alb și să îi iau gâtul.

Am reușit să ajung la ușa dormitorului, de unde m-am întors și am plonjat spre debara. Am apucat pantofii pentru nuntă și i-am îndesat și pe ei în geantă. După aceea, desculță, am deschis ușa dormitorului. Cu un vîjiit infernal, flăcările din camera de zi păreau să se năpustească în sus, pe scări. Scînteii dansau în aer și un fum negru întuneca, deja, holul. Cu toate astea, știam exact unde mă aflu și unde este ușa celuilalt dormitor. M-am lăsat în patru labe, cu baretele genții pe umăr, și m-am tîrît cît am putut de repede spre capătul holului. Focul îmi ardea ochii ca în iad, așa că i-am închis.

Oricum nu vedeam pe unde merg. Am știut din instinct cînd am ajuns la ușa dormitorului și m-am ridicat în genunchi să caut clanța. Am găsit-o și am împins, apoi am simțit aerul relativ curat din dormitor.

Relativ curat. Fumul năvălea pe ușa deschisă și m-am grăbit să o închid, tușind, în timp ce rotocoalele întunecate se strecurau pe sub marginile prosopului ud și prin țesătură. Bine că nu era atît de dens încît să nu văd silueta luminată a ferestrei. M-am tîrît spre ea, am dat perdelele la o parte și am tras zăvoarele. „La naiba!” am blestemat cînd unul dintre el nu a cedat. Nu aveam de gînd să mă las arsă de vie de nebună.

Mi-am dat geanta jos de pe umăr, am băgat mîna în ea și, ca prin minune, nu m-am tăiat în lama cuțitului. L-am apucat de mîner și am început să lovesc zăvorul încăpățînat.

De la parter auzeam cum se sparg alte geamuri din cauza căldurii. Am lovit mai tare și zăvorul a început să cedeze. Încă două lovituri și s-a deschis.

Încercînd să respir, tușind, am deschis larg ferestrele duble și m-am aplecat peste pervaz, încercînd să stau sub fumul care ieșea din cameră și să respir aer curat. Plămîinii mă ardeau în ciuda prosopului ud care mi proteja gura și nasul.

Am auzit sirene. Putea fi alarma mea care încă suna. Poate alarma vecinilor se oprise. Poate ajunsese

echipajul de pompieri. Nu-mi dădeam seama, dar nu aveam de gînd să aștept.

Am dat la o parte pătura de pe patul cu două saltele și am tras cearșafurile cu atîta putere că am ridicat și una dintre saltele. Mișcîndu-mă cîte de repede puteam, am înnodat unul dintre așternuri de piciorul patului, apoi am legat și celălalt cearșaf de capătul primului și sfoara astfel improvizată ajungea la fereastră și în jos, peste pervaz.

Nu m-am oprit să văd dacă funia e destul de lungă. Mi-am aruncat geanta peste geam și, apucînd materialul, am coborît.

E ciudat cum funcționează corpul uman. Nu m-am gîndit la cum voi ieși pe fereastră, dar corpul a știut ce trebuie să facă de la exercițiile de gimnastică. Mai întîi am coborît picioarele, apoi, în mod automat am apucat pervazul și m-am răsucit ca să fiu cu fața spre clădire și mi-am sprijinit tălpile de perete.

Ținînd cu putere cearșaful am început să mă las în jos, punînd mînă peste mînă, în timp ce picioarele mergeau pe perete. La un moment dat, am ajuns la capătul cearșafului și al peretelui. Am rămas atîrnată un minut și m-am panicat. Spre stînga, flăcările șerpuiau prin fereastra bucătăriei. Dormitorul pentru oaspeți era construit în afara parterului, podeaua sa fiind copertina verandei. Nu mai aveam perete pe care să merg și sub mine era un gol de doi metri jumătate.

Fusesem la înălțimi mai mari cînd eram în vârful piramidei majoretelor. Și, corecțați-mă dacă greșesc, aveam 1.60 înălțime. Cu brațele întinse deasupra capului ajungeam la doi metri. Ceea ce însemna că mai aveam aproximativ jumătate de metru pînă la pămînt, nu?

Nu am făcut aceste socoteli atîrnînd acolo. Doar am gîndit privind în jos: Cît de departe poate fi? și mi-am lăsat picioarele să atîrne. Cînd brațele au fost perfect întinse, am dat drumul cearșafului.

Cred că era ceva mai mult decît estimasem.

Am aterizat cu genunchii flexați, așa cum fusesem antrenată iar iarba jilavă a preluat o parte din impact, apoi m-am rostogolit.

M-am ridicat în genunchi și am privit spectacolul din fața mea. Scînteile fulgerau prin aer ca artificiile. Focul vuia ca și cînd ar fi fost un organism viu. Nu mai auzisem un foc pînă atunci, nici nu fusesem vreodată în apropierea unei clădiri arzînd, dar e acest... acest fenomen în sine, ceva cu o nouă identitate. Pentru moment, arzînd, trăia și va muri fără luptă.

Încă eram prinsă în curtea micuță cu gard, cu flăcările care îmi devorau locuința, înnegrind pereții ce amenințau să se prăbușească. Am aruncat o privire în jur și am localizat geanta, dar de data asta mi-am pus baretele în diagonală, peste piept. Apoi am fugit spre

poartă. Am deschis zăvorul, am împins și nu s-a întîmplat nimic. Nu se urnea.

Nemernico! am țipat cu glas răgușit, cumplit de furioasă. Lasă cuțitul. Dacă pun mîna pe idioata nebună, nu voi avea nevoie de nimic tăios. O voi ucide cu mîinile goale. Îi voi sfișia gîtul cu dinții. Îi voi da foc la păr și voi face bezele la el.

Nu, stați. Ar fi un miros scîrbos. Uitați de bezele.

După ce am coborît pe fereastra de la etaj, un zid de doi metri nu-mi va sta în cale. M-am prins de marginea zidului și m-am legănat destul cît să ajung cu piciorul drept sus, apoi m-am împins peste gard, am rotit piciorul stîng și am sărit pe pămînt.

Peste tot licăreau lumini roșii. Oameni în costume galbene se mișcau cu scopuri precise, întinzînd furtunuri groase și atașîndu-le la pompe și hidrante. Alți oameni în haine de casă ieșeau în stradă, unii cu pantalonii trași în grabă peste pijamale, în timp ce focul și luminile roșii aruncau umbre și forme ciudate peste ei. Un pompier m-a apucat de braț și a țipat ceva, dar nu l-am înțeles pentru că mașinile cu apă făceau, la rîndul lor, îngrozitor de mult zgomot adăugat la mugetului flăcărilor și sirenelor de la ambulanțele care se grăbeau spre noi.

Cred că mă întreba dacă sînt rănită, așa că am țipat:

— Sînt bine! Acela e apartamentul meu! și am arătat spre el.

Cu o mînă, pompierul m-a săltat de pe pămînt și m-a dus departe de foc, de avalanșa de scînteii și geamuri care explodau, departe de șuvoaiele de apă, departe de linii electrice topite. Nu mi-a dat drumul decît atunci cînd am fost în siguranță, pe cealaltă parte a străzii.

Încă mai aveam prosopul ud legat peste nas și gură. Pe celălalt îl pierdusem undeva între sărituri și rostogoliri. Am dat prosopul la o parte, m-am lăsat pe genunchi și am tras aer în piept, pe cît de adînc puteam, tușind și înnecîndu-mă în același timp. Cînd tusea s-a mai domolit și am reușit să stau în picioare, mi-am făcut loc prin mulțimea de oameni, împingînd cînd era cazul, strecurîndu-mă și cu ochii în patru după o nebună care, evident, trebuia să fie îmbrăcată cu haine de stradă în loc de pijama sau cămașă de noapte.

CAPITOLUL XVIII

Wyatt!

Numele lui mi-a venit în gînd și m-am oprit din căutare ca să scot telefonul din geantă. De data asta, mi-am tăiat degetul în cuțit. Mormăind, am pus cuțitul într-un buzunar al genții, cu lama în jos. De ce nu m-am gîndit la asta înainte? A, da. Fusesem ocupată să scap dintr-o clădire în flăcări. Am vîrît degetul în gură. Cînd l-am scos ca să-l examinez, pe deget era numai o dungă roșie, subțire cît un fir de păr. Nimic de nesuportat.

Am găsit telefonul și cînd l-am deschis, pe ecran mi-a apărut un mesaj. Aveam patru apeluri nepreluate. Erau, probabil, de la Wyatt pentru că fie cineva recunoscuse adresa și îl anunțase, fie adormise cu radioul poliției alături. I-am format numărul.

— Blair! țipă furios, în semn de salut. De ce nu răspunzi la blestematul de telefon?

— Nu l-am auzit sunînd! am țipat la rîndul meu. Vocea îmi era așa de răgușită că nici eu nu am recunoscut-o. O casă în flăcări și sirenele alarmelor fac

mult zgomot, știi tu! Ş-apoi, am fost ocupată să cobor pe fereastra de la etaj.

— Dumnezeu mare! spuse el, părînd șocat. Ești rănită?

— Nu, sînt bine. Dar apartamentul meu a decedat. Am privit peste drum la scena distrugerii și, brusc, am mai realizat ceva. O, nu! Camioneta ta!

— Dă-o în acolo, sînt asigurat. Ești sigură că te simți bine?

— Sînt sigură. Am înțeles de ce insista. Cu recenta mea istorie, fără îndoială că se aștepta să fiu în stare critică. În afară de o tăietură la deget de la cuțitul din geantă, nu cred că am alte răni.

— Găsește un ofițer de poliție și stai lipită de el, comandă el. Aproape că am ajuns. Încă cinci minute, cel mult. Pun pariu că nu a fost un accident și cine te urmărește e chiar în spatele tău.

Uimită, m-am întors și am dat nas în nas cu un domn în vîrstă care stătea în spatele meu privind incendiul cu ochii măriți de oroare și interes. Sări și el în spate, surprins.

— De asta am cuțitul, am spus, invadată iarăși de furie. Cînd o voi găsi pe nemernică... Ochii domnului se măriră și mai mult în timp ce se tot dădea mai în spate.

— Blair, lasă cuțitul și fă ce-ți spun, se răsti Wyatt. E un ordin.

— N-ai fost în focul ăla, am început să mă apăr, dar liniștea de la celălalt capăt al firului îmi spunea că el închisese deja.

Aiurea! Voiam să fiu față în față cu ea. Am închis telefonul, l-am lăsat să cadă în geantă și mi-am reluat drumul prin mulțimea de privitori, cu ochii la hainele lor, nu la fețe. Bărbații erau excluși din start. S-ar putea ea să nu fie aici. Se poate să fi plecat imediat după ce a aruncat bomba incendiară sau orice o fi aruncat pe fereastră, dar am citit că, deseori, ucigașii și incendiarii rămân la locul faptei, amestecați în mulțimea de privitori, ca să se bucure de efectul crimei.

Cineva mă atinse pe braț și m-am întors. În fața mea stătea ofițerul DeMarius Washington. Am fost colegi de școală, așa că ne știam de mult.

— Blair, ești bine? întrebă el. Chipul lui întunecat era tensionat sub șapca de baseball.

— Sînt bine, am spus pentru a mia oară în acea noapte, cu toate că vocea îmi răgușea tot mai mult.

— Vino cu mine, spuse, luîndu-mă de braț și privind continuu în jur. Probabil Wyatt anunțase prin radio că sînt în pericol. Am cedat cu un oftat. Puteam să caut nebuna și cu DeMarius lîngă mine, pentru că, în mod sigur, mă va împiedica să o strîng de gît. Polițiștii sînt ciudați din punctul ăsta de vedere.

Mă duse departe de mulțime, spre o mașină de patrulare. Încercam să pășesc cu grijă din cauza resturilor de pe asfalt, eu fiind desculță, dar cu el trăgîndu-

mă de mîină nu prea avem de ales. Talpa stîngă călcă pe ceva ascuți și am țipat de durere. DeMarius se întoarce. Mîna i se îndreaptă spre armă în timp ce privea în jur, căutînd pericolul.

— Ce s-a întîmplat? Era nevoit să țipe din cauza gălăgiei.

— Am călcat pe ceva.

El privi în jos și observă pentru prima oară picioarele mele goale.

— La naiba, spuse, nu foarte profesional din partea lui, dar cum am precizat, ne cunoșteam de multă vreme. De cînd aveam șase ani. Am mai făcut un pas și am scîncit din nou, de îndată ce piciorul stîng a atins pămîntul. Susținută de mîna lui, am răsucit talpa ca să mă uit la ea. Nu puteam decît să văd că era neagră. Dumnezeu știe în ce călcasem.

— Ține-te de mine, spuse DeMarius și aproape mă cără pînă la mașina de poliție. Deschizînd una dintre portierele din spate, mă așeză banchetă, cu picioarele afară apoi scoase lanterna și se lăsă pe vine.

La lumină talpa mea era roșie și udă. Un ciob mi se înfipsese în podul piciorului.

— Aduc trusa de prim ajutor, spuse. Nu te mișca.

Reveni cu trusa dar și cu o pătură pe care mi-o puse pe umeri. Nu realizasem că mi-e frig. Cînd te lupți pentru viața ta, sîngele începe să-ți clocotească. Acum

că nivelul adrenalinei începea să scadă, începeam să simt răcoarea dimineții și pentru prima oară mi-am dat seama că am brațele goale. La fel și umerii. Nu purtam decît obișnuitul tricou scurt și pantalonii de pijama care lăseau buricul la vedere. Nu m-aș fi gîndit că o să ajung să scap dintr-o clădire în flăcări, dar nu avusesem timp să-mi schimb hainele. Abia dacă apucasem să-mi salvez pantofii pentru nuntă.

Acum erau singurii pantofi pe care-i aveam.

Am strîns pătura în jurul meu și m-am întors să mă uit la casa mea în flăcări. Graba de a scăpa fusese prioritară, dar acum realizez că pierdusem tot: hainele, mobila, vesela, aparatele de bucătărie, toate lucrurile mele.

DeMarius fluieră lung. Am ridicat privirea și l-am văzut făcîndu-i semn unui medic. Am spus:

— E numai o bucătică de sticlă. Probabil o pot scoate cu unghiile.

— Nu te mișca, spuse el din nou.

A venit medicul DeMarius a ținut lanterna în timp ce tipul, care nu era nici Dwayne, nici Dwight, a turnat antiseptic pe talpa mea și a scos, cu o pensetă, așchia de sticlă. Puse un leucoplast pe rană și spuse:

— Acum e bine.

— Mulțumesc, răspunse DeMarius, aplecîndu-se să-mi pună picioarele în mașină. Apoi închise portiera.

Pentru o clipă, am stat acolo, mult prea obosită și n-am putut decît să mă afund în banchetă, bucuroasă că nu mă aflu în aerul rece, incapabilă, încă, să înțeleg gravitatea incendiului și urmările lui.

Am privit cum o mică mașină neagră s-a apropiat de intrarea în complexul de apartamente, a oprit la semnul unui polițist, apoi un chip cunoscut a apărut la geamul portierei. Polițistul a făcut un pas în spate și i-a semnalizat că poate trece iar Wyatt l-a depășit cu mica mea decapotabilă, parcînd-o pe iarbă, la distanță de foc. Pe cînd el își scotea picioarele lungi din mașină, m-am întins spre mînerul portierei ca să ies și să-l întîmpin. Brusc, nu-mi doream nimic mai mult decît brațele lui în jurul meu.

Degetele mele nu au găsit nici mînerul și nici altceva.

Mă rog, era o mașină de poliție. Ideea era ca oricine ar fi fost în spate să nu poată ieși.

Am ciocănit în geam. DeMarius se întoarse și mă privi cu sprîncenele ridicate.

— Lasă-mă să ies, am mimat și am arătat spre Wyatt. El se întoarse și, jur, o expresie ușurată i se întipări pe chip. Îi făcu semn lui Wyatt, acesta l-a văzut și pe el și pe mine, și omul meu adorat, a înclinat capul înainte de a se întoarce cu spatele.

Gestul m-a lăsat fără vorbe. Înțelegeam, în sfîrșit. Wyatt vorbise cu colegii prin radio și le spusese să mă

urce într-o mașină de patrulă și să mă țină acolo. Șarpele! Un șarpe desăvârșit! Cum îndrăznește? Mă rog, umblam desculță, înarmată cu un cuțit de bucătărie, căutînd-o pe măgărița care încercase să mă transforme în scrum, dar era o reacție de înțeles, nu? Una este să întorci celălalt obraz și cu totul alta să-ți incendieze cineva casa. Ce ar trebui să faci? Să întorci cealaltă casă? Nu prea cred.

Am bătut, iarăși, în geam, mai tare. DeMarius nici nu s-a uitat.

— DeMarius Washington! am spus cît mai tăios posibil, avînd în vedere că îmi simțeam gîtul ca un șmirghel. Dacă mă auzise, nu schițase niciun gest, dar făcuse cîțiva pași, depărtîndu-se de mașină și întorcînd spatele.

Furioasă, m-am trîntit la loc pe banchetă și, bombănind, am tras pătura, mai strîns, în jurul meu. M-am gîndit să-l sun pe Wyatt și să-i cer socoteală, dar ar fi însemnat să vorbesc cu el și în clipa asta eram hotărîtă să n-o fac. Nu voi vorbi cu el toată săptămîna.

Nu-mi venea să cred că dăduse ordin să fiu închisă în mașina de poliție. Să mai vorbești de abuzul putere! Dar nu era ilegal? Reținere ilegală. Numai criminalii trebuiau închiși în spatele unei chestii din astea, într-o zonă care, dacă mă gîndeam bine, mirosea a infractori.

Am strîmbat din nas și am ridicat picioarele de pe podea, ținîndu-le în aer. Numai Dumnezeu știe ce fel de

microbi mișunau pe acolo. Oamenii vomită pe bancheta din spate a mașinii de poliție, nu-i așa? Eram destul de sigură că simt și iz de urină. Și fecale. Wyatt știa ce chestii se petrec aici și tot mă închisese în locul ăsta. Cruzimea gestului mă indignase. Și aveam de gând să mă mărit cu acest om care era capabil să pună în pericol sănătatea viitoarei soții doar pentru că putea profita de situație?

Doamne, ce de puncte puteam adăuga la lista lui de păcate.

Pentru că fusesem atît de îngrijorată de lista asta, gîndul că o pot readuce la viață aproape că m-a înveselit. Aproape. Situația era atît de îngrozitoare că nici măcar lista nu o putea remedia.

Am bătut în geam cu pumnul.

— DeMarius! am țipat, sau mai bine zis, am gîjîit. Vocea îmi suna îngrozitor. DeMarius! Îți pregătesc o gogoasă cu cremă de budincă dacă mă lași să ies de aici.

Din mișcarea umerilor știam că mă auzise.

— Numai pentru tine, am promis, vorbind cît puteam de tare.

Abia dacă întoarse capul, dar i-am văzut privirea îndurerată.

— Te las să alegi: rom, lapte bătut sau cașcaval.

DeMarius rămase nemișcat cîteva secunde, apoi, cu un oftat adînc, veni la ușă. Da! Bucuroasă, am început să mă pregătesc să ies din închisoare care puțea.

Dar el lăsă geamul și mă privi cu ochi triști.

— Blair, spuse destul de tare ca să-l aud, oricît aș iubi gogoșile tale, nu le iubesc destul ca să-l contrazic pe locotenent și să fiu retrogradat. Apoi îmi întoarse spatele, reluându-și poziția.

La naiba. Meritase să încerc să-l mituiesc, dar nici nu-l puteam învinovăți că nu cedase.

Nemaiavînd nimic altceva care să-mi distragă atenția de la lucruri la care nu voiam să mă gîndesc, am aranjat pătura sub mine, m-am așezat în genunchi și m-am întors să-mi privesc casa, pe geamul din spate. Pompierii depuneau un efort uriaș să nu lase focul să ajungă la apartamentul vecin, dar știam că fumul gros și apa îl vor deteriora grav. Camioneta lui Wyatt și mașina alăturată erau pîrjolite, atît de puternică fusese dogoarea. În timp ce eu priveam, zidul din față se prăbuși cu un muget, trimițînd scînteii în toate părțile, ca artificiile de la Disney World.

Flăcările strălucitoare luminară, brusc, un chip. Un chip de femeie, în mijlocul mulțimii. Purta un hanorac, avea mîinile îndesate în buzunare și gluga trasă pe cap. Mai întîi am observat blondul pal al părului, apoi i-am privit fața. Un fior de neliniște m-a cutremurat. Era ceva vag familiar în legătură cu ea, ca și cînd aș mai fi văzut-o undeva, dar fără să pot preciza unde.

Însă nu privea la spectacolul creat de foc. Privea fix la mașina de poliție și la mine și, pentru o clipă, pe față i se citi triumful.

Era ea.

CAPITOLUL XIX

Am început să bat iarăși în geam, cît de tare puteam, țipînd:

— DeMarius! Uite-o! Spune-i lui Wyatt! Fă ceva, la naiba! Oprește-o! De fapt, *încercam* să țip.

Spatele lui DeMarius rămase întors, cu încăpăținare și, cu toate că auzea loviturile din geam, era clar că nu putea auzi nimic din ce spuneam, pentru că vocea aproape că-mi dispăruse. M-am înecat și am început să tușesc violent, forța spasmului aducîndu-mi lacrimi în ochi.

Asprimea din gît devenise dureroasă. Mă simțeam ca dată cu șmirghel pe dinăuntru, de la rădăcina nasului pînă în plămîni. Mă durea fiecare respirație. Probabil, inhalasem mai mult fum decît îmi imaginasem, chiar și cu prosopul ud pe față. Nici țipatul nu mă ajutase.

Cînd am reușit să stau dreaptă din nou, m-am uitat după nemernica ce îmi incendiase casa, dar ea dispăruse. Normal că plecase. Dorise să-și admire opera, să se bucure puțin, dar nu avea de gînd să rămînă prea mult în preajmă.

Pe față începură să-mi curgă lacrimi de furie și durere. Le-am șters cu un gest violent. Nu o voi lăsa pe nemernică să mă facă să plîng.

Am luat telefonul și l-am sunat pe Wyatt.

Pe jumătate, mă așteptam să nu răspundă și asta ar fi intensificat supărarea pe el atît de mult încît nu eram sigură că-mi va trece pînă să depunem actele. Stînd în genunchi pe banchetă, m-am uitat după el, în timp ce ascultam soneria telefonului. Apoi l-am văzut. Mai înalt decît majoritatea bărbaților din jur, cu capul puțin înclinat ascultîndu-l pe șeful pompierilor țipînd ca să acopere zgomotul. L-am văzut luînd telefonul. Probabil îl lăsase pe vibrație, un gest inteligent avînd în vedere gălăgia din jur. Îi mai spuse ceva șefului, verifică cine sună, apoi deschise telefonul și îl puse la o ureche în timp ce o apăsa cu mîna pe cealaltă.

— Mai ai puțină răbdare! zberă în telefon.

Am deschis gura să explodez la el, să urlu că o lasă să scape și n-am putut scoate niciun sunet. Nici măcar un scîncet.

Am încercat din nou. Nimic. Vocea îmi dispăruse complet. Am început să bat frenetic cu unghiile în microfonul telefonului, încercînd să-l fac să se uite la mine. Nu avea cum să audă din cauza zgomotului. Frustrarea mi-a oferit o clipă de inspirație și am început să dau cu aparatul în geamul portierei.

De luat aminte: telefoanele celulare nu sînt foarte robuste.

Blestemăția s-a dezmembrat în mîna mea, bateria a căzut, capacul a zburat pe podea, unde, din punctul meu de vedere, putea să rămână o veșnicie, pentru că nu aveam de gînd să pipăi după el. O altă componentă micuță s-a făcut și ea nevăzută, una peste alta, fusese un efort inutil.

L-am privit pe Wyatt închizînd telefonul și punîndu-l înapoi la centură. Nu a privit nici măcar o dată în direcția mea. Măgarul!

Ce altceva mai aveam în geantă? Cuțitul, normal, dar tăind tapiseria nu aș fi rezolvat nimic și m-ar și costa destul pentru sînt destul de sigură că municipalitatea nu trece cu vederea distrugerea unei mașini de poliție. Cuțitul nu-mi era de folos. Mai era portofelul, carnetul de cecuri, rujul, șervețele, pixuri, carnetul de programări... Minunat! Acum ajungem undeva. Am rupt o foaie din carnet, am luat un pix și la lumina nefirească și pîlpîitoare am scris: SPUNE-I LUI WYATT CĂ CEA CARE MĂ URMĂREȘTE E AICI. AM VĂZUT-O ÎN MULȚIME.

Am lipit biletul de geam, apoi am început din nou să bat, frenetic. Și am bătut, și am bătut însă DeMarius, fir-ar el de încăpățînat, refuza să se întoarcă și să se uite la mine.

Mîna începea să mă doară. Dacă nu mi-ar fi fost teamă de o altă contuzie, aș fi dat cu capul de geam. Deja mă simțeam ca și cînd aș fi lovit un perete. Dacă aș fi fost încălțată, aș fi dat cu picioarele în sticlă. Erau o mulțime de „dacă” și toți împotriva mea.

Am pus biletul jos și am început să zgîlții grilajul ce separa partea din față a mașinii de partea din spate, care îi proteja pe polițiști. Nu era făcut să se miște, altfel o mulțime de oameni, mai puternici decît mine l-ar fi scos deja. Efort inutil.

Nu puteam face nimic. Am pus iarăși biletul pe geam, am pus fruntea peste el, am închis ochii și am așteptat. În cele din urmă, cineva mă va lăsa să ies și vor afla toți ce idioți erau.

La cîtă atenție mi se dădea, nebuna putea veni pe cealaltă parte a mașinii de poliție și să tragă în mine prin fereastră. L

La acest gînd, m-am ridicat și m-am uitat în jur, dar nu se vedea nimeni.

Mi-am amintit că în geantă pusesem și niște gumă de mestecat. Am căutat orbește pînă am găsit pachetul, am scos o bucată și am început să mestec. Cioflăind, am mai rupt o foaie din carnet și am scris: UITĂ DE JAZZ ȘI SALLY! NUNTA NU VA MAI AVEA LOC!!!! Cînd guma a fost destul de moale, am scos-o din gură și cu jumătate am lipit biletul despre nebună iar sub el, cu cealaltă jumătate, am pus biletul despre nuntă.

Apoi am mai luat o bucată de gumă și am mai rupt o foaie de hîrtie.

Pentru că geamul era alunecos, am avut nevoie de întreaga bucată de gumă ca să lipesc. Pe bilet scria: NEMERNICILOR.

Pachetul de gumă avea zece lame. Le-am folosit pe toate.

Pînă să mă observe cineva, tencuisem cu mesaje toate geamurile părții din spate a mașinii. Și pe cele din laterale și pe cel din spate.

Printr-unul din locurile rămase goale, nu că ar fi fost multe, am văzut un ofițer de patrulă aruncînd o privire spre mașină, ceva de genul: Ce naiba? Apoi a atenționat pe altcineva și a arătat cu degetul. Au observat și alții gestul și s-au întors să privească. Asta a băgat-o de seamă pînă și DeMarius, cu toate că țipetele, cît încă mai putusem să țip, și bătăile în geam le ignorase. S-a întors și a văzut biletele. Începu să rînjească, dădu din cap și, scoțînd lanterna, se apropie de mașină.

I-am întors spatele și am încrucișat brațele peste piept. A naibii să fiu dacă mă voi ruga să mă lase să ies cînd, oricum, nu mai avea rost.

DeMarius luminează biletele cu lanterna sau, cel puțin, pe cele două de pe portieră. O clipă mai tîrziu, l-am auzit țipînd. Deschise portiera brusc, smulse biletul despre

nebună și trânti portiera, închizînd-o la loc. Chiar dacă aş fi putut protesta, nu m-ar fi auzit pentru că alerga spre Wyatt.

Locul gol de pe geam era inestetic. Nu se terminaseră lucrurile pe care le aveam de spus, așa că am scris alt bilet și l-am lipit pe geam. A trebuit să folosesc aceeași gumă de la biletul anterior, dar era încă elastică. Ceea ce era bine. Nici în ruptul capului n-aș mai fi băgat în gură guma de pe geam.

Nu m-am uitat la Wyatt să-i văd reacția. Nu-mi păsa, pentru că orice ar fi făcut acum, era prea târziu. Nebuna dispăruse de mult iar eu eram atît de supărată că vorbele erau de prisos.

L-am văzut pe Wyatt venind spre mașina de poliție, cu chipul întunecat. M-am tras spre mijlocul banchetei și am strîns pătura în jurul meu.

El a venit pe partea stîngă. În timp ce deschidea portiera, m-am tras cît mai mult spre partea opusă. Wyatt se aplecă și țipă la mine:

— Ești sigură? Poți să o descrii? Unde era?

Voiam să spun atît de multe, începînd cu: la ce bun acum? A plecat de mult. Mulțumesc că ești un măgar. Dar nu puteam scoate niciun sunet, așa că nici nu am încercat. Dar am apucat carnetul și am scris furioasă: blondă, purta un hanorac, ERA în mulțime. Am smuls pagina și i-am dat-o. A o căuta acum era un efort inutil.

Nu rămăsese în preajmă, dar el nu mă va putea acuza că nu cooperez. Ea scăpase, era, total, vina lui și intenționam să mențin situația așa.

Uneori, a fi superior din punct de vedere moral era singura cale.

Wyatt citi rapid biletul, i-l dădu lui DeMarius și începu să dea ordine *în timp ce închidea, din nou, portiera.*

Nu existau destule cuvinte pentru indignarea mea.

CAPITOLUL XX

În cele din urmă, Wyatt se întoarce la mașina de poliție, dar cerul începuse să se lumineze, semn că stătusem în blestemata de mașină ore întregi. Din apartamentul meu nu mai rămăsese nimic în afară de resturi, duhoare, fum și cenușă. Camioneta lui Wyatt era pîrjolită. La fel și mașina parcată lângă ea. Familia din apartamentul vecin stătea împreună. Copiii cu ochii măriți și fețe serioase, părinții ținându-se de mîna și ținînd copiii. Casa lor nu era total distrusă, dar nu vor locui în ea multă vreme.

Ce făcusem ca cineva să mă urască atît de mult încît, nu numai să nu-i pese că mă ucide pe mine, dar să nu-i pese că ucide și persoane nevinovate? Adică și alte persoane nevinovate, pentru că nu reușeam să găsesc ceva de care aș fi atît de vinovată încît uciderea mea să fie justificată. Încerc să nu încalc legi importante. Îmi plătesc taxele iar dacă cineva îmi dă restul mai mult decît trebuie, întotdeauna returnez banii în plus. Dau bacșiș. Nu exista un motiv logic pentru această răutate și distrugere.

Ceea ce înseamnă că motivația este una illogică, nu? Aveam de-a face cu o psihopată. Nebunii au o gândire întortocheată.

Wyatt se plimbă cu pași mari prin resturi. Furia și frustrarea îi erau evidente. Lovi cu piciorul o bucată de lemn. Știam că nu au prins-o pe blondă pentru că nu văzusem pe nimeni escortat la o altă mașină de poliție. Nu, această onoare îmi era rezervată. *Mie, victimei!* Dar nici nu mă așteptam să fie găsită, pentru că plecase de mult, înainte ca cineva să-mi dea atenție. Insigna lui Wyatt era prinsă la curea, era înarmat iar fața și brațele îi erau înnegrite de fum. Un incendiu nu e ceva curat. Îmi imaginam cum arătam eu. În definitiv, fusesem în mijlocul flăcărilor. Să zicem că era o minune că DeMarius mă recunoscuse în mulțime, cu toate că era posibil ca tocmai funinginea să mă fi dat de gol.

Deschizînd portiera, Wyatt întinse mîna spre mine.

— Hai. Mergem acasă.

Eu nu mai aveam casă, mulțumesc și nici intenția de a merge la el. Nu aveam intenția de merge nicăieri cu el. Mă gîndeam să merg la secție, cu DeMarius, că tot eram în mașina de poliție.

Bineînțeles, nu am spus nimic, pentru că nu puteam scoate niciun sunet. M-am tras spre partea dreaptă a banchetei, înfășurată în pătură privind, fix, înainte.

— Blair. Tonul îi era amenințător, dar se abținu să spună ceva. Se aplecă și mă trase, cu tot cu pătură, afară

din mașină, apoi mă luă în brațe. Din cauza păturii nu puteam să mă opun, așa că am continuat să privesc fix.

— Să dea cineva jos biletele astea, ordonă și DeMarius începu să tragă hîrtille din suporturile de gumă care au rămas pe geamuri. A strîns și bucățile telefonului meu mobil și a luat și geanta care căzuse cînd Wyatt m-a tras afară. Le-a dat pe toate unei femei ofițer pe care nu o cunoșteam

— Ce s-a întîmplat cu telefonul tău? se încruntă Wyatt.

DeMarius se ridică din mașină, cu cuțitul meu de bucătărie în mîină.

— Sfinte! comentă scurt.

Probabil cuțitul căzuse din geantă. Un grup de polițiști, unii în uniforme alții în haine civile, se adunară privind cuțitul. Lama lată avea vreo douăzeci de centimetri și, cu tot cu mîner, cuțitul măsura cam treizeci. Eram mîndră pentru că arăta impresionant.

Wyatt oftă.

— Pune-l în geantă, spuse.

Polițista care avea geanta mea o deschise ca DeMarius să depoziteze în ea cuțitul, apoi spuse:

— Stai puțin. Scoase din geantă pantofii pentru nuntă.

Erau frumoși. Scînteiau de la strasuri iar baretele arătau ca niște opere de artă. Nu erau niște încălțări pe

care să le porți la muncă, doar dacă erai dansatoare în Las Vegas. Numai privindu-i și te rupeai de realitate. Erau magici. Erau o fantezie trezită la viață, ca și când Tinker Bell apăruse, brusc, în mîna polițiștei.

— Nu vreau să riscăm să stricăm minunile astea, spuse ea pe un ton plin de admirație. Pune cuțitul la fundul genții.

Doamne, nici nu-mi trecuse prin cap. Dacă, fără să vreau, mi-aș fi zgîriat pantofii?

DeMarius așeză cuțitul în geantă, apoi polițista puse, cu atenție, pantofii deasupra. DeMarius începu să răsfoiască biletele. Răsăritul era foarte aproape, așa că putea citi fără lumina lanternei. Ochii i se măriră și scoase un sunet ca și când s-ar fi înecat.

— Ce este? întrebă cineva pe care l-am recunoscut. Era detectivul Forester care se întinse să ia hîrțile. Le răsfoi la rîndul lui, i se măriră și lui ochii și încercă să-și acopere rîsul, tușind.

Wyatt oftă iarăși.

— Dă-le încoace, spuse obosit. Pune-le în geantă alături de armă și articolul de modă. Mă ocup mai tîrziu de ele.

DeMarius apucă biletele și le îndesă grăbit în geantă iar Wyatt se răsuci să o ia cu mîna de sub genunchii mei. Le-am aruncat o privire lui DeMarius și detectivului Forester. Îmi spuseseam părerea în biletele

acelea și ei se amuzau? Era bine că nu puteam scoate niciun sunet, pentru că dacă aș fi spus ce gîndeam, mai mult ca sigur aș fi fost arestată.

— Succes, reuși să spună Forester, bătîndu-l pe Wyatt pe umăr. Nu a spus și „O să si nevoie”, dar sînt convinsă că asta a gîndit.

În timp ce Wyatt mă ducea la mașină, refuzam să privesc în sus, spre el, așa că m-am uitat la pompierii care își strîngeau furtunurile, în timp ce doi oameni pe a căror uniforme scria „Inspector Pompieri” căutau indicii prin resturile înnegrite. Mulțimea de privitori se împrăștia. Unii mergeau la muncă, alții își pregăteau copiii pentru școală. Și eu ar fi trebuit să fac diverse, dar majoritatea dintre ele necesitau haine și discuții, așa că intuiam că vor fi probleme.

Nu doream să vorbesc cu Wyatt, dar, deocamdată, era singurul meu mijloc de comunicare, cel puțin pînă ajungeam în fața unui computer. Va fi nevoie să-i scriu bilete.

Cînd am ajuns la mașină, m-a lăsat jos, ținînd mîna stîngă în jurul meu în timp ce deschidea portiera cu mîna dreaptă. Am rearanjat pătura ca să mă pot sui singură în automobil, dar a trebuit să mă lupt un pic cu materialul. Pînă ce Wyatt s-a așezat la volan, îmi eliberasem mîinile și m-am întins după geantă.

El a tras-o ca să nu ajung la ea.

— Nu prea cred, spuse. Am văzut cât de mare e cuțitul ăla.

Aveam nevoie de carnet, nu de cuțit. Nu că nu ar fi fost tentant. Acceptînd inevitabilul, am întins palma stîngă și am minat scrierea. Apoi am arătat spre geantă.

— Cred că ai scris destule bilete, mormăi Wyatt, punînd cheia în contact.

L-am lovit peste braț, nu tare, doar cât să-i atrag atenția. Am arătat spre gît, am scuturat capul, apoi am folosit gesturi de rugămintă pentru carnet și pix.

— Nu poți vorbi?

Am clătinat capul. În sfîrșit pricepuse!

— Deloc?

Am scuturat capul iarăși.

— Minunat, spuse cu satisfacție, pornind motorul și punînd mașina în mișcare.

Pîna să ajungem acasă la el, eram așa de furioasă că abia puteam sta pe loc. De îndată ce a oprit, mi-am desfăcut centura de siguranță și am pornit, rapid și hotărît, spre casă, unde am ajuns înaintea lui. Am intrat glonț în jalnicul lui birou și am apucat un carnet și un pix. Wyatt era chiar în urma mea, încercînd să mi le ia din mîină, dar s-a oprit vîzînd că scriu instrucțiuni, nu insulte.

SUN-O PE MAMA! A fost prima directivă. Am subliniat de trei ori și am pus patru semne de exclamare.

Mă privi, îngustîndu-și ochii, dar înțelese înțelepciunea cererii. Aprobă din cap și luă telefonul.

În timp ce el vorbea, punînd-o pe mama la curent cu veștile proaste despre apartamentul distrus de foc, dar și cu cele bune, nu eram rănită, eu am continuat să scriu.

În primul rînd și cel mai important, aveam nevoie de haine, doar ceva ce să port azi ca să pot merge la cumpărături. Am înșirat: sutien, chiloți, blugi, pantofi și o bluză, dar și un foehn și o perie de păr. I-am dat lista lui Wyatt iar el i-a citit-o mamei. Mai departe știam că se va ocupa ea.

Următorul telefon era pentru Lynn, la *Great Bods*. S-ar fi putut să întîrzie azi.

— Crezi? pufni Wyatt, dar formă numărul.

Următoarea pe listă era compania de asigurări, dar nu era încă deschis. Pentru că doream să fu corectă, am scris și compania de asigurări a lui Wyatt. Și el avea lucruri de care trebuia să se ocupe. Apoi am început să fac o listă cu ce aveam nevoie să cumpăr. Abia începusem pagina a doua, cînd Wyatt îmi trase carnetul din mînă și mă ridică de pe scaun.

— Îți poți organiza cumpărăturile mai tîrziu, spuse, împingîndu-mă spre scări. Ar trebui să te vezi. Amîndoi avem nevoie să facem duș.

Nimic de contrazis aici. Dar nu aveam nevoie de un duș alături de el. M-am tras din mîna lui, aproape căzînd

din pricina efortului, și am ridicat palma, ca un polițist în trafic. Cu fălcile strânse, am arătat spre el, apoi spre mine și am dat din cap în semn de negație.

— Nu vrei să faci duș cu mine? întrebă cu inocență. Să-l ia naiba, știa ce furioasă sînt și profita de laringita mea.

Bine, atunci. Să vedem dacă pricepe. Am arătat, din nou, cu degetul spre amîndoi și am făcut cu mîinile semne rapide care descriau o partidă de sex, apoi am scuturat capul mai hotărît decît înainte. El rînji.

— Habar n-ai cum arăți, altfel nu ai crede că mă gîndesc la sex. Hai să te speli, apoi vom merge la secție unde vei putea răspunde la niște întrebări și vei da o declarație. Se corectă imediat. Vei scrie o declarație.

Aveam idee despre cum arătam pentru că îl vedeam pe el. Asta nu mă făcea să fiu mai puțin îngrijorată de intențiile lui. Țsta era Wyatt. Continuu în călduri. Știam cum operează. Nu de puține ori făcuserăm sex la duș.

La etaj existau trei băi, dar conform ideilor lui despre decorare, doar în una singură existau prosoape. Am mers înainte, am apucat din dulapul din baia principală două prosoape, șampon și balsam, una dintre cămășile lui și un halat și am ieșit.

— Hei! Unde te duci?

Am arătat în direcția unei alte băi și l-am lăsat să-și facă singur duș. Trebuia să mediteze la imensitatea

păcatelor pe care le comisese.

Dar avea dreptate despre cum arătam. Odată ajunsă în siguranță în spatele ușii încuiate a băii, m-am privit în oglindă și, dacă aș fi avut grai, aș fi gemut. Pleoapele îmi erau umflate și roșii, eram acoperită de ceva lipicios iar nările și zona din jurul gurii erau negre ca iadul. Părul se întărise de la cenușă. În niciun caz săpunul și șamponul obișnuite nu puteau scoate mizeria.

Am coborât și m-am oprit o clipă cîntărind. Detergent de vase sau detergent de rufe? Am decis că cel de vase era mai puțin corosiv, dar destul de puternic încît să scoată cenușa uleioasă. Am luat sticla de sub chiuveta din bucătărie și m-am întors la etaj.

O jumătate de oră mai târziu, cu toate că folosisem doar apă călduță și o oprisem de tot în timp ce mă frecam cu buretele, apa caldă se terminase. Nici nu era de mirare. Ne spălam amîndoi. Palmolive-ul făcuse o treabă minunată. Îndepărtase toată funinginea, chiar dacă părul îmi arăta ca o claie de paie. Nu era o problemă. Aveam șamponul și balsamul cu care am consumat și mai multă apă. Ștergîndu-mă cu prosopul, mi-am cercetat fața în oglindă. Ochii erau în continuare roșii, dar fără urmă de negreală. Pe picioare și pe mîini mai erau puncte întunecate, dar nu voiam să-mi iau pielea de pe mine încercînd să le îndepărtez.

Bineînțeles, nu aveam lenjerie intimă. Nu lăsasem

niciun fel de haine la Wyatt în nopțile petrecute acolo. Cu senzația că sînt ridicolă dezbrăcată, mi-am pus cămașa lui și halatul pe deasupra. În cele din urmă, mi-am înfășurat părul ud cu un prosop și am coborît să aștept să apară cineva cu hainele cerute.

Wyatt era în bucătărie. Se bărbierise, îmbrăcase un costum și își pusese cravată. Erau hainele obișnuite pentru muncă. Pusese la făcut cafea și l-am binecuvîntat pentru asta, chiar dacă eram supărată pe el. Stătea în picioare, cu biletele mele în mîină, răsfoind printre ele.

Cînd am ajuns în dreptul ușii, ridică privirea, uimit. Ochii i se întoarseră la unul dintre bilete.

Chiar și de unde mă aflam puteam vedea ce scrie, pentru că folosisem majuscule. Pe acea hîrtie declarasem:

WYATT E UN MĂGAR

CAPITOLUL XXI

L-am ocolit de departe și m-am dus să-mi pun o cană de cafea, în timp ce el continua să citească biletele. Alese altul, întinse mîna și citi:

— „Am nevoie de o pușcă”. E, ăsta e un gînd care, probabil, mi-a pus tot departamentul pe jar.

Eu credeam că e o idee bună. În clipa asta, aveam nevoie de una. A-i face fundul varză cu gloanțe cu sare m-ar fi binedispus. I-am întors spatele și m-am cufundat în visare, sorbind cafeaua, îndeletnicire mult mai dificilă decît mă așteptam. Gîtul nu dorea să coopereze. Nu voia să înghită. Alunecînd în jos, licoarea neagră înmuie durerea cu căldură. De obicei, lichidele calde ajută la durerile de gît și îmi doream vocea înapoi. Aveam multe de spus!

Trebuia să scriu o listă cu tot ce doream să exprim, ca să nu uit nimic. Și mai trebuia să revin la lista cu păcatele lui Wyatt, pentru că va fi una lungă și satisfăcătoare.

Mă înconjură cu brațele pe la spate și-și odihni obrazul pe prosopul cu care îmi înfășurasem părul.

— Vorbeai cu mine la telefon și acum, dintr-o dată, nu mai scoți un sunet. Chiar e ceva în neregulă cu gîtul tău sau doar nu vorbești cu mine?

Am sorbit din cafea cu grijă. Ce era să fac, să-i răspund?

M-am gîndit să-i trag un cot în coaste, dar antrenamentul de polițist îl făcea periculos, plus că nu mă lăsa niciodată să cîștig. O aroganță din partea lui pentru că ar fi fost politicoș să mă lase din cînd în cînd să cîștig. Și-apoi, nu eram îmbrăcată decît cu cămașa lui și halatul, amîndouă prea largi pentru mine. Dacă ne încăieram, halatul ar fi căzut imediat, cămașa s-ar fi ridicat pînă la gît și știți ce s-ar fi petrecut mai departe.

Am preferat, pentru că știam că îl va necăji mai tare, să pun cana jos și, calm, să-i dau brațele la o parte. După ce mi-am mai pus cafea, am luat cana cu mine și m-am așezat la masă. Atenția mi-a fost distrasă de geanta pusă în mijlocul mesei. N-o observasem pînă atunci pentru că fusesem preocupată să mă lupt cu Wyatt deci vă puteți da seama ce efect oribil avea el asupra mea. Nu uitasem de geantă sau de pantofi în timp ce mă luptam pentru viața mea, dar adăugați-l pe Wyatt ecuației și-mi pierd total puterea de concentrare. Înfricoșător.

O clipă, m-am întrebat dacă lăsase cuțitul acolo sau mă dezarmase. Voi verifica mai tîrziu. Acum aveam ceva

de comunicat. Am tras carnetul spre mine și am început să scriu. După ce am terminat, am răsucit carnetul și l-am împins spre cealaltă parte a mesei.

Își mai puse și el cafea și se apropie de masă, încruntându-se un pic în timp ce citea.

Și una și alta. Am tușit mult de la fumul inhalat, apoi mi-am forțat și mai mult gâtul țipând ca să atrag atenția CUIVA când am văzut-o pe blondă în mulțime. Plus că nu vorbesc cu tine și nunta nu va mai avea loc!!

— Da, spuse el pe un ton mucalit. Am văzut biletul despre nuntă. Ridică privirea. Ochii verzi se îngustară și începură să lucească în timp ce mă privea fix. Să lămurim ceva. Orice ar trebui să fac pentru a te proteja, voi face, indiferent cât de tare te superi. A te pune în mașina poliției și a te ține acolo a fost cea mai bună modalitate de te feri de pericole și probleme. Nu-mi voi cere scuze pentru asta. Niciodată. Pricepi?

Avea un real talent de a răsuci situațiile, recunosc. Putea susține un punct de vedere și putea răsuci o frază astfel încât doar cineva mic și meschin l-ar fi contrazis. Nu-i nimic. Nu mă deranjează să fiu meschină. Am întins mâna și am tras carnetul spre mine.

Nu mai sînt problema ta. De îndată ce ajunge cineva aici cu haine pentru mine, plec fără să mă uit înapoi.

— Asta o crezi tu, spuse calm, după ce citi. Fundulețul tău rămîne aici, unde pot fi cu ochii pe tine.

Nu poți sta cu nimeni din familie pentru că i-ai pune și pe ei în primejdie. Cineva încearcă să te omoare și nu-i pasă dacă rănește și pe altcineva atît timp cît ajunge la tine.

La naiba! Avea dreptate. Am scris:

Voi sta la hotel.

— Nicidecum. Vei sta aici.

Era ceva de scos în evidență în legătură cu asta.

Și dacă mă urmărește cineva aici? Ai fi la fel de mult în pericol ca oricine altcineva. Și ești chemat destul de des noaptea.

— Mă voi ocupa de aspectul ăsta, spuse după ce făcu o pauză ca să citească ce scrisesem, dar nu destul de lungă, deci nici măcar nu se gîndise bine. Trebuie să ai încredere în mine. Un incendiator lasă indicii în urmă, plus că e o procedură obișnuită ca privitorii de la locul unei crime sau al unui incendiu să fie filmați și le-am explicat tuturor cînd veneam spre tine că, mai mult ca sigur, era vorba despre un foc pus intenționat. Un polițist filma mulțimea cu mult înainte ca tu să o descoperi pe blondă. Tot ce ai de făcut e să ne-o arăți pe film și, mai departe, ne ocupăm noi.

Asta era o ușurare. Wyatt habar nu avea cît de mare, pentru că nu fusese cu mine în apartamentul plin de flăcări. Totuși, aș fi fost mult mai ușurată dacă blonda s-ar fi aflat deja în arest, unde ar fi și fost dacă el nu m-ar fi închis în mașina aceea mizerabilă.

Am scris:

Îi cunosc chipul. Am mai văzut-o undeva, dar nu-mi dau seama unde.

— Atunci, poate cineva din familia ta sau unul dintre angajați o va recunoaște. Bineînțeles, ai văzut-o când te urmărea, așa că poate de aceea ai recunoscut-o.

Era logic ce spunea, dar... greșea. Am scuturat capul. După ce mă urmărise, nu aș fi putut spune despre ea decît că era femeie.

Zgomotul unei mașini pe alee ne-a atras atenția și Wyatt s-a ridicat în picioare. Sunetul a continuat în spate, ceea ce însemna că e fie un membru de familie, fie un prieten. Oricine altcineva folosea ușa din față. El deschise ușa dinspre garaj și spuse:

— E Jenni.

Wyatt o sunase pe mama cu mai puțin de o oră în urmă, așa că eram uimită că cineva ajunsese, deja, aici, cu haine. Jenni dădu buzna în bucătărie cu două plase de la Wal-Mart.

— Ai o viață foarte interesantă, comentă ea, punînd plasele pe masă.

— Niciun moment de plictiseală, aprobă Wyatt sec. Și mai are și o laringită totală de la fumul inhalat, așa că scrie bilete.

— Înțeleg, spuse Jenni ridicînd unul pe care scrisesem NESIMȚIȚILOR. Îl studie o clipă. Și e și foarte

supărată. Era cu spatele la Wyatt așa că el nu văzu când ea făcu, malițios, cu ochiul.

Singurul lui răspuns a fost un pufnit.

— Să depășim momentul, spuse Jenni degajat, deschizînd plasele. Eram trează și îmbrăcată când a sunat mama, așa că m-am oprit la Wal-Mart. Sînt doar obiecte de bază, dar nu ai nevoie de mai mult astăzi, nu? Blugi, două bluze drăguțe, două seturi de lenjerie, un foehn și o perie rotundă, rimel, o periuță și pastă de dinți. Și o cremă hidratantă. A, și o pereche de mocasini. Nu pot garanta că sînt comozi, dar sînt simpatici.

Am luat chitanța, aprobînd din cap cumpărăturile și apoi am scos carnetul de cecuri ca să-i înapoiez banii. Pentru că stătea în picioare, observă pantofii pentru nuntă și trase aer în piept.

— Doamne! Luă unul în mîină. De unde i-ai luat?

M-am oprit din scris cecul și am trecut la carnet pe care am notat numele magazinului. Nu m-a întrebat cît au costat și nici eu nu am spus. Unele lucruri sînt irelevante. Erau pantofii pentru nunta mea. Prețul nu era un factor în decizia de a-i cumpăra.

— Ești așa de norocoasă că îi aveai în geantă, spuse Jenni.

Am terminat de scris cecul și i l-am dat. Apoi am scuturat capul și am scris:

Nu erau. A trebuit să mă întorc și să-i iau.

Bineînțeles că Wyatt a văzut gestul și a venit să citească. M-a privit uimit pentru o clipă, apoi a izbucnit:

— Ți-ai riscat viața pentru o pereche de pantofi?

L-am privit exasperată și am explicat în scris:

Erau PANTOFII MEI DE MIREASĂ. La vremea aia mai credeam că mă voi mărita cu tine. Acum știu mai bine.

— Biiine, spuse Jeni, apucînd cecul și răsucindu-se pe călcîie continuă. Am plecat.

Niciunul dintre noi nu i-am dat atenție cînd a ieșit pe ușă. Wyatt era de-a dreptul furios.

— Te-ai întors într-o idioată de clădire în flăcări ca să iei o pereche de pantofi? Nu-mi pasă nici dacă sunt placați cu aur!

Am luat carnetul și am scris:

La drept vorbind, nu. Eram încă ÎN DORMITOR cînd mi-am amintit de pantofi așa că m-am dus la debara și i-am luat.

Am aruncat pixul pe masă, mi-am adunat hainele și accesoriile și am dus totul sus. Și nu în dormitorul principal.

În siguranță, încuiată în baia pe care o folosisem și mai devreme, i-am mulțumit în gînd lui Jenni că-și amintise de mărunțișuri. Mi-am periat dinții, m-am dat cu crema hidratantă, pielea mea avea mare nevoie după expunerea la atîta căldură și funingine și de la frecatul

cu detergentul de vase, apoi mi-am uscat părul. După ce m-am îmbrăcat m-am simțit iarăși om. Foarte obosită, dar om.

Cînd am coborît, Wyatt încă mă aștepta, nu că aș fi crezut că va pleca fără mine. Privirea îi era, încă, întunecată dar spuse:

— Trebuie să mănînci ceva.

Stomacul meu era de acord, dar gîtul refuza categoric. Am dat din cap și am arătat spre gît.

— Atunci bea niște lapte. Asta poți. Wyatt avea întotdeauna lapte în casă, pentru cereale. Sau niște fulgi de ovăz. Așează-te și eu fac niște ovăz cu lapte.

Era hotărît și, probabil, avea dreptate. Amîndoi aveam nevoie să mîncăm după noaptea de coșmar. Părea că trecuseră zile întregi de cînd dusesese la circă, pentru analiză, aparatul meu telefonic, dar trecuseră doar douăsprezece ore. Timpul zboară cînd sări de la etajul unei clădiri în flăcări, escaladezi garduri și ești închis într-o mașină de poliție mizerabilă ore în șir în timp ce o nebună se strîmbă la tine.

Wyatt își scoase haina și pregăti două boluri de ovăz instant, adăugînd în al meu destul zahăr și lapte ca să aibă consistența unei supe. Cu grijă, am gustat. Era bun și fierbinte și destul de moale ca să pot înghiți chiar dacă mă făcea să tușesc. Tușitul nu era distractiv. M-am abținut pînă am mîncat jumătate din porția de ovăz, dar

tusea care urma fiecărei înghițituri mă irita pe gât și fiecare îmbucătură părea șmirghel, așa că am renunțat. Poate ar trebui să supraviețuiesc următoarele zile doar cu lapte, iaurturi și jeleu.

Am curățat masa împreună, nu că reprezenta vreun efort cine știe ce. Două boluri, două linguri, două căni de cafea. Când totul a ajuns în scurgătorul de vase, mi-am luat geanta, da Wyatt scosese cuțitul, apoi l-am privit mimînd cheia răsucindu-se în contact.

— Sînt încă în mașină, spuse el, referindu-se la Mercedesul meu. El va merge cu mașina de serviciu, un Crown Vic. Uram ce se petrecuse cu Avalanche-ul. Văzusem cum unul dintre cauciucurile din față luase foc. Chiar dacă pompierii l-ar fi udat imediat, daunele erau mult prea mari. Flăcările fiind atît de aproape, vopseaua se scorojise, farurile și motorul se topiseră și tot așa. Wyatt era calm în ce privește mașina, dar cred că asta se datora faptului că fusese la destule incendii ca să-și dea seama că nu mai era nimic de făcut.

Dă-o încolo de camionetă, spusese. Tu ești bine?

La naiba. Nu era simplu să stai supărată pe un bărbat care te iubea la fel de mult cum îl iubeai și tu.

Și șarpele continua să mă submineze trăgîndu-mă aproape de el pentru un sărut lung și înfometat. Apoi ridică fruntea să mă privească, zîmbi cu jumătate de gură și mă sărută iarăși.

— A, da, spuse. Nunta va avea loc.

CAPITOLUL XXII

Wyatt a stat în spatele meu tot drumul pînă la secție, nu că ar fi existat prea multe șanse de a fi urmărită de acasă de la el. Nimeni nu ne urmărise după ce am plecat de la scena incendiului iar Wyatt nu avea telefonul înregistrat în cartea de telefon, așa că era la fel de simplu de localizat ca mine. Eu nu avusesem niciodată un număr neînregistrat, niciodată nu încercasem să mă ascund de cineva. Bineînțeles, dacă cineva știa unde lucrezi, el sau ea știa unde și cînd să te găsească.

Ceea ce mă determina să mă întreb dacă nu cumva toate astea nu au cumva legătură cu *Great Bods*. Femeia pe care o văzusem în mulțime era o persoană pe care o mai văzusem înainte. Nu era complet străină. Avea o legătură cu mine. Doar că nu puteam localiza chipul ei, nu-i puteam da un nume. Nu îi cunosc personal pe toți membrii *Great Bods*, dar le recunosc fețele ceea ce, dacă mă gîndeam bine, elimina centrul ca legătură între mine și ea. Cînd vezi pe cineva care ți se pare cunoscut, dar nu știi de unde, e din cauză că respectivul nu se află în

mediul său. Asociind fața blondei cu *Great Bods* nu apărea nicio revelație, nici un indiciu că aş cunoaște-o, ceea ce însemna că oriunde aş fi văzut-o înainte, acel loc nu era centrul meu.

Și mai însemna că lucra undeva în altă zonă a contactelor pe care le aveam: băcănie, mall, bancă, poștă, poate chiar la UPS. Oricît aş fi încercat, nu reușeam să o asociez cu o locație familiară.

Cînd am ieșit din lift în camera aglomerată și zgomotoasă a departamentului, s-au întors capete spre noi și rînjete largi au înflorit pe majoritatea fețelor. Cei care erau încătușați de scaune nu rînjeau și nici cei care depuneau plîngerii. Rînjeau doar polițiștii.

Eram un pic rănită. Ce era atît de amuzant la faptul că apartamentul meu fusese transformat în cenușă?

Am aruncat o privire spre Wyatt, să văd dacă el observase amuzamentul general. Privirea lui era ațintită spre ușa biroului și pe ea se afla un bilet. Nu s-a oprit pînă nu am ajuns destul de aproape ca să-l poată citi: WYATT E UN NESIMȚIT ȘI NUNTA NU VA MAI AVEA LOC! Nu era unul dintre biletele mele, dar, în mod cert, includea elemente din două dintre ele.

M-am răsucit pe călcîie privind spre camera largă. Unii dintre polițiști aproape că se înecaseră încercînd să-și stăpînească rîsul. Făceau haz de biletele mele.

— Niciunul dintre voi, am spus tare, nu m-a lăsat să

ies din mașina aia.

Mai bine zis, am încercat să vorbesc tare, pentru că uitasem că nu puteam. Din gură nu mi-a ieșit niciun sunet. Era umilitor să stau acolo, cu gura deschisă.

Dar intenționez să fac o listă cu ratați și să îi trec pe toți.

Calm, Wyatt scoase biletul.

— Nunta a revenit în plan, anunță el și aplauze se auziră pentru că, majoritatea fiind bărbați, credeau că-mi schimbase părerea făcînd sex. L-am privit, dar el zîmbi și, deschizînd ușa, mă împinse în birou.

— Am nevoie de filmarea de la locul incendiului, spuse Wyatt peste umăr, înainte de a închide ușa.

Biroul lui nu era foarte mare, dar era plin de dulapuri cu sertare și dosare. La vederea dosarelor m-am înviorat puțin. Doar dacă m-ar lăsa singură aici! Aș putea să-mi reiau cititul clandestin.

Îmbufnată, m-am așezat pe unul dintre scaunele pentru vizitatori iar el pe scaunul mare, din piele, din spatele biroului.

— Uimitor, spuse, strîmbînd un pic buzele, ca și cînd ar fi vrut să zîmbească.

Am ridicat amîndouă mîinile într-un gest nerăbdător de „Ce e?”

— Îți spun mai tîrziu, răspuse el, trîntind biletul pe masă. În clipa asta avem multă treabă.

Nu glumea. Mai întîi, a trebuit să dau o declarație

despre ce se petrecuse noaptea trecută sau, mai degrabă, dimineața asta. Nu Wyatt mi-a luat declarația, ci detectivul Forester și, ca să fiu, mai precisă, am scris declarația. Detectivul fusese ocupat, dar inspectorii de la pompieri au concluzionat că incendiul fusese o acțiune deliberată. Bineînțeles, nu se făcuse nicio încercare de a ascunde asta. Cîinele antrenat special descoperise urme de benzină peste tot în partea exterioară dreaptă a apartamentului meu. Cînd focul a fost aprins, flăcările mi-au blocat imediat ieșirea spre ambele uși aflate acolo. Existau și ușile duble, franțuzești, dar cînd bomba cu benzină fusese aruncată pe fereastra camerei de zi și focul se extinsese la tot parterul, îmi fusese împiedicată și calea spre scări. Ca asigurare, poarta grădinii fusese și ea blocată, intenția incendiatorului fiind ca eu să fiu prinsă în capcană din toate părțile. La cît de repede se extinseseră flăcările spre perii din grădina micuță, dacă nu aș fi reușit să trec dincolo de gard, aș fi murit.

Probabil că ea nu se așteptase să fiu capabilă să scap de la etaj. Fumul se ridică și ai foarte puțin timp la dispoziție să ieși dintr-o clădire în flăcări înainte ca fumul să te doboare. Știam pentru că mă uitasem la un documentar despre incendii și cît de rapid se extind. Acoperindu-mi nasul și gura cu un prosop ud, am cîștigat minute prețioase. Celălalt prosop, pus pe cap și

umeri, m-a ferit de scînteii și cenușă aprinsă. Restul, coborîrea de la etaj și cățărutul peste gard țineau de faptul că eram furioasă și disperată, dar și că aveam o condiție fizică de invidiat.

Nu se știe niciodată cînd îți este de ajutor că ai fost majoretă.

Pentru a schița evoluția evenimentelor, au coroborat declarația, cu apelul la 911, după care aveau o copie, deci, fiecare polițist din clădire mă auzise spunîndu-i operatoarei de la urgențe că pompierii pot găsi locul incendiului uitîndu-se după flăcările care ies pe ferestre. Și, nu știu din ce cauză, fusese necesar ca fiecare dintre ei să asculte apelul de mai multe ori.

După aceea a trebuit să privesc filmarea cu mulțimea de oameni de la locul incendiului.

Am stat în biroul lui Wyatt cu el și detectivii Forester și MacInnes urmărind caseta video pe un monitor micuț. Wyatt ceruse caseta înainte de a vorbi cu mine, așa că m-am văzut, arătînd la fel de oribil pe cît îmi aminteam, apărînd și ieșind din imagine pe măsură ce camera se muta, încet, de la stînga spre dreapta și înapoi. Dar nu am văzut nicio blondă purtînd un hanorac.

Eram extrem de dezamăgită. Am scris:

Nu o văd. Nu e aici.

— Continuă să te uiți, spuse Wyatt. Mulțimea a fost

filmată de mai multe ori.

Asta am și făcut. În cele din urmă, camera a prins o parte din femeia blondă, pentru că avea fața întoarsă, cu gluga pe cap și doar cu o șuviță de păr blond ieșind de sub acoperământ și odihnind pe claviculă. Deci se vedea numai o parte din linia feței, pe partea ei dreaptă. Femeia se afla în spatele unui bărbat într-o cămașă roșie, așa că exista posibilitatea de a mări imaginea pentru o poză mai clară.

Am reluat în gând imaginile din noaptea precedentă, analizând momentul în care mi-am dat seama că ea era cea care mă urmărea, în momentul când îmi zîmbea malițios. Da, era același individ care sătea lângă ea. Mi-am amintit cămașa roșie. Probabil, filmarea fusese făcută cu câteva secunde înainte sau după ce o descoperisem, pentru că pe casetă avea fața întoarsă, ca și când ar fi fost pe picior de plecare. MacInnes era de părere că femeia văzuse camera.

— Tipul în cămașă roșie e un punct de pornire, spuse Wyatt. Poate și-o amintește sau, poate, chiar o cunoaște.

— Încă verificăm cartierul, spuse și Forester. Voi duce poza băieților. Cineva îl va recunoaște.

Toată dimineața băusem câte ceva fierbinte pentru durerea din gât. Wyatt chiar ceruse un pliculeț de ceai de la cineva și îmi pregătise o cană. Nu știu care este

diferența, dar se părea că ceaiul îmi făcea mai bine decât cafeaua. Cîteva aspirine au ajutat și ele împotriva durerii, dar tot nu puteam scoate o vorbă. Vorbind cu mine, Wyatt propusese o vizită la Urgență pentru un control, o idee pe care am exclus-o cu un imens NU!!! pe o întreagă foaie de hîrtie.

Pentru o vreme, lucrurile păreau să treneze. În timpul unei pauze, Wyatt vorbise și cu asiguratorul meu și cu al lui. O sunase și pe mama, ceea ce adăugase bile albe în favoarea lui, și îi dăduse raportul. Apoi a vorbit cu mama lui, asigurînd-o că sîntem bine amîndoi.

La prînz, eram deja obosită de toată scena. Eram obosită, punct. Trebuia să merg la cumpărături ca să-mi refac garderoba, însă, pentru prima oară în viața mea, nu mă simțeam entuziasmată de perspectivă. Îmi plăcuseră vechile mele haine. Le voiam înapoi. Îmi voiam cărțile, muzica, vesela. Îmi voiam lucrurile. Abia acum începeam să conștientizez că toate posesiile mele erau, cu adevărat și irevocabil, pierdute.

Jenni, fie ea binecuvîntată, îmi adusese două seturi de lenjerie și două bluze. Nu era absolut necesar să merg astăzi la cumpărături. Puteam amîna pentru mîine. Poate, mîine voi putea vorbi. Azi, doream să fac lucruri normale, Voiam să merg la muncă.

Dădusem declarația poliției, mă uitasem la caseta video și o identificasem pe nebuna blondă. Nu vedeam niciun motiv pentru care să mai stau la poliție.

I-am scris lui Wyatt un bilet, spunându-i că mă duc la serviciu.

El se lăsă pe spate în scaun cu o privire severă.

— Nu cred că e o idee bună.

Am scris alt bilet.

Eu cred că este. Ea știe că mă poate găsi acolo.

— Și din acest motiv aș prefera ca o femeie ofițer să meargă cu tine.

Atunci, să facem mâine asta. Îmi vreau viața înapoi. Singurul lucru normal, în clipa asta, e să merg la muncă. Așa că asta voi face.

— Blair. Se aplecă și în ochii verzi se citea hotărîre. Abia acum cîteva ore a încercat să te ucidă. Ce te face să crezi că nu va încerca același lucru și la *Great Bods*?

Doamne, la asta nu mă gîndisem. *Great Bods* era în pericol oricum, dar era posibil ca ea să creadă că doar lucrez acolo, nu că eram patroana. În definitiv, nu răspund la telefon cu: aici, Blair și sînt proprietatea centrului *Great Bods*. Se poate ca majoritatea membrilor să nu știe că locul e al meu pentru că nu e o informație căreia să-i fac reclamă. Puteam fi managerul, funcție pe care, de altfel, o îndeplineam.

Singura deosebire față de ceilalți angajați era că eu conduceam un Mercedes, însă nici acest aspect nu reprezenta o ciudățenie. Keir, unul dintre angajații mei avea un Porsche.

Mi-am ciupit baza nasului, cugetînd. Poate nu gîndeam foarte limpede, mă întreb de ce oare, dar nu o puteam lăsa iarăși singură pe Lynn. Avea o viață și în afară de *Great Bods* și, cu toate că făcuse o treabă bună cît îmi ținuse locul, nu puteam profita de ea sau voi sfîrși pierzînd o asistentă grozavă.

Am scris toate astea, explicîndu-i lui Wyatt situația pe cît puteam de bine. Obosisem de atîta scris.

Spre uimirea mea, el citi, apoi mă privi o vreme. Nu știu ce a văzut pe chipul meu, poate că aveam, cu adevărat, nevoie să merg la muncă sau, poate, reflectînd la situație îmi dădea dreptate că la *Great Bods* riscul nu era atît de mare.

— Bine, spuse, într-un final. Dar voi desemna pe cineva să fie cu tine tot timpul. Stai aici cît mă duc să vorbesc cu Gray, șeful departamentului.

Se putea să fie o păcăleală. O mai făcuse înainte. Dar am stat. Cînd s-a întors, și-a luat haina din cuierul de pe ușă și a spus:

— Să mergem.

Mi-am luat geanta și m-am ridicat, expresia mea cerînd explicații în locul meu.

— Eu sînt bodyguardul tău pentru restul zilei, mă lămuri.

Eram mulțumită și cu atît.

CAPITOLUL XXIII

Lynn a fost extrem de ușurată cînd am apărut la muncă, nu doar la timp, ci chiar puțin mai devreme. Cînd vorbise cu ea, Wyatt nu pomenise de faptul că nu aveam voce iar ea a fost atît de îngrijorată încît, înainte de a pleca a trecut pe la magazinul cu mîncare bio și mi-a luat niște ceaiuri care să mă ajute cu inflamația și durerea din gît. Chiar s-a oferit să rămînă pînă mai tîrziu, dar am trimis-o acasă. Dacă aveam nevoie să vorbesc cu cineva, Wyatt era acolo.

Una peste alta, era o zi normală la *Great Bods*. Fără vreun Malibu alb parcat peste drum, fără blonde nebune care să arunce bombe incendiare prin ușa de la intrare. Era o zi pe placul meu, exact ce aveam nevoie ca să-mi revin. Totuși, mi se părea că sînt într-un echilibru precar pe marginea disperării, așa că îmi țineam mici discursuri de încurajare. Da, îmi arsesese casa, dar nu murise nimeni. Da, îmi pierdusem toate lucrurile, dar părul nu-mi luase foc. Da, violența necunoscutei care mă urmărea și dorea să măucidă era

înfricoșătoare, dar acum știam cum arată și eram extrem de furioasă pe ea, așa că în clipa în care o voi vedea voi sări pe ea, caz în care Wyatt mă va închide iarăși în vreo mașină infectă de poliție.

Îmi era foarte dificil să trec peste resentimentele iscate de acest episod.

El făcea ture pentru că era polițist, supraveghind permanent strada și parcare sau verificând clădirea. I-am dat sarcină unei antrenoare din tura de după amiază să răspundă la telefon în locul meu, ceea ce a fost mană cerească, pentru că atunci când am pomenit, cu ajutorul biletelor, că sîntem în căutarea unei secretare pentru asistenta manager, s-a entuziasmat și a întrebat dacă poate aplica pentru ocuparea postului.

Cine ar fi știut? Ea, pe nume JoAnn, era cea mai puțin populară dintre instructori, pentru avea o atitudine de om de afaceri. Pe de altă parte, era unul dintre cei mai informați instructori. Nu avea experiență cu munca de birou, dar îmi plăcea cum răspundea la telefon. Când nu știa ce trebuia să facă, lăsa impresia că știa, așa cum fac politicienii. Sigur voi vorbi cu Lynn despre ea.

Fie că ceaiul din plante ajutase, fie că îmi odihnisem complet coardele vocale, pînă la sfîrșitul zilei îmi era mai simplu să înghit. Dar eram amețită de foame, așa că JoAnn a mes la un fast food și a luat un

hamburger cu cartofi prăjiți pentru Wyatt și un milk shake pentru mine. Din căpșuni, favoritele mele. Licoarea rece a fost la fel de apreciată de bietul meu gît ca și ceaiurile calde.

Era joi, aproape fix o săptămînă de la prima întîlnire cu nebuna pe roți. Mi-am amintit că azi ar fi trebuit să-mi scot copcile. Mi-am pipăit capul și le-am simțit. Păreau uscate și dure iar pielea din jurul lor era țepoasă de la firele de păr care creșteau la loc.

Cît de greu era să scoți niște copci? Mai scosesem și altele și nu mă duruse. Poate usturase un pic, așa că nu putea fi mare lucru. În birou aveam forfecuța pentru manichiură și o pensetă în trusa de prim ajutor. Trebuia să scot firele. Trebuia să las acest episod în urma mea. Da, ca urmare aveam o coafură nouă care era peste așteptări.

Am luat uneltele cu mine la toaletă doar ca să descopăr că părul nu voia să se dea la o parte. Voia să se așeze în forma dată de Shay. Nu aveam agrafe de păr, însă aveam elastice în birou. Am ieșit în grabă de la toaletă și am intrat în birou, am apucat un elastic și am ieșit la loc. Wyatt m-a văzut și m-a strigat, dar i-am făcut cu mîna și mi-am continuat drumul. El a crezut că, probabil, am mare nevoie să ajung la toaletă.

Doar că a intrat peste mine exact cînd eram la al treilea fir.

— Sfinte!

Am sărit ca arsă, ceea ce nu era indicat avînd în vedere că aveam în mîină o mică forfecuță ascuțită, îndreptată spre o rană abia vindecată. M-am strîmbat la imaginea lui din oglindă, apoi am aplecat din nou capul ca să văd exact unde era firul următor.

— La naiba, bombăni el, venind lîngă mine. Oprește-te înainte să te înjunghii cu chestia asta. Aș întreba ce faci, dar pot să văd. Însă nu înțeleg motivul. N-ar trebui să mergi la un medic ca să le scoți?

Am aprobat dînd din cap și am continuat ce făceam.

El își puse mîna peste mîna mea.

— Dă-mi astea. Doamne. Le tai eu.

I-am dat forfecuța, dar m-am strîmbat dînd din cap.

— Nu crezi că sînt în stare? întrebă Wyatt.

Am scuturat capul iarăși, convinsă că nu poate.

După o clipă, află motivul. Degetele lui groase nu încăpeau în găurile micuțe ale mînerului forfecuței. Le privi plin de frustrare iar eu, triumfătoare, am luat obiectul tăios și am trecut iarăși la treabă. Bine, era o victorie mică, dar m-a făcut să mă simt bine. Nu cîștigasem prea multe în ultima vreme și le duceam lipsa.

Am tăiat copcile iar Wyatt a tras firele cu penseta. Ici și acolo se formau mărgelile mici de sînge,

așa că am deschis cutia cu tampoane antiseptice și le-am șters. N-au reapărut. Mi-am scuturat părul după ce am scos elasticul.

— Dacă trebuie, trebuie, mormăi Wyatt, apoi redeveni polițist și deschise ușile tuturor sălilor goale și le verifică. Cred că nu se putea abține.

Am închis la timp, adică la ora nouă iar JoAnn a rămas să vadă ce implica securizarea locului pentru noapte. Cu ajutorul ei, treaba a mers de două ori mai repede și la nouă și douăzeci eram toți gata de plecare. Însă, înainte, Wyatt verifică împrejurimile.

Am preferat, din nou, o rută ocolitoare, cu Wyatt în urma mea. Dar nu mergeam acasă și gândul ăsta era ca un junghi. Nu voi mai merge acolo, niciodată și nici nu voi mai fi, vreodată, acasă. Trebuia să merg să văd. Ceva în mine cerea asta. Cred că e ca vederea unui decedat în ziua înmormântării. Ai o ultimă amintire, un final. Ai crede că mintea și creierul nostru înțeleg moartea și o acceptă, dar nu, avem nevoie să vedem persoana decedată și să înlocuim amintirea vieții ei cu cea a morții. Sau ceva de genul ăsta.

Dacă eu și Wyatt ne vom căsători, casa aceasta va deveni casa mea, începînd de astăzi. Dacă nu ne vom căsători, trebuia să aflu repede ca să pot face alte aranjamente. Cînd voi putea vorbi din nou va trebui să avem o discuție despre acest subiect.

La naiba, trebuia să pun lucrurile în mișcare! Dacă ne vom căsători, asta se va petrece peste douăzeci și două de zile. Doar trei săptămîni! Și nici nu am încă materialul pentru rochia de mireasă! Plus că trebuia să vorbesc cu Monica Stevens și cu Sally și să-i împac pe Sally și Jazz în timp ce, cumva, eram nevoită să-mi înlocuiesc lucrurile distruse. Nu mai aveam destule zile la dispoziție!

Și, un sfat prietenesc, nu recomand organizarea unei nunți în timp ce sînteți urmăriți de un nebun. E prea complicat.

Wyatt m-a învățat cum să scapi de cineva care e pe urmele tale și, înainte de a ajunge acasă la el, a virat spre parcare stației de poliție, lăsîndu-mă singură. Inima a început să-mi bată mai repede din cauza senzației de vulnerabilitate, dar nu am văzut niciun vehicul suspect în urma mea, adică niciun Chevrolet alb. Totuși, era destul trafic în spatele meu așa că însemna că nu sînt tocmai în siguranță. Blonda putea să fi schimbat mașina și să conducă una total diferită. MacInnes și Forester verificau numerele de înregistrare al ultimelor modele de Malibu, dar nu era chiar o treabă simplă și pînă acum, nu descoperiseră nimic. Între timp, ea putea conduce o Mazda.

A trebuit să opresc la un semafor și, semnalizînd stînga, am așteptat să treacă mașinile care veneau. O

dată cu mine au mai făcut stînga alte trei automobile. Dar am mai virat o dată, tot spre stînga, spre parcare poliției, am traversat-o și am revenit pe strada din care intrasem, mergînd acum în sens opus. Oricine m-ar fi urmărit ar fi trebuit să facă aceleași manevre ca să nu mă piardă iar asta ar fi fost ușor de observat.

Nu mă urmărea nimeni. Răsufliînd ușurată, am mers spre locul unde mă aștepta Wyatt.

După asta, am mers acasă. Acasă la el.

În clipa în care am ajuns în garaj, oboseala și-a spus cuvîntul. Noaptea trecută dacă dormisem două ore și cred că nici Wyatt nu se odihniase mai mult de atît, plus că amîndoi consumaserăm o mulțime de adrenalină. Am mers la masă și am scris: *Dacă nu te deranjează, sună la părinții mei și spune-le că sîntem bine. Mă duc să fac un duș.*

El acceptă cu un gest al capului și rămase privindu-mă cum mă duc, împiedicat, spre scări. Ajunsă sus, am intrat în dormitorul principal, unde petrecusem cu el atît de multe nopți. Am realizat eroarea abia în baia principală. Am ieșit și m-am dus spre ceea ce era acum baia mea. După un duș rapid, spălat pe dinți și uns cu crema hidratantă, rutina obișnuită, mi-am pus halatul lui Wyatt și l-am înfășurat în jurul meu, apoi am legat cordonul cît am putut de strîns. Doamne, speram să fie cearșafuri pe patul din dormitorul pentru oaspeți,

pentru că nu aveam energia necesară să pun așternuturi și va trebui să dorm pe cuvertură.

Doar că, la ieșirea din baie, mă aștepta Wyatt, sprijinit răbdător de peretele opus ușii. Purta o pereche de boxeri albastru militar și mirosea a apă și săpun, ceea ce-mi spunea că dușul lui fusese mai rapid decît al meu, dar el nu trebuia să-și dea cu cremă, și asta făcea comparația incorectă.

Am ridicat mîna imediat, iar el a luat-o ca să mă tragă aproape. Înainte de a-mi da seama, m-a ridicat în brațe și m-a dus în dormitorul principal.

— Nu dormi singură, spuse scurt cînd l-am bătut cu pumnul peste umăr și l-am împins. Nu în noaptea asta. Vei avea coșmaruri.

Probabil, avea dreptate, dar sînt adult și pot să mă descurc singură cu un coșmar. Pe de altă parte, cred în simplificarea situațiilor. M-am oprit din ripostat și l-am lăsat să mă pună pe patul regal.

Wyatt trase de un capăt al cordonului și blestemăția se deznodă. Halatele astea! Nu poți avea încredere în ele. Eram goală sub halat, ceea ce nu era o mare surpriză, de parcă l-aș fi purtat dacă aș fi avut pijama aici. Mă dezbracă de tot, apoi își scoase boxerii. În ciuda convingerii că n-ar trebui să facem sex înainte de lămuri toate problemele, în ciuda faptului că eram atît de obosită, dar și a faptului că eram încă supărată

pentru că mă închisese în mașina de patrulă, ei bine, totuși nu mai eram atît de supărată pe cît ar fi trebuit să fiu. Dezbrăcat fiind, avea pielea delicioasă, umeri largi și era plin de mușchi.

Cînd se așeză în pat, a trebuit să-mi impun să nu mă cuibăresc în brațele lui. A căscat și a întins un braț ca să stingă lampa, cufundînd camera în întuneric. M-am învelit repede, pentru că, așa cum obișnuia, pusese aerul condiționat la o temperatură care aproape te îngheța. Ghemuită sub pături, cu trupul lui alături, răsפîndind, deja, căldură spre mine, m-am întors pe o parte și am adormit.

Avusese dreptate în privința coșmarurilor. Întotdeauna subconștientul avusese grijă de situațiile neplăcute în locul meu. De obicei, nu aveam coșmaruri adevărate, ci vise tulburătoare și destul de realiste, dar în acea noapte am avut un coșmar adevărat.

Nu era niciun mister de elucidat, niciun symbolism, doar o reluare pe față a terorii prin care trecusem. Eram prinsă în foc și nu găseam calea spre ieșire. Încercam să-mi țin respirația, dar fumul negru și uleios îmi intra în nas, în gură, în gît și plămîni și greutatea lui sufocantă mă apăsa. Nu puteam să văd, nu puteam să respir iar căldura devenea tot mai intensă pînă cînd am știut că flăcările sînt pe cale să ajungă la mine și că voi arde...

— Blair, sstt, sînt cu tine. E în regulă. Trezește-te.

Era cu mine, am realizat somnoroasă. Eram în brațele lui, sprijinită de corpul lui cald și spectrul flăcărilor se estompa în imaginație. Lampa împrăștia lumină gălbuie în dormitor.

M-am relaxat cu un oftat, simțindu-mă în siguranță, pentru prima dată de zile întregi.

— Sînt bine, am șoptit. O clipă mai tîrziu am realizat ce se petrecuse. Am șoptit!

— Așa am auzit și eu. Gura i se arcui într-un zîmbet. Cred că vremurile liniștite s-au dus. Îți aduc niște apă. Ai tușit puțin.

Eliberîndu-se de pături, Wyatt intră în baie și-mi aduse un pahar cu apă pe care l-am băut cu grijă. Da, înghițitul încă dura. După ce am sorbit de cîteva ori, i-am înapoiat paharul iar el l-a golit în drum spre baie.

Apoi s-a întors în pat, mi-a apucat șoldurile, m-a tras la marginea saltelei și a pătruns în mine.

CAPITOLUL XXIV

Respirația mi s-a tăiat și întreg corpul mi-a tresărit din cauza invaziei neașteptate. El mă ridică, inversînd pozițiile, așezat pe marginea saltei cu mine deasupra lui, susținîndu-mă cu brațele în timp ce mă arcuiam spre spate, în abruptă și copleșitoare plăcere.

— Îți amintești de sexul tantric pe care doreai să-l încerci? șopti cu voce scăzută și întunecată. Am căutat informații. Fără mișcări. Cît timp crezi că poți sta fără să te miști? Mă ridică pînă cînd gura îi ajunsese în dreptul sînilor, supse puternic sfîrcurile, întărindu-le, înainte de a continua suișul și a ajunge la gît.

Poate era din cauză că mai făcuserăm dragoste de o săptămînă, poate era din cauză că moartea era cît pe ce să ne despartă pentru totdeauna. Motivul nu mai conta, nu cînd senzația trupurilor noastre înlănțuite și a buzelor lui pe gîtul meu mă înfiorau. Nu îmi place în mod deosebit să-mi fie atinși sîni. Fie e plictisitor, fie dureros. Dar era ceva în gestul lui, în acea singură mișcare cu care îmi supsesese sfîrcurile, care îmi electriza

corpul. Iar gîtul, Doamne, gîtul meu... Cînd mă săruta în acea zonă îmi explodau artificii în spatele pleoapelor închise.

— Crezi că te pot face să ai un orgasm doar sărutîndu-te pe gît? șopti Wyatt, înainte de a mușca blînd locul unde gîtul îmi întîlnea umărul. Gitlejul încă era prea iritat ca să pot țipa, dar nu mă oprea nimic să gem, cu un sunet ce aducea a scîncet. Corpul mi se arcuia de valul plăcerii intense, șoldurile desfăcîndu-se ca să-l primească mai adînc.

Dinții lui îmi eliberară gîtul iar respirația caldă îmi mîngîia pielea.

— Nu, fără mișcare. Trebuie să stăm neclintiți.

Era nebun? Cum aș putea să stau nemișcată? Dar gîndul ăsta tenta și incita. Senzația era incredibil de erotică, fără penetrare, fără grabă de a atinge punctul culminant, doar asta. Trupul lui cald și puternic lipit de corpul meu, penisul lui, prezență solidă, intrînd în mine, fluiditatea corpului meu în jurul lui. Îi simțeam inima bătînd cu putere lîngă sîinii mei și propriul meu puls gonind nebunește. Mă întrebam dacă îmi poate simți pulsul cînd era în mine, dacă penisul lui era înconjurat și mîngîiat de vibrațiile corpului meu.

Capul îmi căzu pe umărul lui și mi-am sprijinit fruntea de pielea caldă și jilavă. Din instinct, am întors fața și l-am mușcat de gît, cum făcuse și el cu mine,

simțind răspunsul în pulsația penisului.

Gîndurile începură să-mi fugă prin minte, lucruri pe care nu le luasem în calcul mai devreme evaluînd nevoile imediate. Pastilele anticoncepționale arseseră în acea dimineață. În clipa asta șansele de a rămîne însărcinată erau minime sau chiar inexistente, știam. Mai întîi, corpul meu trebuia să revină la ciclul natural. Ceea ce făceam deveni, brusc, un noian de posibilități. Îmi simțeam trupul ciudat de abundent, magic de feminin. Doream să am copilul lui Wyatt, doream tot ceea ce corpurile noastre promiteau.

Mi-am vîrît unghiile în umerii lui și am ridicat gura să-i mușc lobul urechii.

— N-am mai luat anticoncepționalele, am șoptit, cuvintele pîrînd mai mult o răsuflare.

I-am simțit răspunsul adînc, în mine, o arcuire, o căutare. Brațele i se strînseră în jurul meu și o mîină mi se afundă în păr, aplecîndu-mi capul pe spate, ca gura să-i poată ajunge la a mea, limba lui testînd, mișcîndu-se și luînd. Și am luat și eu. I-am luat respirația, gura, în timp ce, adînc în mine, mușchii se întăreau și se flexau ca să-l rețină, să-l mîngîie și să-l aducă în pragul exploziei.

Îmi părăsi gura ca să atace, brutal, gîtul, ținîndu-mi părul departe de zona la care dorea acces complet. Pulsația intensă de plăcere care mă zguduia aproape că

m-a adus la capăt și valuri de căldură îmi invadau terminațiile nervilor.

— Nu te mișca, gemu el lângă gâtul meu. Nu te mișca.

Voiam să mă mișc. Avem nevoie disperată să mă mișc, să mă ridic și să mă prăbușesc pe acea parte a corpului lui care mă penetra, încheind această tortură. Aș fi avut nevoie de o singură apăsare, doar una. Și, totuși, pentru că supliciu era splendid, nu-mi doream să sfârșească. Voiam să palpit aici, la limită și să-i simt vibrațiile corpului în timp ce el se lupta cu aceeași dorință.

— Nu te mișca, i-am șoptit, la rîndul meu iar el mi-a apucat disperat fundul.

Trupurile noastre erau calde, umede. Transpiraseră, acolo unde pielea ni se unise, dar o adiere a aerului condiționat îmi atinse spatele, ca o răsuflare înghețată. Îmi frămînta fundul cu mâinile lui mari, trăgîndu-mă și desfăcîndu-mă, astfel că simțeam atingerea răcoroasă în locuri care altfel erau protejate. Contrastul dintre fierbinte și rece era derutant, amețindu-mi simțurile. Degetele îi alunecară de-a lungul fundului, tot mai jos, pînă ajunseră, mîngîiind, locul unde el intrase în mine.

Aș fi țipat. Am încercat să țip, dar gâtul meu se împotrivi efortului, refuzînd să mă asculte. Am încercat

să nu mă mișc. Tremuram și vibram, capul îmi căzuse pe o parte în timp ce gura lui se ocupa de gâtul meu. L-am strâns puternic, încercînd să-l țin și să-l primesc mai adînc și începu să tremure la rîndul lui. Îmi plăcea acest sentiment, îmi plăcea să-l simt răspunzînd. Iubeam expresia pătrunzătoare din ochii lui verzi, felul în care mă privea, abandonul total și complet al îmbrățișării noastre.

Apoi am cedat, tremurînd, plîngînd, mișcîndu-mă cu întregul corp și simțind cea mai copleșitoare senzație de contopire. Convulsiile se răspîndeau în mine ca niște valuri. L-am simțit gemînd, l-am simțit vibrînd cu tot corpul și în clipa în care m-am prăbușit, inertă, el a schimbat poziția, țintuindu-mă pe saltea, cedînd la rîndul lui.

Am dormit în această poziție, fără să stingem lampa, fără să mergem la duș. Iar dacă am visat, nu-mi aduc aminte.

Dimineață, am făcut dragoste la duș. Amîndoi aveam nevoie. Trebuia, la propriu, să ne dezlipim unul de celălalt cu ajutorul apei calde. Pe cît de intensă fusese noaptea, pe atît a fost de plăcută dimineața. Coborînd scările, străluceam.

Îmi ia întotdeauna mai mult timp să fiu gata, așa că Wyatt se apucase, deja, de micul dejun. A întors capul și mi-a făcut cu ochiul în timp ce mă duceam spre cafea.

— Crezi că poți mânca ceva solid?

Am luat prima înghițitură de cafea și am făcut un semn cu mâna, poate da, poate nu.

— Atunci e tot lapte cu ovăz. Nu încerca nimic ce te face să tușești.

Mă străduisem să vorbesc și reușisem să scot unele sunete. Din păcate, păreau ale unei broaște pe moarte. Dar era o ușurare că puteam să șoptesc. Aveam o zi infernală înaintea mea.

În timp ce mâncam, Wyatt spuse încruntându-se:

— Azi nu pot sta cu tine, așa că prima oprire va fi pentru un telefon mobil. Pricepi? Trebuie să poți comunica.

Eram perfect de acord.

— Însă tot trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat cu cel vechi.

Doar pentru că puteam să șoptesc, nu însemna că și trebuia să o fac. Cu cât îmi forțam mai puțin vocea, cu atât mai repede o voi avea înapoi. Am mimat felul în care am bătut cu celularul în fereastră.

— Așa m-am gândit și eu, spuse Wyatt după o clipă.

Ai fi crezut că nimeni nu-și mai spărsese pînă atunci mobilul.

— Acum, ce vreau de la tine astăzi, e să nu te duci la muncă. Nu merge în locurile obișnuite, locuri în care

ea se așteaptă să te găsească. Nu merge acasă la părinții tăi sau la Siana. Ai o grămadă de cumpărături de făcut. Te voi duce la o agenție de închirieri mașini și vei merge cu ceva total diferit de minunea aia din garaj. Devenise polițist, ochii i se îngustaseră, mintea îi funcționa la capacitate maximă. Voi trimite pe cineva după Mercedes. Vom pune o femeie ofițer, blondă, să-l conducă prin diverse locuri. La *Great Bods*, la bancă, acolo unde iei prânzul de obicei. S-ar putea ca aceea care te urmărește să stea potolită o vreme, o zi, două, dar în cele din urmă va veni iar după tine. Însă nu vei fi tu. Și toate astea nu sînt negociabile.

Am luat carnetul și am scris:

Am o problemă cu asta.

Da, dacă aș fi pus mîna pe ea în noaptea incendiului, ar fi pățit-o, dar la lumina zilei, capul îmi era mai limpede și realitatea mă privea în față. Trebuia să mă ocup de nuntă și nu-mi puteam permite întîrzieri. În seara asta, chiar dacă va trebui să scriu fiecare cuvînt eu și Wyatt vom avea conversația pe care o tot amînam.

Mulțumită abilităților promițătoare ale lui JoAnn, ea și Lynn se puteau descurca la centru pînă cînd cineva se va ocupa de nebuna blondă. Între timp, eu voi face o cursă contra cronometru pentru organizarea nunții. Cîte zile pierdusem deja pentru femeia aceasta, presupunînd că e aceeași care încercase să dea cu

mașina peste mine în parcare? Exista probabilitatea să nu fie vorba tot de ea, dar dacă tot era disponibilă, să dăm vina pe ea.

Mă voi simți în siguranță mergînd cu mașina închiriată să vorbesc cu Monica Stevens, să caut material, să-mi cumpăr haine noi, dar de la alt mall, și să mă văd cu Sally. Blonda nu știa unde sînt sau cum să mă găsească și asta mă făcea să mă simt grozav.

După micul dejun, Wyatt mi-a cumpărat alt telefon mobil. Spre mirarea mea, nu m-a dus la agenția mea, ci la a lui și m-a adăugat la contul personal. Mi-am păstrat numărul, bineînțeles, dar combinarea conturilor crea o senzație de uimitoare permanență.

Asta mi-a reamintit de alte detalii de care trebuia să mă ocup, cum ar fi anularea contractelor pentru utilități. Eram destul de sigură că atît compania de telefonie cît și cea de cablu vor continua să mă taxeze, chiar dacă apartamentul nu mai exista. Și trebuia să duc un inventar la compania de asigurări. Credeam că-mi planificasem ziua, dar apăreau din ce în ce mai multe detalii cărora eram nevoită să le fac față și pe care să le rezolv.

Următoarea oprire a fost în apropiere de aeroport, acolo unde își aveau sediul majoritatea agențiilor de închirieri mașini. Am luat un Taurus, au suspensii grozave, dar ia ghiciți. Era alb. Albul părea să

fie culoarea predominantă pentru mașinile de închiriat. Eu nu eram chiar mulțumită, dar Wyatt se arătase total împotriva unui roșu măr.

— Se observă prea ușor, spusese.

Cred că avea dreptate.

Apoi m-a sărutat și ne-am despărțit pentru restul zilei.

Era abia ora nouă, prea devreme pentru ca la Sticks and Stones să fie deschis. Avînd timp la dispoziție, am mers la alt magazin de materiale. Nici aici nu am avut noroc. Era descurajant, dar pînă să termin de răscolit prin rafturi, trecuse o oră, așa că am condus spre biroul Monicăi Stevens.

Aceași femeie slabă a venit să mă întîmpine, zîmbetul devenind un pic mai neprietenos la vederea blugilor și a jerseului.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Nu exista alternativă, trebuia să vorbesc. Mai bine zis, să șoptesc.

— Sînt Blair Mallory. Am lăsat alaltăieri cartea de vizită, dar doamna Stevens nu a sunat. I-am observat expresia în timp ce se dădea un pic mai în spate, ca și cînd aș fi fost contagioasă. Da, am o laringită severă. Nu, nu se ia. Mi-a ars casa ieri dimineată și asta e de la fumul inhalat, ceea ce înseamnă că nu sînt într-o dispoziție prea grozavă, așa că aș dori să o văd pe Monica. Acum, dacă e posibil.

Fuseseră multe de spus și chiar și șoptitul era un efort. Pînă am apucat să termin, m-am încruntat. Nu-mi plăcea femeia aia.

Destul de ciudat, ea se luminase la față auzind că îmi arsese casa. A trecut o clipă pînă să realizez că, pentru ea, o casă nouă însemna redecorare. Mă întreb dacă nu cumva răsfoia ziarele căutînd știri despre case incendiate, așa cum avocații dubioși căutau accidente de mașină.

M-a condus prin magazin spre partea din spate unde erau birourile. Aici, totul era diferit. Rame uriașe susțineau suluri cu mostre de materiale, piese diferite de mobilier erau puse alandala, tablouri înrămate se sprijineau de pereți. Zona asta îmi plăcea mai mult. Aici se făcea treabă. Era plin de energie, spre deosebire de răceala stilizată a salonului de prezentare.

Femeia ciocăni la ușa unui birou și la invitația de a intra, deschise ușa.

— Doamnă Stevens, aceasta e Blair Mallory, spuse ca și cînd m-ar fi prezentat reginei Elisabeta. Are laringită deoarece i-a ars casa ieri și a inhalat fum. După aceste informații, se reîntoarse la salonul de prezentare, lăsîndu-ne singure.

Nu o mai văzusem pe Monica Stevens, cu toate că auzisem despre ea. Într-un fel, era așa cum mă așteptam, dar nu în totalitate. Avea în jur de patruzeci

de ani, părul negru și lins aranjat într-o tunsoare asimetrică, subțire, stilată, cu o atitudine studiată și brățări mari și zgomotoase la încheieturi. Îmi plac brățările doar dacă le port eu. E o diferență între a fi iritat și a fi cel care irită.

— Îmi pare rău de casa dumneavoastră, spuse ea. Vocea avea un ton cald care o făcea să pară abordabilă. Dar nu mă așteptasem la expresia amicală din ochii ei.

— Mulțumesc, am șoptit, scoțînd din geantă chitanțele lui Jazz și punînd-le în fața ei în timp ce mă așezam.

Le privi, nedumerită, apoi citi numele.

— Domnul Arledge, spuse cu voce caldă. E o dulceață de bărbat. Atît de nerăbdător să-i facă o surpriză soției. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu el.

Nu lucrase nimeni „cu” Jazz, care nu avea nici un strop de talent la decorare. Jazz îi dăduse mîină liberă, semnase cecurile și atît.

— Din cauza asta căsnicia lui s-a dus pe apa sîmbetei, am spus cu greutate.

— Dar de ce? păru ea uimită.

— Soției îi plăcea dormitorul așa cum era. Urăște stilul cel nou și refuză să doarmă acolo. E așa de supărată pe el pentru că a dat antichitățile încît a încercat să-l calce cu mașina.

— Doamne, glumiți! Nu-i place dormitorul? Dar e superb!

Nici măcar nu clipise cînd pomenisem că Sally încercase să-l facă terci pe Jazz, dar era total neîncrezătoare că stilul ei putea să nu placă.

Admir realitatea virtuală la fel de mult ca oricine altcineva, dar cucoana era total ruptă de realitatea în care trăia.

— Încerc să le salvez căsnîcia, am spus. Șoptitul devenea un efort tot mai mare. Iată ce doresc să faceți: mergeți și recuperați mobilierul și puneți-l la consignație sau, avînd în vedere că nu a fost folosit, vindeți-l ca fiind nou. Din punct de vedere tehnic, poate nu e așa, dar pentru că nu ați primit aprobarea finală a lucrării, aș spune că redecorarea e încă un proces nefinalizat.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că persoana care plătește e nemulțumită.

— Am primit plata în întregime, deci aș spune că a fost mulțumit. Obrajii începeau să i se îmbujoreze.

— Jazz Arledge ea ca un copil rătăcit în pădure cînd e vorba de decorațiuni. Nu știe nimic despre subiect. Ați fi putut prinde capete de sconși pe pereți și el n-ar fi protestat. *Nu cred* că ați profitat de el intenționat și *cred* că sînteți o femeie de afaceri destul de inteligentă ca să vedeți avantajul redecorării acestui dormitor, dar de data asta împreună cu doamna Arledge, care e îngrozitor de nefericită.

Ea mă privi gînditoare.

— Dezvoltați, vă rog.

Am făcut un semn cu mîna spre salonul de prezentare.

— Reputația vă precede. Persoanele care admiră stilul avant garde, vă adoră personalitatea, dar potențialii clienți care caută ceva mai tradițional nu vin la dumneavoastră pentru că au impresia că nu realizați și așa ceva.

— Ba da, spuse ea automat. Aspectul nu este ceea ce eu prefer, nu este neapărat semnătura mea, stilul meu. Țelul îl reprezintă satisfacerea cerințelor clientului.

— Asta e bine de știut. Și cred că am uitat să menționez, mama este prietena cea mai bună a doamnei Arledge. Se ocupă de proprietăți imobiliare, așa că poate ați auzit de ea. Tina Mallory.

Ochii i s-au mărit cînd a înțeles ce spuneam printre rînduri. Mama fusese Miss Carolina de Nord și vindea o mulțime de locuințe. Dacă ar fi început să o recomande pe Monica, potențialul afacerii ar fi crescut vertiginos.

A luat un carnet de schițe și a desenat dormitorul lui Sally, cu o uimitoare acuratețe. Lucra repede, creioanele colorate zburau pe hîrtie.

— Ce părere aveți? a întrebat, întorcînd carnetul ca să văd rezultatul.

Arăta mai mult decît confortabil, materialele aveau culori bogate iar mobilierul era din lemn.

— Îmi amintesc antichitățile de acolo. Aveau o calitate excepțională. Nu le pot aduce la loc, dar, probabil, pot găsi una sau două de dimensiuni mai mici, piese foarte bune, care creează același gen de interior.

— Doamna Arledge îl va adora, am spus. Dar vă spun de la bun început, Jazz nu mai e dispus să dea niciun ban. Întreaga experiență i-a lăsat un gust amar.

— Va simți altfel cînd voi termina, zîmbi ea. Și nu voi pierde nici un sfanț. Vă promit.

Avînd în vedere că văzusem sumele de pe chitanțe, o credeam.

Două treimi din misiunile zilei de azi erau îndeplinite. Acum să trecem la partea cea mai dificilă. Sally.

CAPITOLUL XXV

Cu toate că, în mod logic, urmăritoarea mea nu avea de unde să știe unde mă aflu, plecînd de la Sicks and Stones, am privit în jur, precaută. Totul era bine. Nu credeam să mai pot vedea vreodată un Chevrolet alb fără să simt, automat, un fior de panică, ceea ce ar reprezenta o neplăcere. Așa cum spusese și Wyatt, existau mii și mii de Chevroleturi albe. Nu puteam sta în permanență ca pe ace.

Aveam nevoie să beau ceva cald pentru gît și de material pentru rochia de mireasă. Și, la naiba, mai trebuia să sun la companiile de cablu și de telefon. Dar tot ce se poate să fie necesar să mă duc personal, pentru a-mi dovedi identitatea. Nu aveam numerele de la conturi. Și mai trebuia să-mi cumpăr haine. Și cizmele mele! Frumoasele mele cizme albastre! Vor fi returnate deoarece adresa nu mai era valabilă iar eu le doream. Din nefericire, nu aveam numărul ordinului de comandă. Arse se odată cu casa, deci nici nu puteam lua legătura cu cei de la Zappos ca să le trimită la altă adresă.

Brusc, m-am înseninat. Puteam comanda altele de pe computerul lui Wyatt.

Cînd eram în drum spre al doilea mall de pe lista preferințelor, a sunat Siana.

— Mama spunea că nu poți vorbi deloc. Bate în microfon dacă e așa.

— Ieri era adevărat, am șoptit.

— Te-am auzit! Cum te simți?

— Mai bine. M-am uitat după un MacDonald. O ceașcă de cafea ar îmbunătăți lucrurile.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu încă. În acea clipă eram încă în faza în care trebuia să rezolv singură diverse.

— Ai idee cine a pus focul?

— I-am văzut fața, am reușit să mîrîi, și e cunoscută, dar nu știu de unde să o iau.

În mod logic, Siana spuse:

— Pentru că toate astea s-au petrecut recent și s-au succedat rapid, trebuie să aibă legătură cumva cu unul dintre locurile unde ai fost de curînd. Încearcă să reiei în minte ultimele zile și pînă la urmă va apare ceva.

— Așa am gîndit și eu. Am tot reluat rutina zilnică, dar nu o pot localiza nicăieri.

— Atunci poate e un loc unde nu te duci în mod obișnuit.

Trecînd în revistă magazinele din mall, m-am tot gîndit la asta. Totul începuse la mall-ul celălalt, unde intrasem într-o grămadă de prăvălii. Acolo să o fi văzut?

Am încercat să-mi amintesc dacă undeva se petrecuse ceva neobișnuit, un motiv pentru care fața ei să-mi rămână în minte. Această idee mi-a distras atenția de la faptul că probam pantofi, ceea ce nu era în regulă. Cumpăratul pantofilor e una dintre marile bucurii ale vieții. Trebuia să fiu capabilă să-mi dedic toată atenția acestui ritual.

Nu am încercat să-mi înlocuiesc toată garderoba într-o singură zi. Ar fi fost imposibil. Dar am încercat să acopăr toate posibilele necesități. Haine pentru muncă, haine de joacă, haine elegante. La lenjerie am aruncat cu banii în stînga și-n dreapta, pentru că lenjeria e slăbiciunea mea. Între tot ce fusese tăiat de pe mine la spital și tot ce arsese...

Inima mi s-a oprit, la propriu, în piept.

Spitalul. Acolo o văzusem.

Era asistenta cu acea culoare nefericită de păr, cea care flecărise cu mine atît de mult în timp ce schimba bandajele de pe julturi. Atunci, mă durea așa de rău capul de la contuzie, că n-am realizat cît de inutil de dură era cu bandajele. Ca și cînd încerca să mă rănească.

La spital, părul ei era de un maro oribil iar în noaptea incendiului foarte blond, însă era aceeași femeie. Poate era blondă naturală și culoarea maro era numai o deghizare. Dar pentru ce o deghizare? Nu o știam de cînd lumea. Dintr-un motiv oarecare, nu dorea să o văd cu părul blond.

În acest caz, de ce și l-a vopsit la loc? De ce nu a rămas cu maroul acela îngrozitor?

Am apucat telefonul mobil și am verificat bateria. Mai avea o singură bară, așa că mi-am luat cumpărăturile și am gonit spre cea mai apropiată ieșire. De îndată ce am ieșit la soare, barele au ajuns la trei și o secundă mai târziu, la patru. Am format numărul lui Wyatt.

— Ești bine? țipă el în mijlocul celui de-al doilea țîrîit.

— Mi-am amintit-o, am spus cât de clar și tare puteam, pentru că în jur era un zgomot infernal de la trafic. Vocea răgușită mi se poticnea la fiecare cuvînt, apoi își pierdu volumul în totalitate. *E asistentă la spital.*

— Mai spune o dată. Nu te-am înțeles. Ai spus spital?

Am încercat din nou, de data asta șoptind cât puteam de tare. Măcar la șoptit vocea nu mi se întrerupea.

— E asistentă la spital.

— Una dintre asistente? Ești sigură?

— Da. Nu la Camera de Urgențe. La etaj. A venit în rezerva mea, am stat de vorbă, mi-a smuls bandajele...

— Blair, unde ești? mă întrerupse el.

— La mall. La un altul. Acum trebuia să mă gîndesc la incidentul din parcare ca la o întîmplare, pentru că se petrecuse înainte de a o cunoaște pe Asistenta Nebună.

— Vino acum la secție. Avem nevoie de o descriere ca să putem merge mai departe și abia dacă înțeleg ce spui. Ne vedem acolo.

Soarta era împotriva mea. Nu mi-era menit să-mi găsesc material pentru rochia de mireasă, să-mi rezolv comisioanele sau să-i împac pe Jazz și Sally. Pe de altă parte, a nu mă lăsa ucisă trebuia să devină o prioritate.

Din cauza că avusesem urgentă nevoie de acoperire pentru telefon, ieșisem pe cea mai apropiată ușă, în loc de cea pe care intrasem, așa că am străbătut mall-ul spre celălalt capăt. Ajunsă în parcare, m-am surprind, din nou, căutînd din priviri un Chevrolet alb. Începeam să fiu supărată pe mine, apoi am realizat că nebuna era încă în libertate. Nu-mi puteam permite să presupun că nu avea cum să mă găsească. Unde există voință, există întotdeauna o cale, mai ales dacă era destul de hotărîtă.

Am mers la poliție și am luat liftul. Wyatt era în birou cu ușa deschisă. Vorbea la telefon, dar a ridicat privirea, m-a văzut și mi-a făcut semn să intru. I-a făcut semn și lui Forester care a intrat și el în birou și a închis ușa în urma lui. Wyatt a terminat convorbirea și a întors privirea ca laserul spre mine.

— Începe cu începutul.

Am tras aer, adînc, în piept.

— În cele din urmă am reușit să o localizez. E asistentă pe etaj, la spital. A venit în rezerva mea, am

stat o vreme de vorbă, dar îmi tot smulgea bandajele de pe răni și o făcea foarte dur.

Părea supărat iar bărbia îi tremura puțin.

— A mai văzut-o și altcineva?

— Siana era acolo.

— Descrie-o.

— Cam de vîrsta mea, poate un pic mai mare. E greu de estimat. Foarte drăguță, cu ochi căprui. Părul castaniu, dar o culoare nefericită. Probabil l-a decolorat după aceea, lucru greu de realizat și asta mi-a atras atenția cînd a apărut la locul incendiului ca blondă.

— Cît de înaltă?

Am înghițit ca să atenuiez durerea de gît.

— Nu știi. Eram întinsă în pat, așa că nu am cu ce să compar. Era slabă, dar foarte bine proporționată. Și avea... Am început să spun că avea gene foarte lungi, dar o imagine vagă încerca să mi se formeze în minte, un alt chip îmi atrăgea atenția. Am înghițit în sec. Am văzut-o și în magazinul de materiale, după ce am ieșit din spital. M-am gîndit atunci că îmi pare cunoscută. Dar avea altă culoare de păr. Era roșu. Un roșu întunecat. Mă urmărise și nu doar cu Chevroletul. Privind la Wyatt mi-am dat seama că tot asta gîndea și el.

— Peruci, spuse Forester.

— Așa se pare, aprobă Wyatt.

— Părul blond putea fi o perucă, am spus. Era acoperit cu glugă, așa că nu mi-am dat seama. Dar părul

maro de la spital nu era perucă, era părul ei și era vopsit. Crede-mă. Nu mai reușeam nici să șoptesc și am început să tușesc. Laringita era încă ceva de care o puteam învinovăți și, cu toate că era un inconvenient minor în comparație cu incendierea apartamentului, faptul că nu puteam vorbi mă enerva extrem de tare. Dacă aș fi avut nevoie să țip, aș fi fost total ghinionistă. Iar dacă te gîndești la situații în care ar putea fi necesar să urli, a avea voce devinea, brusc, foarte important.

— Iau legătura cu spitalul, spuse Forester, să văd dacă ne pot trimite fotografiile celor care au lucrat, cînd?

— Prima tură, vinerea trecută. Etajul patru, Secția de neurologie.

— S-ar putea să nu avem nevoie de mandat, mai spuse Forester, dar fără multă speranță. Însă cei de la spitalul ăsta nu sînt de acord cu încălcarea confidențialității.

— Eu nu sînt de acord cu tentativele de omor, spuse Wyatt pe un ton de gheață.

Mă întrebam ce ar fi putut face dacă administrația spitalului refuza să trimită pozele fără un mandat prealabil, apoi mi-am amintit că, fiind o mică celebritate locală, putea să pună mîna pe telefon și să-l sune, oricînd, pe guvernator. Wyatt putea pune bețe în roate acțiunilor de strîngere de fonduri, programărilor și oricărui aspect care afecta buna funcționare a spitalului. Grozav.

Forester plecă să vorbească cu cei de la spital iar Wyatt reveni la mine.

— În spital ai văzut-o prima dată?

— Din câte știu.

— Te poți gândi la ceva ce să fi spus tu și care ar fi putut să o determine să izbucnească sau la ceva ce ea a spus care să ne ofere vreun indiciu despre ce se petrece?

M-am gândit la conversația avută și am scuturat capul.

— Am pomenit că mă mărit în mai puțin de o lună și că nu am timp de o contuzie. Ea a spus ceva despre vremea când își organiza propria cununie și cât de nebună fusese acea lună. M-a întrebat dacă îmi place mama ta, a spus că trebuie să fie plăcut să ai o soacră care te îndrăgește, de unde am tras concluzia că nu o îndrăgește pe a ei. A crezut că avusesem un accident de motocicletă. Conversație pur și simplu. Am spus că mi-e foame și a zis că trimite pe cineva cu o tavă, dar nu a venit nimeni. Cam atît. A fost foarte prietenoasă. Am mai tușit un pic și am căutat cu privirea ceva pe care să scriu. Îmi forșasem destul gîtul. Dacă insistam, m-aș fi întors la totală tăcere.

— Astea au fost toate întrebările, spuse Wyatt ridicîndu-se și venind să mă ia în brațe. Odihnește-ți gîtul. O vom prinde. Țsta era indiciul de care aveam nevoie.

— Dar nu are sens. Nu o cunosc, am șoptit.

— Când cineva te urmărește, în general gestul nu are logică. Respectivul își creează o obsesie lipsită de sens și, de cele mai multe ori, victima nu a făcut altceva decît să fie politicoasă. Nu e vina ta și nu ai fi putut face nimic ca să previi asta. E o tulburare de personalitate. Dacă își schimbă aspectul atît de des, înseamnă că e în căutare de ceva iar tu ești o persoană cu care dorește să semene.

Era o abordare psihologică destul de corectă. Eram impresionată.

— Hei, nu ești doar un chip frumos, am spus, privindu-l. Și toată lumea spune că jucătorii de fotbal sînt tonți.

Wyatt rîse și mă bătu peste fund, cu toate că atingerea prelungită nu putea fi considerată chiar o bătaie. Dar în clipa în care cineva ciocăni la ușă, se îndepărtă de mine.

Forester își vîrî capul în birou, încruntat.

— Am vorbit cu supraveghetorul de la etaj, raportă el. Spune că nu are pe nimeni care să corespundă descrierii.

Wyatt se încruntă și el, frecîndu-și buza de jos în timp ce se gîndea.

— Se poate să fi fost cineva de la Urgență care a văzut cînd a fost adusă Blair și a făcut o mică vizită suplimentară. Ar trebui să existe filmările de securitate de pe holuri. Aproape toate spitalele au acum camere de supraveghere.

— Iau legătura cu securitatea spitalului să văd ce pot face.

— Cît efort va fi necesar pentru asta? l-am întrebat pe Wyatt, în timp ce Forester se întorcea la telefon.

— Depinde ce fel de zi a avut șeful pazei. Depinde de regulile spitalului. Dacă trebuie să aibă aprobare de la administrator înainte de a ne lăsa să folosim filmarea. Depinde dacă administratorul a avut o zi proastă. Dacă da, atunci va trebui să găsim un judecător care să semneze un mandat, ceea ce poate fi discutabil într-o vineri după amiază, dar și improbabil dacă administratorul joacă golf cu câțiva judecători.

Sfinte! Și el își dorise să fie polițist.

— Trebuie să rămîn aici?

— Nu, poți să-ți vezi de treburi. Știu cum să iau legătura cu tine. Doar să ai grijă.

Mi-am exprimat acordul dînd din cap. Intrînd în lift, am oftat. Obosisem să mă uit după Chevrolet albe iar dacă blonda era isteață, așa cum părea a fi, de ce să nu-și fi schimbat mașina? Nu era dificil să închiriezi un automobil. Putea fi, bine mersi, într-un Chevrolet albastru.

Un fior îmi trecu pe șira spinării.

Sau un Buick bej.

Sau chiar un Taurus alb.

Mă lăsasem orbită de ideea că o pot recunoaște după mașina pe care o conduce. Putea conduce orice. Se poate să mă fi urmărit toată dimineața și eu să nu fi știut pentru că mă uitasem după culoarea greșită de mașină.

Ea putea fi oriunde.

CAPITOLUL XXVI

Aveam de ales. Puteam merge acasă la Wyatt, folosind tehnica învățată de la el seara trecută pentru a scăpa de urmăritori și să mă ascund acolo, ca un iepure în vizuină sau puteam folosi aceeași tehnică ca să scap și să-mi văd de treburi. Am ales să-mi văd de treburi.

De ce nu? Aveam o nuntă de organizat. Ce altceva se mai putea întâmpla? Ce altă complicație se mai putea adăuga la lista cu ce aveam de făcut? Nu doar că trebuia să fiu gata pentru nuntă în trei săptămîni, nuntă pentru care nici nu aveam rochia de mireasă, încă, dar cineva încerca să mă omoare, casa îmi fusese arsă din temelii, nu puteam vorbi și, cumva, trebuia să repar căsnicia a doi oameni ai căror proprii copiii nu reușiseră să-i convingă să-și vorbească. Mă simțeam ca o albină amețită, incapabilă să mă opresc din a zbura din floare în floare, în ciuda uraganului care punea florile la pămînt sau chiar le smulgea cu totul din rădăcină.

Și, ca un capac la toate, magazinele începuseră să-și pună ornamentele de Crăciun. În mijlocul acestei nebunii, trebuia să-mi încep cumpărăturile pentru

Crăciun, căci decorațiunile erau un semnal pentru cumpărătorii timpurii și prompti ce invadau magazinele precum lăcustele și le goleau de cadourile de bună calitate, lăsînd numai resturi pentru oamenii întregi la cap care își făceau cumpărăturile de Crăciun după Sărbătoarea Recunoștinței, adică atunci cînd începea, de fapt, sezonul. Chiar dacă nu-mi porneam acum goana după cadourile pentru Crăciun, presiunea exista deja, evidențiată de micile bile colorate și pomii din fibră optică ce apăreau în magazine.

Nu puteam să mă ascund. Aveam prea multe de făcut. Puteam chiar să și raționalizez și să spun că orice nebun din lumea largă se aștepta să mă ascund, de aceea cel mai sigur pentru mine era să nu fac asta. Sau pe acolo, pe undeva.

Așa că, m-am dus să o văd pe Sally.

Cînd cel mai mic dintre copii terminase liceul, Sally renunțase să lucreze acasă și devenise colaborator la o casă de licitații pentru obiecte de artă. Practic, mergea la vînzări de case, la vînzări de vechituri căutînd antichități pentru care putea plăti prețuri mici și pe care casa de licitații le reabilita, revînzîndu-le pentru profit. Licitațiile se țineau în fiecare vineri seară, ceea ce însemna că o găseai în acele zile la casa de licitații, ajutînd cu prețurile, catalogînd piesele și aranjîndu-le. Restul zilelor lucrătoare din săptămîină și, uneori, sîmbăta, era în căutare de obiecte.

În fața casei de licitații era un amestec de mașini și camioane, plus un camion pentru livrare, dar ușile

erau închise pentru că licitațiile nu începuseră încă. Am ocolit platforma de încărcare și am dat peste niște scări ce duceau spre ușa deschisă a unui depozit.

Un bărbat slăbuț, între două vârste cu ochi de insectă și ochelari cu dioptrii uriașe, împingînd un căruț de mîină, spuse:

— Aveți nevoie de ajutor, doamnă?

Era cu vreo douăzeci de ani mai în vîrstă decît mine, dar ăsta e Sudul, așa că mă „domnise”. E o dovadă de bună creștere.

Am ridicat mîna ca să se oprească. În niciun caz nu m-ar fi auzit din locul în care se afla. M-am grăbit spre el.

— O caut pe Sally Arledge, am șoptit răgușit.

— Pe acolo, spuse el, arătînd spre o ușă de la capătul depozitului. Aveți o laringită tare urîță, dacă pot spune așa. Ar trebui să luați niște miere cu lămîie într-un ceai fierbinte iar dacă nu are efect puneți niște Vicks alifie în jurul gîtului, înfășurați cu un prosop fierbinte și înghițiți o lingură de zahăr pe care ați pus cîteva picături de kerosen. Pare o nebunie, dar asta ne dădea mama cînd eram mici și ne durea gîtul și a funcționat. Și nici nu ne-a omorît, spuse el, clipind vesel.

— Chiar ați înghițit kerosen? am întrebat. Părea ceva despre care ar trebui să-i cer părerea bunicii. Prosopul fierbinte și unguentul aveau sens, dar nu aveam de gînd să înghit picături de kerosen.

— Bineînțeles că da. Însă nu prea mult, că vă poate omorî sau vă poate face să vomitați. Însă un pic, nu strică.

Lumea mă uimește.

Prima persoană pe care am văzut-o când am intrat, a fost Sally, cocoțată pe o scară, ștergînd de praf partea de sus a unui uriaș cap de pat, sculptat, sprijinit de zid. Era o piesă minunată, lemnul se înnegrise de la trecerea timpului și, în mod sigur, dacă ar fi căzut peste cineva, l-ar fi ucis. În niciun caz n-aș fi făcut sex cu chestia aia deasupra capului, cu toate că a ieși din peisaj dintr-o singură lovitură nu era prea rău.

Sally nu privea în jur, așa că a trebuit să ciocănesc în lemn ca să-i atrag atenția.

— Blair!

Chipul ei mobil exprima plăcerea de a mă vedea, dar și îngrijorare, ceea ce nu era simplu, dacă stai să te gîndești. Lăasă cîrpa atîrnată pe capul patului și coborî de pe scară.

— Tina mi-a spus despre apartamentul tău, despre laringită și toate celelate. Biata de tine, ce săptămînă ai avut. Odată ajunsă pe podea, mă îmbrățișă strîns, cu simpatie.

Sally avea cam un metru jumătate înălțime și vreo patruzeci și cinci de kilograme. O persoană plină de energie, care nu stătea niciodată locului. Părul, roșcat închis, era tuns cu stil, dar fără exagerare, cu niște șuvițe blonde ce îi încadrau chipul, dîndu-i o notă interesantă.

Nasul, pe care și-l spărsese lovind casa în urmărirea lui Jazz, mai avea o mică umflătură, dar arăta bine. Înainte, purta ochelari, dar pentru că ochelarii îi spărseseră, de fapt, nasul cînd perna de aer se desfăcuse, trecuse la lentile de contact.

Am îmbrățișat-o și eu.

— Putem sta de vorbă undeva? Vreau să-ți arăt ceva.

— Sigur, păru ea interesată. Să mergem acolo și să stăm jos.

Arătase spre niște scaune pliante, grupate în mijlocul sălii de licitații. Mai tîrziu, vor fi aranjate în rînduri ordonate, pentru licitanți. Am luat două dintre ele și apoi am scos din geantă chitanțele de la Sticks and Stones și i le-am dat.

Uimită, le-a privit cîteva clipe, înainte de a realiza ce sînt, după care ochii i se măriră de șoc și furie.

— 20.000 de dolari! se stropși. A plătit 20.000 pentru mizeria aia?

— Nu, am spus. Nu pentru mizeria aia. A plătit pentru că te iubește.

— El te-a trimis? întrebă furioasă.

Am dat din cap.

— Nu, am venit din proprie inițiativă. Și pentru că mă forțase Wyatt, dar asta era între mine și el.

Privi la chitanțe, încercînd să înțeleagă mărimea sumei. Pentru ea, mobila și arta cu care Monica Stevens

îi înlocuise neprețuitele antichități valorau cel mult câteva mii de dolari. Să spui că fiecare dintre ele privea stilul din capete opuse ale spectrului era o minimalizare a situației.

— Jazz știa cât de mult îmi iubesc antichitățile, spuse ea, cu vocea tremurînd puțin. Iar dacă nu o știa, ar fi trebuit să o știe! Altfel, de ce aș fi muncit atît ca să le repar și să le recondiționez? Nu era ca și cînd aș fi dorit alt gen de mobilier și nu mi l-aș fi putut permite!

— Dar nu știa, am evidențiat eu. Mai întîi, nu lucrai la piese cînd el era acasă. Doi la mîină, niciodată în viața mea, nu am văzut pe altcineva mai lipsit de cunoștințe despre stil și decorațiuni, decît Jazz Arledge. Canapeaua aia portocalie din biroul lui... Am tăcut, dînd din umeri.

Sally clipi, dezorientată.

— I-ai văzut biroul? Nu e așa că e oribil? Apoi se scutură și ea de imaginea dizgrațioasă. Asta nu contează. Dacă m-ar fi ascultat în toți cei treizeci și cinci de ani de căsnicie, dacă ar fi dat un strop de atenție casei în care locuia, n-ar fi putut gîndi...

— Exact asta este. Literalmente, habar nu are despre diferitele stiluri de decorațiuni. Nu știe că există diferite stiluri. Pentru el, mobila e mobilă, punct. Cred că acum a înțeles puțin conceptul, dar ca pe ceva nebulos. Adică știe că sînt stiluri diferite, însă nu are idee ce sînt sau cum arată fiecare. E o limbă pe care nu o cunoaște, așa că nu înțelege ce spui cînd vorbești despre antichități.

— Dar sigur știe că antic înseamnă vechi.

— Poate am spus, plină de îndoială. Uite, poate Jazz spune care e diferența dintre albastru militar și negru?

Sally făcu semn din cap că nu.

— Majoritatea bărbaților nu pot. Nu au numărul necesar de culori în ochi ca să poată face diferența, așa că dacă pui un ciorap albastru militar lângă unul negru, pentru un bărbat ei arată la fel. E același principiu. Nu e vorba că Jazz nu e interesat, că te-a ignorat. Creierul lui nu e setat să recunoască stiluri. Nu îi ceri unei păsări fără aripi să zboare, nu?

Lacrimi sclipiră în ochii ei și privi iar la chitanțele pe care le ținea în mână.

— Spui că am greșit.

— Nu spun că ai greșit supărându-te din cauza mobilei. Și eu m-aș fi supărat. Alt detaliu evident. Dar ai greșit în mod clar încercînd să-l lovești cu mașina.

— Așa a spus și Tina.

— Da? Mama era de partea mea! Cînd?

— Cînd erai în spital, spuse Sally, de parcă mi-ar fi auzit gîndul. A spus că văzînd durerea pe care o aveai, cu toate că nu ai fost lovită de mașină, și-a schimbat părerea. A spus că sentimentele rănite sînt una, dar rănilile fizice sînt mult mai grave.

Am oftat. Nu sînt genul să minimalizez sentimentele rănite, dar luînd în considerare toate cele întîmplate în ultimele două luni, trebuia să fiu de acord.

— Are dreptate. Nu l-ai prins înșelându-te. A cumpărat o mobilă care nu-ți place.

— Deci, să depășesc momentul.

Am aprobat, dînd din cap.

— Și să-mi cer scuze.

Am aprobat iarăși.

— La naiba, urăsc să-mi cer scuze! Și nu e numai asta. De cînd a început nebunia, ne-am spus lucruri ce nu trebuiau spuse.

— Treci peste. Abia mai puteam șopti. E uimitor cum îți forțează șoptitul, gîtul.

— Și culmea e că nu am vrut deloc să dau peste el. Ne certaserăm și eram amîndoi furioși, dar avem o întîlnire și trebuia să plec. El a venit după mine, continuînd să se certe. Știi cît e de încăpățînat Jazz. Voia să-și spună punctul de vedere și nu se lăsa. Am început să dau înapoi iar el era încă acolo, dînd din mîini și țipînd și eu eram așa de furioasă că am tras de frîna de mîină ca să ies din mașină și să urlu și eu la el, dar nu am tras-o pînă sus, și eram cu piciorul pe accelerație, nu că în clipa aia mi-ar fi păsat dacă-l loveam. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e perna de aer din poală, ochelarii rupți și nasul care-mi sîngera. Frecă cu tristețe umflătura de pe nas. Un nas rupt la vîrsta mea. Și acum va trebui să trăiesc cu gunoaietele alea.

Zîmbind, am scuturat capul.

— Am vorbit cu Monica. Își va lua mobila înapoi și va lucra cu tine să-ți refacă dormitorul, așa cum îl dorești. Mai execută și alte stiluri. Cred că o să-ți placă

de ea. Și, în plus, că mama îi va face reclamă că nu se pricepe doar la un singur stil și poate executa și altceva decît oțel și sticlă.

— Dacă poate, eu n-am văzut, spuse Sally cu îndoială.

— Pentru că majoritatea clienților de pînă acum au dorit stilul ei. Vrea să-și extindă aria de expertiză și să atragă clienți noi. Va fi o afacere bună să-ți redecoreze dormitorul.

— N-am de gînd să-i mai dau niciun ban! 20.000 de dolari!

— Nu cere bani în plus. Nu ea e omul rău aici. Nu e niciun om rău.

— Bine, atunci. La naiba!

Dacă aș fi putut, aș fi rîs. Ne-am privit cu perfectă înțelegere.

— Îl voi suna în seara asta, promise, oftînd. Îmi voi cere scuze. Eu sînt un vultur și el un pinguin. Nu poate zbura. Am priceput.

— L-am dus să vadă o piesă pe care domnul Potts o restaura, un șifonier uriaș. Domnul Potts i-a spus că deja lucrează la el de peste șaiszeci de ore. Jazz nu se va pricepe niciodată la mobilă, dar acum poate aprecia mult mai mult munca pe care ai depus-o la dormitorul vostru.

— Doamne, Blair, mulțumesc, spuse ea, îmbrățișîndu-mă iarăși. Speram să ne rezolvăm problema singuri, dar ai grăbit lucrurile.

— Aveați nevoie de cineva din afară. Atît, am spus eu, cu modestie.

CAPITOLUL XXVII

Toată discuția își lua tributul de la vocea mea, așa că m-am oprit la farmacie pentru un borcan de Vicks, dispusă să-l încerc. Voi mirosi ca o pastilă pentru tuse, dar dacă îmi va face bine la gât nu-mi pasă cum voi mirosi. Intenționez să am Marea Discuție cu Wyatt în seara asta, așa mi-ar fi fost de mare ajutor să pot vorbi.

Eram în drum spre al treilea magazin de materiale când a sunat Wyatt și mi-a spus să mă întorc la departamentul de poliție. După tonul vocii era un ordin, nu o rugămintă.

Frustrată, am schimbat direcția. Nu am uitat să verific dacă vreuna dintre mașinile din spatele meu și-a schimbat direcția odată cu mine. Niciuna nu a executat manevra.

Nu voi reuși să organizeze nunta la timp. Soarta era împotriva mea. Am acceptat asta. Nu voi reuși să-mi găsesc material pentru rochia de mireasă, cofetarul nu va avea timp pentru comandă, firma de catering va anula comanda și florile din mătase care ar trebui să împodobescă chioșcul vor putrezi ca prin minune și se vor face bucăți. Wyatt nici nu se apucase de curățat și

vopsit chioșcul. La fel de bine, puteam să mă dau bătută și să renunț.

Niciodată! Miza era prea mare. Fie reușeam eu, fie mă măritam într-o capelă din Las Vegas. *Dacă mă măritam.*

Chestia sta mă înnebunea.

Cînd am ajuns la poliție, detectivul Forester m-a întîmpinat în parcare. Probabil mă aștepta, pentru că spuse:

— Mergi cu mine la spital. Avem permisiunea de a ne uita la fotografii și de a vedea filmul, dacă mai există. Șeful de la securitatea spitalului verifică chiar în clipa asta.

Locul din dreapta șoferului era ticsit cu carnete, dosare, rapoarte, o doză de Lysol și alte chestii oficiale. M-am întrebat la ce îi trebuia Lysol, dar nu am cerut detalii. Am ridicat totul și m-am strecurat pe scaun, ținînd vraful în poală în timp ce îmi puneam centura de siguranță. Dosarele păreau interesante, dar nu am avut timp să le citesc. Poate va trebui să oprească la benzinărie. Atunci aș fi putut arunca o privire.

La spital, a întrebat de șeful securității și în cîteva minute am fost întîmpinați de un bărbat scund, de vreo patruzeci de ani, cu părul tuns scurt și ținută dreaptă, semn că nu părăsise de mult timp armata.

— Eu sînt Doug Lawless, șeful securității, spuse, strîngîndu-ne mîna cu o mișcare fermă, după ce

Forester făcu prezentările. Să mergem la mine în birou, domnișoară Mallory, să vedeți mai întâi pozele, apoi, dacă este necesar, caseta cu filmul.

L-am urmat într-un birou moderat ca mărime, nici prea larg ca să iște invidie, dar nici prea mic, pentru a nu-i crea impresia că nu este apreciat.

— Am scos personal dosarele, spuse, și am separat fotografiile, astfel încât datele confidențiale să nu fie compromise. Luați loc, vă rog. Îmi arată un scaun din fața unui monitor LCD iar eu m-am așezat. Aici sînt toți cei cu care ați intrat în contact în noaptea accidentului. Asta include radiologia și medicina nucleară, cît și personalul de laborator. Și, bineînțeles, pe cei de la internări.

În spital venisem în contact cu mai mulți oameni decît aș fi bănuț. Am recunoscut cîteva fețe, inclusiv pe a doctoriței Tewanda Hardy, cea care m-a externat. Deoarece părul putea fi modificat, nu am fost atentă decît la fețe, mai ales la ochi. Îmi aminteam că avea gene foarte lungi, care chiar și fără rimel, ieșeau în evidență.

Nu se afla acolo. Eram convinsă, dar am mai privit o dată pozele, la insistența lui Forester, apoi am scuturat capul cu aceeași hotărîre ca și prima oară.

— Să trecem la înregistrările de supraveghere de pe holuri, spuse Lawless. Îmi pare rău că acest etaj nu are, încă, supraveghere digitală, dar mă ocup de asta. Camera de urgențe și zonele critice au, la fel și celelalte etaje, dar nu și acesta. Totuși, calitatea imaginii este bună.

Trase storurile la ferestre, întunecînd încăperea. Caseta era deja în VCR, pentru că nu a făcut altceva decît să apese un buton și o imagine colorată a apărut pe un al doilea monitor.

— Caseta are ceas, spuse el. Vă amintiți pe la ce oră a intrat asistenta în cameră? Cu un pix a indicat care fusese rezerva mea. Proporțiile păreau altele. Camera de luat vederi era pe tavan, dar imaginile erau clare.

M-am gîndit la acea zi. Siana ajunsese pe la opt jumătate dimineața iar mama, cu toate că avea o întîlnire, nu plecase încă, deci...

— Între opt jumătate și nouă, am șoptit.

— Bine, e o perioadă destul de limitată. Să vedem dacă avem vreun rezultat. Dădu caseta mai repede înainte și oamenii au început să alerge în sus și în jos pe coridor, intrînd și ieșind din camere. A oprit caseta de două ori ca să verifice ora, apoi a dat un pic prea departe și a fost nevoit să revină. Așa.

Casetele de supraveghere sînt interesante. Am privit-o pe Siana plimbîndu-se la mine în cameră și le-am dat o clipă de răgaz lui Forester și Lawless pentru a-și reveni din tăcuta apreciere.

— Va apare imediat, am șoptit. Purta un halat roz. Și, iat-o, la opt patruzeci și șapte.

— Ea este, am spus arătînd cu degetul. Inima începu să-mi bată rapid și cu putere. Nu era nicio îndoială. Halat roz, înaltă și slabă, fără urmă de ezitare,

mergînd direct spre rezerva mea și întrînd. Pe film, părul acela maro care îi atîrna pe umeri, părea ireal de închis la culoare. Avea în mînă un suport pentru scris, amănunt pe care nu-l observasem la vremea respectivă, dar avusesem, totuși, o contuzie. Unghiul camerei o prinsese din spate, așa că fața nu se vedea prea bine, doar o vagă idee despre forma acesteia.

Amîndoi bărbații erau aplecați spre monitor, privind ecranul asemenea unor pisici care așteaptă șoarecele să iasă din gaură.

Mama a ieșit din cameră și i-am auzit înghițind în sec.

— E mama mea, am spus, înainte ca vreunul dintre ei să poată scăpa un comentariu tipic masculin iar eu să fiu nevoită să iau atitudine.

Apoi, la opt și patruzeci și nouă de minute, asistenta a ieșit din cameră, dar din nou unghiul filmării nu era bun. Fie avea capul aplecat, fie umărul acoperea chipul.

— Știe că sînt camere de luat vederi, spuse Lawless. Își ascunde fața. Normal, nu cunosc chiar fiecare angajat al spitalului, dar pe ea nu o recunosc. Mi-aș dori să vă fi amintit numele, domnișoară Mallory.

— Nu purta ecuson, am șoptit. Sau, cel puțin, unul pe care să-l văd. Am crezut că e prins la vreun buzunar sau la betelia pantalonilor.

— E împotriva regulamentului spitalului, răspunse imediat Lawless. Ecușoanele de identificare

trebuie să fie vizibile, să aibă poză și să fie prinse în partea stîngă a pieptului. Va trebui să mai fac unele investigații înainte de a fi sigur, dar nu cred că e angajata noastră. Mai întîi, nu a ciocănit la ușa rezervei dumneavoastră, a intrat pur și simplu. Toți angajații bat la ușă înainte de a intra în camera unui pacient.

— Puteți obține o imagine cu ea din alt unghi, nu? întrebă Forester. Trebuie să fi ajuns cumva la etajul patru. Nu s-a materializat acolo, pur și simplu.

— Poate, spuse Lawless. Asta a fost acum o săptămîină. Unele înregistrări, fie digitale, fie pe casete, au fost deja șterse sau refolosite dacă nu se petrece nimic care să ne determine să le păstrăm. Există posibilitatea să fi intrat în spital îmbrăcată cu totul altfel și să se fi schimbat la una dintre toalete și, atunci, chiar dacă a fost filmată întrînd sau ieșind, nu poate fi recunoscută.

Se putea să fi avut părul stîns în coc sau să fi purtat o șapcă de baseball. Îmi făcusem mari speranțe care acum se năruiau. Era deșteaptă, vicleană și cu un pas înaintea noastră. Nu știam cine este și filmările nu oferiseră niciun indiciu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că orice angajat al spitalului ar fi purtat ecusonul la vedere, din cauza măsurilor de securitate.

— Regret că nu am putut ajuta mai mult, spuse Lawless. Voi verifica ce mai avem din acea zi, dar nu sînt optimist.

— Măcar pot să-i ghicesc înălțimea și greutatea, spuse Forester, notînd ceva pe unul dintre carnețele pe care, se pare, le are la el fiecare polițist. E mai mult decît am avut pînă acum. Înălțime... un metru cizeci și nouă sau șazeci. Greutatea, între cizeci și șase și șazeci și trei de kilograme.

I-am mulțumit lui Lawless și am plecat. Gîndurile mi se învîrteau în cap cu repeziciune. Faptul că nu era angajata spitalului putea să însemne și altceva. Altceva decît faptul că, probabil, ea lucra în altă parte.

De îndată ce am ajuns în mașina lui Forester, cu centura de siguranță pusă, am luat unul dintre carnete, am dat la o pagină albă și am început să scriu, pentru că mă gîndeam că ar fi fost o idee bună să-mi împărtășesc cu poliția părerile despre mașinile de închiriat, dar voiam și să-mi menajez vocea.

— Gîtul e mai bine? întrebă Forester prinzîndu-și, la rîndul lui, centura de siguranță.

Am aprobat din cap și am ridicat mîna stîngă, făcînd un semn cu degetele.

— Un pic, nu?

Am aprobat iarăși, continuînd să scriu. Cînd am terminat, am rupt pagina și i-am dat-o. A citit și a șofat în același timp, încruntîndu-se la biletul meu. Nu știu dacă din cauză că scrisesem citeț sau pentru că în loc de punctul de pe litera „i” folosisem inimioare.

— Crezi că a schimbat mașina, nu? De unde ți-a venit ideea?

Am mai scris ceva și i-am dat pagina.

El a citit, plimbînd privirea între hîrtie și stradă.

— Hmm, spuse.

Ipoteza mea era că, dacă nu lucra la spital, atunci, logic, aflase că mă aflam acolo, telefonînd ca să vadă dacă fusesem internată. Dar nu s-ar fi gîndit la asta dacă n-ar fi fost ea cea care conducea Buick-ul.

Am scris încă un bilet. Îmi aminteam clar că îi povestisem că Wyatt e polițist și că se va uita la casetele de supraveghere din parcare la mall-ului, încercînd să afle numărul mașinii care aproape mă lovise. Nu, nu îi spuseseam că e polițist, nu chiar, dar cine altcineva ar fi avut acces la casete și ar fi căutat un număr de înmatriculare iar cînd femeia a spus că e plăcut să ai un iubit care e polițist, nu am corectat-o, confirmîndu-i că acesta era adevărul.

În orice caz, Wyatt nu reușise să oțină informații utile de pe casete, dar ea nu știa asta. Așa că a schimbat mașina cu un Chevrolet alb. Iar acum nu mai văzusem de ceva vreme Chevroletul, deci era posibil să conducă un alt tip de automobil, ceea ce mă făcea să gîndesc că fie avea acces la un parc de mașini uzate, fie folosea mașini închiriate.

Cînd termină de citit, Forester zîmbi.

— Gîndești ca un polițist, spuse aprobator iar eu m-am îmbujorat de mîndrie.

Cînd am ajuns înapoi la poliție, a insistat să intru, așa că am luat liftul spre ceea ce eu credeam că e un etaj

al poliției, Cred că, tehnic vorbind, erau toate etaje ale poliției, dar acela părea a fi locul unde se desfășura, la propriu, munca de poliție.

Am mers spre biroul lui Wyatt în timp ce Forester s-a îndreptat spre masa lui de lucru. Ușa de la biroul lui Wyatt era deschisă iar el mi-a făcut semn cu mâna. Vorbea la telefon, străbătînd camera cu pași mari. Haina de la costum avea mînele suflecate, ca de obicei. M-am oprit o clipă în ușa biroului admirîndu-i fundul, pentru că era dotat cu unul grozav și eu apreciez arta, oriunde s-ar afla. Iar în cazul de față, era în pantalonii lui.

Părea un pic transpirat, de parcă nu s-ar fi aflat tot timpul în birou. De fapt, arăta de parcă abia ajunsese aici. Era o zi caldă și frumoasă. Destul de caldă ca un bărbat să transpire dacă purta haină, așa că era evident că fusese plecat undeva. De asta mersese Forester cu mine la spital și nu Wyatt. El fusese disponibil, nu Wyatt. De fapt, Forester ar fi plecat deja, dar Wyatt era interesat de cazul meu.

A observat că stau, încă, în picioare și a rezolvat asta punînd telefonul între umăr și bărbie în timp ce cu o mîna mă trăgea în birou iar cu cealaltă închidea ușa. Puteam auzi un glas bărbătesc la celălalt capăt al convorbirii. Încă ținîndu-mă cu mîna stîngă, Wyatt puse telefonul în dreptul șoldului și se aplecă să mă sărute.

Mirosea un pic a transpirație. Emană căldură și asta a fost destul ca gîndul să-mi zboare la noaptea

trecută când făcuserăm dragoste cu intensitate și patimă. M-am prins de coastele lui și am adăugat un pic de pasiune sărutului. Bine, un pic mai multă pasiune, lipindu-mă de el și verificînd rezultatul. Wyatt se îndepărtă, mîrîind înfundat. Privirea de un verde intens promisese, *Mai tîrziu*. Apoi mă plesni, ușor, peste fund și puse telefonul înapoi, la ureche. După ce ascultă o clipă, răspunse:

— Da, domnule Primar. Și se așeză pe scaun.

Cînd, o clipă mai tîrziu, Forester ciocăni la ușă, eu eram așezată, decent, pe o parte a biroului iar Wyatt se lăsase pe spatele propriului scaun. Bine, n-am știut că e Forester pînă nu am ajuns la ușă, dar era el. Wyatt l-a invitat să intre cu un semn. Ochii lui Forester erau luminoși, plini de nerăbdare.

În cele din urmă, Wyatt reuși să încheie convorbirea și își puse telefonul la centură. Deja era atent la Forester.

— Ce ai găsit?

— Era pe casetă. Nu printre angajați. Ne-am uitat la poze. Datorită comportamentului și lipsei fotografiei de identificare, Lawless, ăsta e șeful pazei, e de părere că nu lucrează la spital. Așa că sîntem înapoi, de unde am început. Aproape. Forester îmi aruncă o privire. Blair a venit cu o teoria care mie mi se pare că are logică, însă informațiile pe care le avem sînt prea sumare ca să o putem verifica. Îi întinse lui Wyatt, peste birou, biletele mele.

Wyatt răsfoi biletele cu rapiditate, îmi aruncă o privire scurtă și spuse:

— Sînt de acord. Probabil era la volanul Buick-ului, ceea ce înseamnă că nu a fost un accident ci o tentativă deliberată de omor. Dar putem verifica cu ajutorul datelor din calendar. Agențiile de închirieri mașini au o evidență comună a tipului de automobile pe care le închiriază, dar nu toate au în proprietate Buick-uri. Găsește-le pe cele care au. Dacă femeia închiriază mașini, Buick-ul crem trebuie să fi fost returnat vinerea trecută și ea ar fi luat Chevroletul alb în aceeași zi, dar nu cred că a folosit aceeași agenție. Cred că a mers la o alta, însă, la naiba, la aeroport sînt la rînd. Dacă e atît de isteață, probabil a returnat Chevroletul și a luat alt automobil, miercuri, înainte de a provoca incendiul. Avînd în vedere că Blair a supraviețuit și a doua oară, aș spune că a renunțat la a treia mașină ieri. Așa că acum conduce altceva iar noi nu avem niciun indiciu ce anume să căutăm.

Forester lua notițe, scriind repede și oprindu-se o singură dată ca să se scarpine pe falcă.

— Pot merge la agenții să cer numele femeilor care au închiriat mașini în acele zile. Dacă vreuna dintre ele apare de mai multe ori, aș spune că avem un suspect.

— Treci la treabă, aprobă Wyatt. În caz că avem nevoie de mandat pentru una dintre agenții, ziua de azi e pe terminate și trebuie să ne grăbim.

Forester aruncă o privire spre ușă unde apăruse

o femeie ofițer, cu ochii plini de nerăbdare și ațintiți spre mine.

— Domnișoară Mallory, spuse cu voce cât mai ridicată pentru a atrage atenția tuturor. Sînt așa de încîntată să vă cunosc! Sunteți amabilă să-mi dați un autograf, vă rog? Vreau să pun asta în vestiarul femeilor. Îmi întinse o bucată de hîrtie cu margini zdrențuite, în timp ce în spatele ei se adunară o mulțime dintre cei aflați pe palier. Aproape că simțeam cum le crește entuziasmul.

Am luat hîrtia și m-am uitat la ea, recunoscînd-o imediat. Era unul dintre biletele pe care le scrisesem închisă în mașina de poliție a lui DeMarius și pe care îl lipisem pe geam cu gumă de mestecat. Dar ce căuta aici?

Cu o străfulgerare mi l-am amintit pe DeMarius răsfoind biletele și rînjind și apoi pe Forester făcînd la fel. Unul dintre ei trebuie să-l fi șterpelit pe acesta, în loc să-l lase împreună cu celelalte.

— Dă-mi să văd aia, spuse Wyatt cu resemnare.

Plin de amabilitate, Forester smulse hîrtia din mîna mea și o puse pe biroul lui Wyatt, în timp ce toată lumea adunată în fața ușii izbucnea în hohote de rîs.

Cu litere foarte mari, pe care le îngroșasem de cîteva ori ca să le fac cât mai vizibile, se putea citi, ceea ce sperasem în acel moment să reprezinte o lovitură de grație pentru toți bărbații care nu mă lăsau să ies din mașina mirositoare:

MĂRIMEA CONTEAZĂ

CAPITOLUL XXVIII

— Mărimea contează? mormăi Wyatt apucându-mă de talie. Nu intrasem în casă decît de cinci minute cînd apăruse și el în urma mea. Am scăpat din biroul lui printre hohote de rîs și am mers glonț la un treilea magazin de țesături unde, victorie, mi-am găsit material pentru rochia de mireasă. Eram așa de fericită și așa mi se luase o piatră de pe inimă, că nici n-am întrebat de preț, destul de piperat, de altfel, dar nici nu ai ceva de calitate la mai nimic. Captura se odihnea în portbagajul mașinii închiriate iar eu o voi duce dimineată acasă la Sally. Intenționa să lucreze la rochie tot week-end-ul.

Acum trebuia să mă ocup de Wyatt.

— Păi, da, am șoptit printre săruturi înfometate. Ce, voiai să mint?

— Atunci, e un lucru bun că am din plin ce îți dorești. Îmi deschisese blugii și mi-i trăgea în jos.

Da, avea. O știa și el și o mai dovedi încă odată. Măcar de data asta, mă dusesese la canapea în loc să mă întindă pe podea, așa cum făcuse de mai multe ori.

Apoi cu mișcări ferme, intrînd și ieșind, privind la trupul meu în timp ce îmi prindea șoldurile cu mîinile puternice, spuse:

— Contează. Fără anticoncepționale. Contează.

Și conta. Nu era o diferență fizică, ci una mintală. Creierul e una dintre cele mai erogene părți ale corpului. Totul era intensificat, exacerbat de parcă partidele noastre de sex n-ar fi fost, oricum, foarte pasionale.

După aceea, rămase peste mine, strângându-mi soldurile în mâini, cum făcea adeseori. Ametită, am realizat că nu se dezbrăcase deloc, dar reușise să-mi scoată hainele din partea de jos a corpului. Avea insigna prinsă, încă, la centură, foarte aproape de locuri unde nu mai doream să fiu zgîriată, mulțumesc, și pistolul automat se sprijinea, deranjant, de interiorul pulpei mele stîngi.

M-am mișcat sub el.

— Ești încă înarmat, m-am plîns, împingîndu-i umerii.

— Da, dar m-am descărcat.

Făcînd pauze dese pentru săruturi, își puse mîinile pe marginile canapelei și se ridică cu grijă. Din punct de vedere logistic, fusese o acțiune bine plănuită. Acum trebuia să ne ocupăm de aspectele practice, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Slavă Domnului, canapeaua era din piele.

După ce am curățat, ne-am apucat de pregătirea cina împreună. Altădată, am fi mîncat în oraș, dar de cînd eram împreună îi umplusem frigiderul cu mîncare semi

preparată care trebuia doar încălzită. În seara aia am ales lasagna și am adăugat o salată. Sosurile pentru salate erau alte articole pe care le adăugasem în frigider. Îl învățam despre mîncare pentru fete.

După cină, am luat taurul de coarne. Mă gîndeam și evitam și mă mai gîndem un pic, dar era marți seara și nu mai puteam amîna. Făceam sex fără anticonceptionale, cerule mare, și chiar dacă nu exista riscul de a rămîne însărcinată, totuși...

— Lucrurile pe care le-ai spus... am început, în timp ce umpleam mașina de spălat vase.

— Eram în călduri. Bărbații spun tot felul de chestii cînd vor sex.

— Marți seara, m-am încruntat. Cînd erai furios.

El se îndreptă de spate, cît se poate de atent la mine.

— Te-ai gîndit destul? Bine, hai să vorbim, ca să-mi pot cere iarăși scuze și să trecem peste asta.

Nu era chiar tonul serios pe care-l doream. Încruntarea mi se transformă într-o privire aspră.

— Nu e ceva pentru care să-ți ceri scuze. E ceva despre care trebuie să discutăm deschis și să luăm o decizie.

Wyatt își încrucișă brațele, așteptînd.

Speram să-mi reziste vocea pînă terminam de explicat. O lăsasem să se odihnească toată după amiaza și revenise cu acea răgușeală îngrozitoare, dar care măcar avea sonor. Am răsuflet adînc și am început.

— Ai spus că folosesc trucuri idioate, că mă aștept să joci cum îți cânt și că mă crizez când nu te conformezi și că te sun ori de câte ori îmi vine vreo idee așteptându-mă ca tu să o verifici. Ai mai spus că sînt greu de mulțumit. Bun. Toate celelalte intră la categoria „greu de mulțumit”. Da, sînt greu de mulțumit. Întotdeauna am fost și întotdeauna voi fi greu de mulțumit. Asta nu se va schimba. Eu nu mă voi schimba.

— Nu doresc să te schimbi, încep eu, încercînd să ajungă la mine, dar am făcut un pas în spate și un semn cu mîna ca să tacă.

— Lasă-mă să termin, pentru că nu știu cît de mult voi mai avea voce. Nu consider trucurile mele „idioate”, așa că aici avem păreri diferite. Nu cred că mă aștept să joci cum îți cânt, dar eu te pun pe tine pe primul loc și mă aștept ca și tu să mă pui pe mine pe primul plan, bineînțeles, în limite rezonabile. E valabil pentru amîndoi. Dacă, de exemplu, ești la scena unei crime, nu mă aștept să vii și să-mi tractezi mașina în cazul în care mi-a murit bateria. Pentru asta există service auto.

Și nu te sun pentru orice prostie. Sincer. Dar în mod clar mă aștept să faci lucruri pentru mine, cum ar fi să-mi anulezi amenzi pentru parcare nereglementară, dar nu îți voi cere să le anulezi pe cele pentru depășirea vitezei legale, deci cred că e o pretenție rezonabilă. Însă, pînă la urmă e hotărîrea ta, dacă să mergem mai departe cu această căsătorie. Dacă faptul că sînt greu de mulțumit te deranjează atît de mult, dacă nu merit

efortul din partea ta, atunci ar trebui să renunți acum. O vreme, probabil, vom sta împreună, dar ar trebui să anulăm nunta...

Îmi puse mâna peste gură. Ochii lui verzi scînteiau.

— Nu știu dacă să rîd sau... să rîd!

Să rîdă? Mi se rupea inima. În sfîrșit aveam curajul să spun ce mă durea și el voia să rîdă?

Bărbații nu pot fi aceeași specie ca femeile. Nu se poate.

Cealaltă mîna a lui mi se încolăci pe talie, trăgîndu-mă spre el.

— Uneori mă scoți din minți atît de tare că aș putea scoate flăcări pe nas, dar de cînd sîntem împreună nu a existat vreo zi în care să nu mă trezesc zîmbind. La naiba, meriți efortul. Numai partidele de sex și meriți efortul, dar cînd mai ești și amuzantă...

Furioasă, am încercat să-l ciupesc, dar a rîs și mi-a prins mîinile și le-a pus pe piept.

— Te iubesc, Blair Mallory, care curînd vei fi Bloodsworth. Iubesc totul la tine, chiar și faptul că ești greu de mulțumit, chiar și biletele pe care le scrii și care, că tot veni vorba, au calmat resentimentele colegilor mai în vîrstă față de mine. Nu știu cum a reușit nemernicul de Forester să fure biletul ăla fără să observ, dar aflu eu.

— Nu le-am scris ca să fiu amuzantă, m-am răstit, sau, mai bine zis asta fusese intenția. Încercam să demonstrez ceva.

— Am priceput. Toți am priceput. Erai furioasă ca naiba pe noi toți și după ce am aflat motivul am fost

nevoiți să-ți dăm dreptate. Dar aș face din nou, la fel, ca să te protejez. Cum ar spune asta un mascul feroce? A, da. Aș încasa un glonț pentru tine. Nunta nu se anulează. Țsta e răspunsul la întrebare.

Nu știam dacă să-l pocnesc, să-l ciupesc sau să fac bot. M-am mulțumit cu a fi îmbufnată. Doamne, ce ușurată mă simțeam! Știa că nu mă voi schimba și tot voia să se însoare cu mine? Acceptabil.

— Dar, te rog, lămurește ceva.

L-am privit, întrebătoare și a profitat ca să fure câteva săruturi.

— De ce vrei să anulez un tichet de parcare neregulamentară și nu unul de depășire a vitezei? Cel pentru viteză e mai scump, se adaugă la minusuri pentru carnetul de conducere și mărește rata la asigurare.

Nu puteam crede că nu înțelege diferența.

— Un tichet pentru depășirea vitezei ar fi pentru ceva ce am făcut. Dar un tichet pentru parcare neregulamentară? Scuză-mă! Al cui este orașul? Al plătitorilor de taxe. Iar eu sînt una dintre persoanele care cred că este lipsit de sens să fiu pusă să plătesc pentru că am parcat *pe proprietatea mea* și apoi să mai plătesc ceva pentru că am parcat prea mult timp sau unde nu va convine vouă. E total anti american. E o mentalitate fascistă.

De data asta n-a folosit mîna ca să-mi închidă gura. Și-a folosit gura.

CAPITOLUL XXIX

Vremea s-a răcit, din nou, peste noapte și ploaia a început de dimineață. În mod normal, fiind sîmbătă, maș fi dus devreme la muncă, dar cînd am vorbit cu Lynn mi-a spus că JoAnn face o treabă excelentă și a sugerat să-i oferim postul full-time. Am fost de acord, pentru că altfel următoarele trei săptămîni mă ucideau.

Wyatt a dormit pînă tîrziu, tolănit de-a lungul patului iar eu m-am distrat în acea dimineață scriind la lista cu păcatele lui. De parcă aș fi uitat de ceva așa de important! În niciun caz! Am stat ghemuită în fotoliul uriaș, cu o pătură peste picioare, perfect mulțumită să lenevesc. Ploaia părea să-mi anuleze orice tendință de a mă grăbi. Îmi place să ascult ploaia și am rareori ocazia să o fac pentru că, de obicei, sînt prea ocupată. Mă simțeam fericită și în siguranță, protejată de Wyatt care pusese detectivii să dea de urma femeii care mă urmărea. Erau pe drumul cel bun cu agențiile de închirieri mașini, o simțeam.

Puteam vorbi. Spre încîntarea mea, chiar puteam vorbi. Vocea îmi era încă aspră, dar funcționa.

N-aș putea fi niciodată una dintre acele călugărițe care fac jurământ de tăcere. Dacă mă gândesc bine, n-aș putea fi niciodată călugăriță.

Am sunat-o pe mama și am vorbit cu ea. Vorbise, la rîndul ei, cu Sally și era foarte mulțumită. Sally îl sunase, deja, pe Jazz și își ceruse scuze și în dimineața asta urmau să se întâlnească și să discute față în față. Mă întrebam dacă n-ar fi bine să aștept pînă a doua zi ca să-i duc materialul lui Sally și mama a fost de acord. Înțelegeam unde bate. Și eu mă împăcasem de cîteva ori cu Wyatt.

Apoi am sunat-o pe Siana și am vorbit o vreme. După ce am închis, mi-am dus sus toate hainele noi și le-am întins pe patul din camera de oaspeți. Am probat, iarăși, toți pantofii, mergînd cu ei ca să fiu sigură că nu mă bat la degete. Wyatt s-a trezit pînă să termin. L-am auzit coborînd pentru o cană de cafea, apoi a venit sus și a băut-o sprijinit de ușă, privindu-mă cu un zîmbet pe jumătate adormit.

Nu știu de ce, dar pantofii mei l-au derutat total. Cumpărasem doar strictul necesar: pantofi pentru sport, trei perechi, plus o pereche de cizme cu toc, niște saboți, o pereche de pantofi negri, fără toc, o pereche de pantofi de seară, tot negri și lista continua.

— De cîte perechi de pantofi negri ai nevoie? întrebă în cele din urmă, privindu-i aliniați pe podea.

Pantofii nu sînt ceva despre care să glumești. L-am privit cu răceală.

— Cu una mai mult decît am acum.

— Și de ce nu ai cumpărat-o?

— Pentru că tot aș mai avea nevoie de una în plus față de cîte am.

Plin de înțelepciune, renunță la subiect.

După micul dejun i-am spus că am impresia că situația cu Sally și Jazz s-a rezolvat. A părut un pic uimit.

— Cum ai reușit? Te ascundeai de cineva care te urmărea și era să fii incinerată la tine acasă. Cînd ai avut timp?

— Mi-am făcut timp. Disperarea te motivează. Eram un pic uimită și eu. Chiar nu avea idee cît de disperată fusesem.

După micul dejun, am urcat și am pierdut timpul cu hainele cele noi. Am scos etichete, am spălat ce trebuia spălat înainte de fi îmbrăcate, am călcat cute rebele, apoi am rearanjat dulapul lui Wyatt și mi-am atîrnat hainele. Doar că nu mai era dulapul lui Wyatt, era al nostru, adică trei sferturi al meu. Pentru moment era satisfăcător. Aveam doar garderoba pentru toamnă, dar după ce voi cumpăra hainele de iarnă, hainele de primăvară și vară... Atunci va trebui să facem un alt aranjament.

Și sertarele servantei trebuiau curățate și puse în ordine. Și dulapul din baie. Wyatt s-a sprijinit din nou de ușă și m-a privit golind sertarele și îngrămădind pe pat tot ce era în ele. Continua să zîmbească în timp ce mă privea muncind pe rupte, de parcă văzîndu-mă cum

mă spetesc trăia o bucurie ascunsă. Nu știu cum de nu-l muștra conștiința.

— Ce așa de amuzant? am întrebat, într-un sferșit, un pic iritată.

— Nimic nu e amuzant.

— Zîmbești.

— Da.

Mi-am pus mîinile în șold și m-am răstit:

— Și atunci de ce zîmbești?

— Te privesc cum îți faci cuib în casa mea. Mă privi sorbind cafeaua. Dumnezeu știe cît am încercat să te aduc aici.

— Două luni. Mare scofală.

— Șaptezeci și patru de zile, ca să fim corecți, de cînd Nicole Goodwin a fost împușcată și am crezut că e vorba despre tine. Șaptezeci și patru de zile lungi și frustrante.

Asta chiar era culmea.

— În niciun caz un bărbat nu poate fi frustrat cînd are parte de atîta sex cît ai avut tu în ultima vreme.

— Nu sexul era problema. Bine, mă rog, și sexul. Dar era frustrant să știu că locuiești în altă parte.

— Ei, acum sînt aici. Bucură-te. Viața așa cum o știai s-a sferșit.

Rîzînd, a coborît să-și mai pună cafea. În timp ce era jos, a sunat telefonul și el a răspuns, doar ca, peste cîteva minute, să urce după insignă și pistol.

— Trebuie să plec, spuse. Nu era ceva neobișnuit și nici nu avea legătură cu mine, căci mi-ar fi spus. Era din cauză că personalul poliției se dovedea a fi insuficient. Știi ce trebuie să faci. Nu lași pe nimeni înăuntru.

— Și dacă văd pe cineva cărînd o canistră cu benzină și strecurîndu-se pe lîngă fundație?

— Știi să tragi cu un pistol? întrebă el. Și nu glumea.

— Nu. Îmi părea rău, dar nu era de mințit despre asta.

— Pînă termin cu tine săptămîna viitoare, ai să știi.

Minunat. Încă ceva de făcut în timpul liber, presupunînd că aș fi avut vreo clipă de irosit. Trebuia să-mi fi ținut gura. Pe de altă parte, ar fi super să știu să trag cu pistolul.

Mă sărută și ieși. Am ascultat, absentă, zgomotul făcut de ușa garajului care se deschidea, apoi am auzit-o închizîndu-se. Și m-am întors la sortat și aranjat.

O parte dintre lucrurile din acele sertare trebuiau puse în alt loc. Cum ar fi mănușa de baseball, o trusă de lustruit pantofi, cîteva cărți de la Academia de poliție și o cutie de pantofi, plină cu fotografii. De îndată ce am deschis cutia și am văzut ce e în ea, am uitat de toate celelalte și, cu picioarele încrucișate sub mine, m-am așezat pe podeaua dormitorului, ca să mă uit la poze.

Bărbaților nu prea le pasă de fotografii. Țasta era și motivul pentru care acestea zăceau uitate în cutie. Pe unele dintre ele, i le dăduse mama lui. Poze de la școală cu el și sora lui, Lisa, la diferite vârste. Wyatt la șase ani mi-a topit inima. Părea atât de nevinovat și proaspăt, nimic care să semene cu bărbatul dur precum cremenea pe care îl iubeam, excepție făcând ochii verzi și strălucitori. Însă, pe la șaisprezece ani, căpătase, deja, expresia aceea pătrunzătoare și calmă. Erau poze cu el în echipamentele de fotbal, și din liceu și din colegiu, dar și poze cu el de la echipa de jucători profesioniști iar diferența era vizibilă. Fotbalul nu mai era un joc. Devenise o meserie, ba chiar una dură.

Într-una din poze, Wyatt era cu tatăl său, care murise de ceva vreme. Wyatt era cam de zece ani în acea poză și mai avea aparența inocenței. Tatăl lui murise, probabil, curînd după ce fusese făcută această fotografie, pentru că Roberta îmi spusese că Wyatt avea doar zece ani cînd se petrecuse tragicul eveniment. Atunci începuse să-i dispară inocența. În toate pozele făcute după aceea se vedea începutul realizării că viața nu e întotdeauna fericită și sigură.

Apoi am găsit o poză cu Wyatt și soția lui.

Mai întîi, am văzut scrisul, pentru că fotografia era cu fața în jos. Am ridicat-o. Cu litere frumoase și feminine cineva notase: *Eu și Wyatt, Liam și Kellian Greeson, Sandy Patrick și ultima lui pițipoancă.*

Am întors poza, căutînd chipul lui Wyatt. Rîdea la cameră, cu brațul pe umărul unei roșcate foarte drăguțe.

Gelozia mi-a dat un junghi prin inimă. Nu voiam să-l văd cu altă femeie, mai ales cu una cu care fusese însurat. De ce nu putea fi ștearsă sau urîță, nepotrivită pentru el, în loc să fie atît de drăguță și... *cea care mă urmărea.*

Am rămas cu privirea lipită de poză, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Fotografia era veche, de cel puțin cincisprezece ani, și ea părea atît de tînără. Aproape o adolescentă. Știam e cu cîțiva ani mai mică decît Wyatt. Părul era foarte diferit, normal. Coafurile înalte ale anilor '80 continuaseră să arate la fel și la începutul decadei următoare. Prea mult fard, nu că doream să fiu foarte critică. Și genele acelea extrem de lungi care păreau artificiale.

Nu era niciun dubiu.

Am întins mîna după telefonul din dormitor. Nu avea ton.

Am așteptat, pentru că, uneori, durează cîteva clipe pînă cînd unitatea fără fir să se conecteze. Nu se petrecea nimic.

Se întîmplase de mai multe ori să nu am ton, nu era mare lucru, dar cînd mă urmărea o nebună ucigașă și telefonul era mort, presupuneam ce era mai rău. Doamne, era aici! Tăiase, cumva, liniile telefonice, ceea ce era dificil.

Atunci am observat ce nemișcată și tăcută era casa. Nu se auzea sunetul de la termocentrală, de la frigider, nimic.

M-am uitat la ceasul digital. Era oprit.

Nu era curent electric. Nu observasem pînă atunci, pentru că dormitorul avea destule ferestre care lăseau lumina să intre, chiar și într-o zi ploioasă, plus că fusesem îngropată în poze.

Cînd Wyatt plecase, curentul funcționa, pentru că auzisem ușa de la garaj. El nu lipsea de mai mult de un sfert de oră, deci curentul nu putea să fi fost tăiat de mai mult timp decît atît. Ce dovedea asta? Că așteptase pînă cînd el ieșise din casă înainte de a intra? Cum de știa unde locuiește Wyatt? Fuseserăm foarte atenți. Nu ne urmărise nimeni.

Dar ea știa unde lucrează el. Știind asta, tot ce avusese de făcut fusese să-l aștepte acolo și să-l urmărească pînă acasă, eventual chiar înainte să înceapă să mă urmărească pe mine. Urmărindu-l pe el ajunsese la mine.

Fără zgomot, m-am ridicat în picioare și am luat mobilul de pe pat, unde îl aruncasem. Îl aveam sus, pentru că multă lume suna pe celular ca să intre în legătură cu mine. Lipsa de electricitate nu-mi afecta mobilul, excepție făcînd vreo pană de curent care afecta turnurile de transmisie, deci nu trebuia să-mi fac probleme din pricina asta. Ceea ce mă speria de moarte era scenariul prin care fusese localizată casa aceasta.

Tremuram cînd am format numărul lui Wyatt și simțeam cum mi se ridică părul. Eram total speriată, era clar. Am intrat în baie cît am putut de încet și am închis ușa ca să camuflez sunetul vocii mele.

— Ce s-a întîmplat? a spus el în urechea mea.

— E Megan, am izbucnit. E Megan. Mă uitam la pozele tale vechi și ea este.

— Megan? repetă el, părînd siderat. Dar nu are...

— Nu-mi pasă ce nu are! am șoptit frenetic. Ea este! Ea e cea care mă urmărește! Și nu mai este curent. Dacă e aici? Dacă e în casă?

— Vin înapoi! spuse după o vagă ezitare. Și anunț cea mai apropiată patrulă de poliție. Dacă crezi că e în casă, ieși de acolo, indiferent cum. Pricepi? Ai avut dreptate de prea multe ori și ai trecut mult prea aproape de moarte. Dacă trebuie să ieși iarăși pe fereastră, fă-o.

— Bine, am spus, dar el închisese deja.

Venea înapoi. Era plecat de un sfert de oră, așa că îi va trebui cam tot atît să ajungă înapoi, doar dacă nu va conduce ca un demon din iad. Poate e mai aproape o patrulă de poliție.

Ciudat, dar faptul că avea încredere în instinctele mele m-a calmat. Poate că nu mă mai simțeam așa de singură pentru că ajutorul era pe drum.

Am pus telefonul pe silențios și l-am băgat în buzunar. Măcar de data asta nu eram doar în pijama și fără pantofi. Un tricou cu mîneacă lungă și niște

pantaloni mulați ofereau mai multă protecție. Tot nu aveam pantofi în picioare, dar măcar purtam șosete. Și chiar dacă aș fi avut pantofi, i-aș fi scos ca să nu fac zgomot.

M-am gândit că-mi las nervii să o ia razna, dar ultima oară când m-am calmat în acest fel, nebuna mi-a ars casa. Se pare că aveam un fel de al șaselea simț când ea era în preajmă și intenționam să-l ascult.

Măcar nu mai trebuia să mă întreb ce făcusem de cineva dorea să mă omoare. Acum știam. Wyatt era motivul. Wyatt mă iubea, urma să ne căsătorim și ea nu suporta asta.

Roberta îmi povestise că atunci când Megan depusese actele pentru divorț, Wyatt plecase, pur și simplu. Nu îi păsa destul ca să încerce să-și salveze căsnicia sau să revină asupra deciziei de a deveni polițist. Ea nu fusese destul de importantă pentru el. Cît trebuie să o fi măcinat asta de-a lungul anilor. Că nu fusese destul pentru omul pe care-l iubea. Știam ce simțea, nu o compăttimeam, vă rog, nebuna încercase să mă omoare.

Roberta îmi mai spusese că, după un an, Megan se recăsătorise. Dar, probabil, nici al doilea mariaj nu a mers. Cum ar fi putut când ea îl iubea pe Wyatt? Dar se controlase pentru că Wyatt nu se căsătorise cu altcineva și ea se putea agăța de gândul că, poate, unde va în adâncul inimii, el o mai iubea și, poate, într-o zi vor fi din

nou împreună. Pînă am apărut eu. Anunțul logodnei noastre apăruse în ziarul local. Își făcuse ea obiceiul de a citi presa on-line sau îl căutase pe Internet din cînd în cînd? Poate cineva din oraș îi spusese. Felul în care aflase nu conta. Conta. Însă, cum reacționase.

Am încercat să mă gîndesc la ce arme ar putea fi disponibile. Cuțite, firește, jos în bucătărie. În apartamentul meu, cu alarma care să mă anunțe dacă intra cineva, mă simțisem în siguranță să cobor după un cuțit, dar Wyatt nu avea sistem de alarmă. Avea lacăte. Și ferestre triple prin care doar cineva foarte hotărît putea trece. Din păcate, ea era foarte hotărîtă.

Aici, sus, nu aveam cu să mă apăr. Doar lanterna grea a lui Wyatt care se afla pe noptieră. Am ieșit încet din baie, pregătită să dau nas în nas cu o nebună cu un topor, dar dormitorul era tăcut și gol. Am luat lanterna și am strîns-o în mîină. Poate voi avea șansa să-i dau în cap cu ea. O contuzie zdravănă merita o alta.

Cu precauție, am ieșit pe hol. Am stat o clipă, ascultînd, dar în casă nu se auzea niciun sunet. De afară se auziră niște cauciucuri trecînd, un sunet obișnuit și liniștitor, dar nu la fel de liniștitor pe cît ar fi fost dacă mașina ar fi încetinit și ar fi întors. Wyatt nu avusese destul timp să ajungă, dar ar fi binevenită și o mașină de poliție.

Toate ușile de pe hol erau închise, cu excepția celei de la dormitorul principal, din spatele meu. Nu-mi aminteam dacă o închisesem înainte de a veni în

dormitorul pentru oaspeți, unde probasem pantofii. Nu e ceva ce-ți amintești în mod obișnuit. Dar nu a apărut nimeni pe ușile deschise, cu un topor în mână, încercînd să măucidă, așa că am mers mai departe, spre scări.

Știu, știu, în toate filmele de groază, măcar o dată blonda cea proastă coboară scările după ce aude un zgomot sau coboară în subsolul întunecat. Ei bine, știți ce? Dacă ești la etaj ești prins în capcană. Nu multe case au scări duble, cîte una la fiecare capăt al casei. Măcar la parter ești într-un loc de unde ai mai multe căi de ieșire. Doar ce fusesem prinsă la etaj de un incendiu și nu vroiam să repet experiența. Voiam să fiu la parter.

Am mai făcut un pas. Puteam vedea o parte din salon și ușa spre bucătărie. Nici un maniac. Încă un pas. O licărire albastră la capătul scărilor mi-a prins privirea. Ceva albastru nu se mișca, era pur și simplu acolo. Și nu fusese nimic albastru acolo, jos, cînd urcasem.

Era o imagine familiară, totuși. orice ar fi fost, mai văzusem. dar, jur, păreau două țevi, cu un design ciudat...

Cizmele mele. Cizmele mele albastre, cele care nu fuseseră livrate înainte ca apartamentul meu să ardă.

Ea le luase. Îmi luase coletul. Și acum era cu adevărat, aici, în casa asta. Nu mai era imaginația mea.

Nici moartă nu voi coborî pe scară. Voi urma sfatul lui Wyatt și voi ieși pe fereastră.

Ea apăru din bucătărie, ținînd pistolul ferm, cu amîndouă mîinile, îndreptat spre mine. Purta niște

balerini care nu făceau mai mult zgomot decât șosetele mele. Fără să miște mâinile, făcu un gest din cap, spre cizme.

— Ce-a fost în mintea ta? Te credeai la rodeo?

— Bună, Megan, am spus.

Uimirea i se citi în ochi. Nu se aștepta. Credea că mă va ucide și va scăpa pentru că nu o va bănuși nimeni. Nu locuia aici, nu mai fusese în oraș de ani de zile, nu luase legătura cu niciun cunoscut. Nimeni nu ar fi putut să o bănușiască vreodată.

— I-am spus deja lui Wyatt.

Privirea îi deveni ironică.

— Sigur că da. Nu e curent electric. Telefoanele nu funcționează.

— Așa e, dar celularul din buzunarul meu, da. Am făcut semn spre pantaloni. Aici, sus, e o cutie plină cu poze. Mă uitam la ele și am dat peste cea cu voi și alte două cupluri. Un tip pe nume Sandy și ultima lui pițipoancă. Am adăugat asta, ca să-și dea seama că nu inventez. A scăpa basma curată făcea parte din planul ei. Știind că nu va fi așa, ar putea reveni asupra ideii de a mă omorî.

Am văzut durerea din ochii ei la amintirea acelei fotografii.

— A păstrat aia?

— Nu știi dacă a păstrat-o sau nu a apucat să o arunce. De îndată ce te-am recunoscut, l-am sunat. Am ridicat din umeri. Oricum, ei deja se ocupă de agențiile de închiriat mașini. Probabil au găsit numele tău.

— Mă îndoiesc că știe ce nume port, spuse pe un ton amar.

— Nu e vina mea.

— Nu-mi pasă dacă e vina ta sau nu. Nu despre tine e vorba. Vreau ca el să știe cum e să iubești pe cineva atît de mult încît să te doară și să nu-l poți avea. E vorba despre a trăi cu durerea asta tot restul vieții, o durere de care nu poți fugi.

— Cred că ar trebui să te scapi de nefericire. Urăsc oamenii care-și plîng de milă. Ție nu? Tuturor ni se întîmplă lucruri rele. O relație care nu merge nu e același lucru ca moartea cuiva, așa că, depășește momentul.

— Taci! Se mișcă mai aproape de capătul scărilor, ținînd pistolul îndreptat spre mine. Nu știi cum este. Cînd ne-am căsătorit știam că nu mă iubește la fel de mult cum îl iubeam eu, dar am crezut că măcar am o șansă. Dar nu am apucat să construiesc nimic. Un atlet profesionist e plecat multă vreme. A trebuit să-l împart cu echipa și înainte și după sezon. A trebuit să-l împart cu familia, pentru că venea aici de cîte ori avea ocazia. L-am împărțit pînă și cu Sandy și fufele lui, pentru că era cel mai bun prieten al lui Wyatt. Ai idee cîte mese am mîncat împreună, doar noi?

— Două? e o presupunere. Nu știi cît ați fost căsătoriți. Nu vorbește despre tine. Nu, nu-mi plăcea de ea, nu-mi părea rău pentru ea, nu-mi păsa de ea.

Încercam, doar, să trag de timp ca Wyatt să ajungă înapoi.

— Cum te-ai simți să-l împarți cu întreaga lume, începu ea pe un ton aprins.

— Vezi, asta e diferența dintre noi, am spus. Eu cred că a împărți e o exagerare. Nu e natural. Nu-mi place să împart. Nu voi împărți. Au rămas nespuse vorbele: tu, vierme. Crezi că aş accepta să fiu ignorată fie și o clipă?

Părea puțin tulburată, de parcă s-ar fi așteptat să fiu isterică, să plîng și să implor. Când ești tulburat nu e bine. Când ești tulburat faci chestii idioate, cum ar fi să apeși pe trăgaci. Ca să-i iau gândul de la comportamentul meu anormal, am întrebat:

— Cum ai intrat aici?

— Am supravegheat casa. V-am văzut de multe ori ieșind din garaj. Niciunul dintre voi nu așteaptă să se asigure că ușa s-a lăsat complet. De fapt, tu ești la jumătatea casei și nu te mai vezi înainte ca ușa garajului să se fi închis măcar pe jumătate. Când el a plecat, am aruncat o minge înăuntru și senzorul automat a ridicat ușa din nou. Am intrat. Cît de greu să fi fost?

Deci era în casă de cînd a plecat Wyatt. Ar fi putut să mă prindă înainte ca eu să realizez cine este, să mă fi omorît și să fi plecat deja. Dar trebuia să-și joace mica farsă cu cizmele. Voia să mă sperie.

— Cred că nu foarte greu, am ridicat din umeri. Dacă scap din asta, va fi instalat imediat un sistem de

securitate. Din acela care sună ori de câte ori se deschide o ușă. Cred că ai umblat și la panoul de electricitate, nu?

— E în garaj. De ce nu?

— Și te jucai cu mașinile de închiriat, nu-i așa? Și ai purtat peruci? Doar la spital ai venit cu părul vopsit în culoarea aia oribilă.

— N-am pus planul la punct pe cât de bine aș fi vrut. Nici nu m-am gândit la camerele de supraveghere din parcare mall-ului. Mulțumesc că mi-ai spus de ele. Iar la peruci m-am gândit abia după ce stilista s-a chinuit ore întregi să-mi scoată mizeria din păr.

— Puteai scuti efortul. Casetele erau uzate. Wyatt n-a putut scoate nimic de pe ele.

Acum părea iritată. Sînt sigură că făcuse ceva eforturi să tot schimbe mașinile. Și avea dreptate. Să scoți o culoare artificială din păr, e o chestie care ia mult timp. Și pe mine m-ar fi enervat.

— Ai ratat în parcare, dar nu îmi pare o metodă eficientă de a ucide pe cineva.

— O decizie de moment. Te urmăream și, dintr-o dată, iată-te. Erai acolo, mergînd țanțoșă, de parcă locul era al tău. Se ivise ocazia.

— Țanțoșă? Mă scuzi. Nu merg așa niciodată. Indignată, m-am ținut de un pilon de la scară.

— Atunci, țopăind. Te-am urît de la prima vedere. Te-aș fi sufocat cu o pernă, la spital, dacă ai fi fost singură.

— Frate, dar nu te pricepi de loc la chestia asta cu omorîtul, nu-i așa?

— E prima oară cînd încerc. Învăț din mers. Trebuia o abordare mai directă. Să vin spre tine, să-ți trag un glonț în cap și să plec.

Doar că nici acum nu învățase lecția.

Nu trecuseră, încă cincisprezece minute, eram sigură de asta. Ajunsese Wyatt? Nu auzisem nicio mașină. Lăsase, oare, mașina parcată mai departe și se strecurase spre casă?

Nici n-am gîndit bine, că l-am văzut ieșind din bucătărie, în spatele ei, rămînînd parțial acoperit de ușa. Pistolul automat, îndreptat spre capul ei, era în mîna lui dreaptă.

— Megan...

Uimită, se întoarse. Ar fi putut fi o bună trăgătoare. De fapt, am aflat mai tîrziu, chiar mergea regulat la poligon, dar nu practicase în viața reală. Ea apăsa, deja, pe trăgaci întorcîndu-se și gloanțele îi zburau nebunește.

Ale lui Wyatt nu.

Și nici ultimul din pistolul lui Megan.

Preț de cîteva secunde, inima mi s-a oprit, la propriu. Nu-mi amintesc să mă fi mișcat, dar eram jos, trecînd peste ea care zăcea gemînd. Dacă nu ar fi fost deja la pămînt, aș fi doborît-o ca să ajung la el.

Pînă în ziua în care voi muri nu voi uita expresia de pe fața lui, clipa în care glonțul l-a împins spre spate,

pata roșie de sânge care i se mărea pe piept. Wyatt făcu un pas înapoi și căzu într-un genunchi. Se strădui să se ridice, apoi se prăbuși pe o parte. Și continua să încerce să se ridice.

Îi urlam numele. Asta știu. Am strigat iar și iar. Am alunecat în sângele lui care începuse să băltească pe podea și am îngenuncheat lângă el. Respira greu.

— La naiba, bombăni. Doare ca dracu'.

— Wyatt, măgarule, am scîncit, trecîndu-mi brațul pe sub capul lui. Să încasezi un glonț pentru cineva e doar o expresie. O expresie! Nu trebuie să o faci cu adevărat!

— Și abia acum îmi spui! șopti el și închise ochii.

Mi-e rușine de ce am făcut în clipa aceea. Aproape. Cred că ar trebui să-mi fie rușine.

M-am repezit la nemernică și i-am tras una.

CAPITOLUL XXX

După douăzeci și una de zile

Am privit afară, pe fereastră, la minunata grădină în stil Victorian a Robertei, uitându-mă la Wyatt care stătea în picioare, în fața chioșcului plin de flori.

— Ar trebui să se așeze, am spus îngrijorată. Stă prea mult în picioare.

— Uite, spuse mama, întorcându-mă și dându-mi cerceii. Pune-țiăștia.

M-am întors spre fereastră în timp ce potriveam tijele cerceilor pe lobul urechii.

— E palid.

— Se însoară cu tine, șopti Sianna. Normal că e palid.

Roberta și Jenni începură să rîdă. Am privit-o, indignată, pe Sianna care pufni și ea în rîs. În ultimele trei săptămîni am auzit numai glume despre cum pocnisem pe cineva care era, deja, la pămînt, despre cît de însetată de sînge mă dovedeam a fi și tot așa. Pîna și Wyatt intrase în joc, spunînd că nu se simțise mai în

siguranță toată viața ca atunci când eu îl păzisem. Tata mi-a zis, cu o figură serioasă, că sunaseră cei de la NFL pentru că auziseră de talentul meu și ar fi vrut să încerc kik boxing. Doar mama nu făcuse glume, dar asta din cauză că și ea ar fi pocnit pe cineva dacă l-ar fi împușcat pe tata.

Wyatt stătuse trei zile în spital. Eu cred că ar fi trebuit să-l țină mai mult, dar companiile de asigurări sînt cele care dictează cît de mult poate fi un pacient spitalizat iar după trei zile Wyatt pleca acasă. Chirurgical care îl operase îmi spusese că se vindeca mai repede decît alți pacienți, dar te aștepti ca un bărbat care are o gaură în piept să stea în spital cel puțin patru zile. Trei era ridicol de puțin. Trei era aproape o crimă.

Abia dacă se putea mișca singur atunci când l-am luat acasă. Trebuia să facă exerciții de respirație, să inspire și să expire în chestia asta care îi măsura capacitatea pulmonară. Avea dureri. Știam pentru că nu comenta când trebuia să-și ia medicamentele.

Abia după o săptămînă începuse să refuze analgezicele, pe care le lua doar noaptea, ca să poată dormi. După zece zile, nu le mai accepta nici noaptea. În ziua paisprezece a început să facă exerciții de întreținere fizică. La exact trei săptămîni de când fusese împușcat, ne căsătoream.

N-am reușit să păstrăm termenul. L-am depășit cu

două zile, dar era din vina lui. Fusesse împușcat, așa că fusesse nevoit să cedeze.

Megan stătuse în spital mai mult decât Wyatt. Cui îi păsa? Nu reușise să iasă pe cauțiune, așa că de la spital mersese direct la închisoare. Unde a și rămas. Din partea mea, putea să putrezească acolo. Nu-mi păsa de nefericirea ei sau de viața ei distrusă sau de tulburarea ei de personalitate sau orice altceva ar fi putut invoca avocatul pe care-l angajase pentru proces. Îl împușcase pe Wyatt și mai aveam încă vise satisfăcătoare în care o făceam bucăți și o aruncam unei haite de hiene.

Dar astăzi, toate astea nu mai contau. Era o minunată zi de octombrie, temperatura era perfectă iar noi ne căsătoream. Tortul care ne aștepta în sufrageria Robertei era o operă de artă. Mîncarea... nu era chiar ce plănuisem, pentru că firma de catering chiar anulase rezervarea din lipsă de timp, dar toți bărbații au răsuflet ușurați. Se pare că preferă copanele de pui în locul spiralelor delicate, cu spanac. Florile își tăiau răsufletul. Roberta se întrecuse pe sine.

Și rochia mea... Era exact ce visasem. Mătasea grea plutea în jurul meu ca apa, dar nu se clintea. Albul crem avea o vagă umbră de bej, doar cît să nu te poți hotărî dacă nuanța e cea a untului sau un palid auriu. Fără a fi vulgară, mai cred că era cea mai sexy rochie de mireasă pe care am văzut-o vreodată. Doar că nu știam dacă

Wyatt e destul de bine ca să o poată aprecia. Nu mai făcuserăm dragoste de când fusese împușcat, spre marea lui supărare, dar nu voiam să își forțeze prea mult corpul și procesul de însănătoșire să întârzie. Iar Wyatt era chiar furios din pricina asta.

Speram ca rochia să-l trimită într-o dulce nebunie a poftelor trupești. Și mai speram să nu leșine din cauza efortului.

Frumoșii mei pantofi deranjau doar un pic la purtat. Cât timp îmi țineam degetul rupt imobilizat, puteam merge aproape fără durere. Și eram hotărâtă să nu șchiopătez. Bandajul era transparent iar baretele acopereau aproape în întregime marginile acestuia. Dacă nu te aplecai să te uiți atent la picioarele mele, nu observai bandajul.

Lista cu invitați era un pic mai mare decât intenționasem. În grădina de jos, erau aproape toți polițiștii care aveau liber, însoțiți de soții sau parteneri. Tot acolo erau și Sally cu Jazz, ținându-se de mână, alături de copiii lor, cu soțiile și nepoții, excepție făcând Luke care refuzase categoric să-și aducă prietena la o nuntă, numai din principiu. Lisa, sora lui Wyatt, soțul ei și cei trei copii erau și ei prezenți. În acea zi, *Great Bods* era închis pentru că toți angajații mei erau aici. Siana și Jenni preferaseră să vină singure, explicând că vor fi

prea ocupate ca să aibă grija partenerilor. Nu era o parte a mirelui și una a miresei, era doar o adunare de prieteni care se puteau așeza oriunde ar fi dorit.

— A început să cînte muzica, spuse mama. Și ea se uita pe fereastră. Iar Wyatt s-a uitat la ceas a doua oară.

Am coborît toți, înainte ca supapa de siguranță a lui Wyatt să explodeze. Siana și Jenni îmi țineau trena rochiei, să nu calc pe ea și să cad pe scări. Ultimele vîntăi abia se vindecaseră și nu dorea nimeni să mă vadă cu altele.

Apoi m-au sărutat toate patru, mama, viitoarea mea soacră și surorile mele și au mers să se așeze în grădină. Nu mă ducea nimeni la altar. Tata făcuse, o dată asta și era destul pentru un bărbat. Mergeam spre Wyatt singură. Și el mă aștepta, tot singur.

Muzica își înteți ritmul și am pășit afară. Rochia plutea în jurul meu, mulîndu-se pe picioare, o vagă promisiune a pulpei aici, o alta, a șoldului, dincolo, numai pentru cîte o clipă. Corsajul era mulat pe sîni. Nu se mișca deloc. Ca să nu mint, am uitat complet de degetul rupt, pentru că Wyatt se întorsese și mă privea cum merg spre el iar ochii verzi străluceau cu flăcări și lumină.

După ceremonie, am rămas față în față, ținîndu-ne de mînă. Mama a venit și ne-a sărutat pe amîndoi. Wyatt i-a prins mîna și a dus-o la buze.

— Dacă e adevărat că după treizeci de ani o mireasă va fi exact ca mama sa, abia aștept.

Era un bărbat deștept, soțul meu. Poate prea deștept. Cu fraza asta, a cucerit-o pe mama pentru tot restul vieții.

Eu îl doream numai pentru mine.